

ДЖУДИТ МАКУИЛЯМС БРАЧНИЯТ ДОГОВОР

Част 32 от „Мъже: Произведено в Америка“

Превод от английски: Весела Димитрова, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Пийни си още бира, Сигизмунд! — Казимир Блинкъл пое бутилката от келнера и наля златистата течност в празната чаша на приятеля си.

— Като че ли наистина имаш нужда! — поизбледнелите сини очи на Фредерик Ландовски се плъзнаха по набръчканото лице на Сигизмунд.

— Имам нужда от магьосник! — изсумтя Сигизмунд. — Днес Либи има рожден ден! Не мога да повярвам, че моето малко момиче е вече на тридесет!

— Поздравления! — тържествено вдигна чаша Казимир. — За здравето на Либи!

— По-добре да прием за бъдещия й съпруг! — въздъхна мрачно Сигизмунд. — Навършва тридесет, а дори не е сгодена! И няма никакви изгледи! Отдала се е изцяло на научната си и преподавателска дейност! Как е възможно да срещне някого, след като непрестанно е заровена в математиката?

— Странно, къде ли се е научила на това, професор Мишаловски? — изви лукаво глас Казимир.

— Но разликата е огромна! — избухна Сигизмунд. — Аз съм мъж! Мъжът трябва да работи, при това упорито! Докато жената — е, тя работи, докато се омъжи и създаде семейство. Но както е тръгнало с Либи, сигурно никога няма да имам внуци!

— Напълно те разбирам! — поклати съчувствено побелялата си глава Фредерик. — Моят Джоузеф е на тридесет и шест. А само да видите момичетата, с които се среща! — очите му се завъртяха прекалено изразително. — Не са от жените, които се водят у дома и се представят на родителите! Не преставам да му говоря, че добрите момичета са вече на привършване. Ама мислите, че ме слуша ли? Не сте познали! Винаги знае повече от всички! Е, в бизнеса наистина е ненадминат! — не без гордост призна той. — Откак се пенсионирах миналата година печалбите на компанията нараснаха три пъти! Но не

всичко се свежда до пари! На кого мисли да ги остави, когато остарее като мен?

— Наистина, деветте ми внучета са неизчерпаем източник на наслада за старините ми — вметна със задоволство Казимир, като се престори, че не забелязва завистливите погледи на двамата си приятели. — Знаете ли, наистина е жалко, че не съществува съвременен еквивалент на еврейския сватовник! Едно време, при възникване на проблем като вашия, семействата са го наемали, той е изготвял подходящ брачен договор и с това всичко е приключвало!

— А защо все пак не опитаме? — подхвърли Сигизмунд. — Зная, че сме в края на осемдесетте, а не в началото на века, и при това — в Ню Йорк, а не в малко провинциално градче в Полша, но все пак можем да се възползваме от основната идея! — възбуден, той се обърна към онемелия Фредерик: — Имаш син с добър характер, а аз — дъщеря в прекрасно здраве и с безупречна репутация! А Казимир несъмнено знае как да изготви договора! Можеш да поискаш дъщеря ми от името на сина си!

— Хм... — в очите на Фредерик заблещукаха искрици.

— Ама вие сериозно ли... — Казимир премести поглед от единия си приятел към другия.

— Да! — отвърна Сигизмунд. — Отчайващите ситуации изискват отчаяни решения!

— Но нали не мислите, че децата ви ще обърнат внимание на някакъв договор, съставен от вас? — подчерта Казимир от висотата на правните си познания.

— Разбира се, че не! — съгласи се Сигизмунд. — Но може би само фактът, че сме го направили, ще ги накара да се замислят за ненормалния си начин на живот! Като че ли съдбата ни срещна на приема в Полското посолство миналия месец!

— Поне можем да се надяваме! — не особено убедително додаде Фредерик. — Нали ще ни помогнеш?

— Е, аз съм само консервативен стар съдия. Но откак ме пенсионираха, умирам от скука! Идеята ми се струва интересна, а и ролята на сватовник не ми изглежда много лоша!

— Значи ще опитаме? — поиска да се увери Сигизмунд.

— Да! — по устните на Казимир заигра съучастническа усмивка.

— Ще напишем договора и Казимир ще го занесе на Либи!

— Да! — вдигна чаша Фредерик. — И нека успехът ни донесе поне шестима внуци!

— За успеха! — повториха весело останалите двама.

ПЪРВА ГЛАВА

— На вратата ли се звъни? — Либи отметна непокорната руса къдрица от челото си и напрегнато се вслуша.

— Може би съседите идват да те сплашат с полицията! — засмя се Джеси Андерс.

— Невъзможно! — усмихна се в отговор Либи и сините ѝ очи проблеснаха. — Погрижила съм се до един да ги събера на купона! А освен това не вдигаме почти никакъв шум! — тя огледа малките групички оживено разговарящи хора, изпълнили хола ѝ. — Все пак ще проверя! — и си запроправя път към вратата. Спря за миг, оправи колана на дългата черна копринена пола и отвори.

Приветливата ѝ усмивка застина при вида на дребния слабават старец. Беше на не по-малко от седемдесет, в строг, но износен черен костюм. В едната си ръка държеше леко смачкано черно бомбе, а в другата стискаше няколко листа хартия. Излъчваше вродено благородство и авторитет, ала като че ли шумната компания зад гърба ѝ го смути за миг.

— С какво мога да ви помогна, господине? — попита учудено тя.

— Вие ли сте Либърти Джой Мишаловски, стара мома? — властните нотки в гласа му нахлуха в стаята и потушиха разговорите.

— Да.

— Позволете ми да ви поднеса това официално предложение за женитба!

Онемяла, Либи се вторачи в стареца. Отвори уста, но не успя да издаде нито звук. Прочисти гърло и опита отново:

— Женитба? — гласът ѝ премина във фалцет. — Предлагате ми да се омъжа за вас ли?

— За жалост, не, мила госпожице! — въздъхна той театрално, а в черните му очи проблеснаха игриви пламъчета. — Страхувам се, че въпреки вашата привлекателност не можете да застрашите петдесет и една годишния ми брак! Не, аз съм само пратеник на жениха! Това е

брачният договор — и ѝ подаде листовете. — Позволете ми пръв да ви честитя новото ви завоевание — Джоузеф Ландовски!

Либи протегна ръка машинално, като хипнотизирана. Не успя да откъсне поглед от стареца, докато той не се качи в асансьора и изчезна. После тръсна глава като че ли да дойде на себе си и се обърна — за да установи, че се е превърнала в притегателен център за всички погледи.

— Доживях да чуя как надеждата на катедра „Математика“ е окачествена като „стара мома“! — изхили се Франк Лесинг, преподавател по математика в Колумбийския университет, приятел, когото до този миг доста уважаваше.

— Кой, по дяволите, бе този екземпляр? — подхвърли друг глас. — Като че ли бе потеглил за репетиция на Бродуей!

— Не се представи! — опита се да отвърне непринудено Либи, твърдо решена да не позволи на неочаквания инцидент да провали веселия купон.

Ала очевидно приятелите ѝ смятаха посещението на непознатия за гвоздеа на вечерта! Заля я вълна от отчаяние. Случаят никога няма да се забрави, осъзна тя. Анекдотът бе наистина безценен и не можеше да не се превърне в класика! Сигурно славата ѝ щеше да се носи, докато стигне възрастта на пратеника...

— Колко ли ще плати женихът за булка с такива умения? — изкикоти се Франк. — В крайна сметка дама с докторска дисертация по математика не се среща всеки ден!

— Внимавай, Франк! — в усмивката на Либи прозираше напрежение. — Защото може да си помислим, че ревнуваш!

— Разбира се, че ревнувам! — Франк не трепна пред обвинението. — Просто не е естествено за една жена да бъде толкова блестяща математичка. Това е мъжка територия!

— За разлика от дипломацията! — подаде му Джеси чаша вино. — А сега замълчи, преди да кажеш нещо, за което ще съжаляваш!

— Знаеш ли, Либи, по подобен начин се женят и в африканското племе, при което живях като пратеник на Корпуса на мира! — отбеляза Джеймс Талбът, новопостъпил колега социолог. — Старейшината на племето предлага няколко крави на булката от името на жениха.

— Крави! — Бети, секретарката на катедрата, за малко не се задави от смях с питието си. — А защо не добрите стари финикийски знаци?

— Е, колко ли крави ще дадат за Либи? — изкикоти се Франк.

Либи полагаше неимоверни усилия да потисне клокочещия в гърдите ѝ гняв. Прекрасно знаеше, че и най-незначителният признак на раздразнение ще се окаже фатален. Понякога благовъзпитаните ѝ приятели наподобяваха банда буйни тригодишни деца.

— Бих дала две крави, само за да имам прекрасните ѝ руси къдрици! — вметна Бети с добронамерена завист.

— А да споменаваме ли великолепното ѝ тяло? — закачливо я огледа Франк. — Бих дал цялото си стадо!

— Е, животинската аналогия доста ви увлича! — засмя се насила Либи. — Като глутница вълци сте!

— Хайде, посмяхме се достатъчно! — притече се Джеси на помощ на приятелката си. — Либи, трябва да донесем още лед!

— Разбира се! — усмихна ѝ се Либи с благодарност и я последва в кухнята, все още несъзнателно стиснала злополучните листове хартия.

— Е? — протегнаха вратове Сигизмунд и Фредерик в мига, в който Казимир прекрачи прага на ресторантчето. — Как мина?

— Беше си поканила гости! — обясни Казимир. — Имахме аудитория, достойна и за адмирал Нелсън.

— Вбеси ли се? — попита Сигизмунд.

— Не успя да премине в това състояние. Когато си тръгнах, все още бе в безмълвния стадий. Но можете да ми вярвате — огледа мрачно Казимир съзаклятниците си, — че когато първоначалният шок отшуми, тя ще се разшета, жадна за кръв!

— Само че не моята! — въздъхна Фредерик с нескрито облекчение. — Добре, че не ме познава!

— Нито пък мен! — додаде Казимир и двамата се втрениха в Сигизмунд.

— Струва ми се, че ще заведе майка ѝ до Атлантик Сити за уикенда — припряно рече Сигизмунд. — Така най-много да загубя портфейла си. В противен случай рискувам главата си!

— Доста разумно! — съгласи се Казимир. — А сега нека пийнем по едно! Сватосването ме кара да ожаднявам!

Либи захвърли празната купа за лед на масата и разтърка чело.

— Успокой се! — посъветва я Джеси. — Помисли за кръвното си!

— Мисля за удоволствието, което ще изпитам, ако бавно удуша този... Този... — размаха тя нежната си ръка към изписаните листове, разпилени по масата.

— Джоузеф Ландовски — прочете Джеси.

— Да! Позволи ми да ти го опиша! — процеди през зъби Либи. — Около един и седемдесет, строен, доста нервен и изключително срамежлив! Заговорен от представител на другия пол, започва да преглъща и единственото, което успява да прошепне, е *Да, госпожо* или *Не, госпожо*.

— Значи го познаваш?

— Не е необходимо! Но прекрасно разпознавам почерка на баща ми! — смръщи се Либи. — Вероятно това е едно от последните му протежета — някой нов емигрант от Полша!

— Защо мислиш, че баща ти ще скалъпи нещо подобно?

— Много просто! — въздъхна Либи. — Нали иска да ме види достойно омъжена с дузина деца! От години е все така! Но този път е избрал по-оригинален подход!

— Знаеш ли — промълви замислено Джеси, — имам чувството, че съм виждала някъде стареца, който дойде...

— Е, можеш да ме уведомиш, ако си спомниш, за да го прибавя към списъка на жертвите си — заключи Либи, тъй като знаеше, че приятелката ѝ ще продължи да размишлява по въпроса. Невероятната ѝ упоритост бе едно от качествата, които я правеха превъзходен адвокат.

— Какво смяташ да предприемеш? — попита Джеси.

— Ще стискам зъби и ще се усмихвам, въпреки всички гадни шегички, а после ще открия този Джоузеф Ландовски и ще го накарам да съжалява, че някога изобщо е помислил за любов! Седемдесет и втора източна улица, номер четири, апартамент единадесет — лакираният ѝ розов нокът проследи първата, напечатана на машина, страница от брачния договор.

— О, преди няколко месеца имах клиентка с този адрес и позволи ми да ти кажа, твоят емигрант не може да живее там, освен

ако не е откраднал короната на Свети Стефан!

— Може би апартаментът принадлежи на някой приятел на баща ми, който го е приютил, докато си стъпи на краката — предположи Либи. — Приятелите на татко са много състрадателни!

— Е, поне разучи как стоят нещата, преди да направиш нещо, за което ще съжالياваш!

— Вече имам достатъчно факти! — посочи Либи договора. — И цялата тази каша определено не ми харесва!

— Пристигнахме, госпожо! Седемдесет и втора източна, номер четири. Доста шикозно местенце, нали? — шофьорът плъзна недоверчив поглед по износените джинси на Либи и раздърпаната сива риза, съблазнително загатваща нежните ѝ форми. — Четири долара и десет цента.

— Задръжете рестото! — подаде му Либи петдоларова банкнота и стъпи на тротоара, без дори да забележи проявения от шофьора интерес. Вниманието ѝ бе изцяло погълнато от предстоящата среща с Джоузеф Ландовски. О, той щеше да ѝ плати за всички подигравки тази вечер!

Пред нея се издигаше луксозна сграда с блестящи стъклени врати. Добре осветеното фоайе излъчваше съдържана еlegantност. Усещането за дискретност и богатство се подсилваше от едрия портиер, разположил се в приемната до асансьора. По дяволите! В бързината не бе предвидила, че сградата, описана ѝ от Джеси, задължително ще бъде обезопасена с алармена система и пазач.

Отдръпна се в сянката и започна да обмисля неочакваната пречка. Невъзможно бе да се промъкне покрай портиера. Може би да го отклони чрез телефонно позвъняване? Не, телефонът бе на бюрото му. Или да се представи за доставчик на някаква поръчка? Пица например? Но нали пазачът щеше да се обади на Ландовски по телефона, за да потвърди поръчката? Замислена, Либи се облегна на грубата стена на сградата, като се напругаше да измисли нещо правдоподобно.

Но нищо не ѝ идваше наум. Пред съседната сграда спря такси и от него слезе елегантно облечен мъж на около шейсет и пет.

Съсредоточено, но с колебливи движения се качи на тротоара и спря, загледан в зданието до нея.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — откликна машинално Либи на объркания му поглед.

— Да — вгледа се той в сянката и очите му радостно светнаха. — Загубих се. Искам да си отида у дома — несъмнено бе доста пийнал.

— Къде живеете? — беше ѝ симпатичен.

— Ъ-ъ... В Англия — додаде той след кратко колебание.

— Наистина сте се загубили! Намирате се в Ню Йорк!

— А, да, конференцията! Ню Йорк — ужасно място! Няма трева!

— Къде сте отседнали в Ню Йорк, господине?

— Да, да-а — кимна той досетливо. — В апартамент! Мразя хотелите! Компанията го нае за престоя ми тук.

— Чудесно, но къде се намира?

— Не си спомням!

— Е, не се безпокойте! Ще измисля нещо! — но какво? Умореният ѝ мозък се оказа доста неуслужлив.

— Можем да погледнем! Имам го записан на листче — успокои я той след няколко мига усилен размисъл.

— Имате го записан? — не повярва на ушите си Либи.

— Разбира се! — учуди се той на бурната ѝ реакция. — Защо младото поколение винаги толкова бърза? — най-после непознатият извади от джоба си някаква хартийка и се взря в нея с неவிждащи очи.

— Може ли аз? — посегна Либи. О-о, сърцето ѝ щеше да експлодира от вълнение! Надписът гласеше: „Седемдесет и втора източна улица, номер четири, апартамент шест“. Страхотно! Само трябваше да съпроводи господина до вратата на апартамента му и продължаваше към Джоузеф Ландовски.

— Ще ви придружа, господине! — тя любезно го подхвана за лакътя и го побутна към входа.

— Благодаря ви много, госпожице! — отпусна се послушно той.

Пазачът поздрави и ги проследи със скептичен насмешлив поглед, но Либи стисна зъби. Важното бе, че успя!

Пет минути по-късно тя излезе от асансьора на единадесетия етаж и огледа пустия коридор. Извади от джоба си скандалния договор и отново провери номера на апартамента. Единадесет. Застана пред

вратата, а в гърдите ѝ закипя гняв. Този човек я бе превърнал в посмешище пред колегите ѝ! Стори ѝ се, че отново чува подигравателния им смях. О-о, първо ще се разправи с господин Ландовски, а след това — веднъж завинаги — ще сложи на място и баща си!

Тя повдигна огромния ръкав на ризата си и погледна часовника. Беше два часа след полунощ. Мисълта, че ще го събуди, ѝ достави огромно удоволствие. Натисна едно звънеца и зачака — напразно. Изглежда господинът спеше дълбоко!

— Е, добре, приятел! — измърмори тя и се облегна на бутона. Отвътре съвсем слабо се долавяше равномерното му жужене.

Измина не по-малко от минута и внезапно вратата се отвори от пищна червенокоса, облечена във великолепно смарагдовозелена вечерна рокля — несъмнено продукт на висшата мода. Изненадана, Либи я огледа с интерес. Разрошен облак копринена червена коса обрамчваше нежно изваяно лице, а тялото допълваше достойно цялостната картина. Погледът ѝ се плъзна по прозрачно белите рамене и спря на величествената гърд, избликнала над дълбоко изрязаното деколте. Като преглътна леката завист, породена от разточителното изложение на природни дадености, Либи се шмугна в апартамента.

— Искам да видя Джоузеф Ландовски — отсече тя.

— Джоуи е зает! — намръщи се жената. — Под душа е. Шампанското го изпръска, докато се опитваше да го отвори.

— Трябва да го видя! На всяка цена!

— Защо? — повиши тон червенокосата. — Ако възнамерявате да крещите, вече е... — тя се огледа за часовник.

— Два и десет — раздразнената физиономия на събеседничката ѝ я накара да изпита удоволствие. — А сега, моля ви, кажете на Джоуи, че съм тук, за да обсъдим неговото предложение за женитба!

— Неговото какво? — изписка червенокосата.

— Предложение за женитба! — подчерта Либи. — Официално, напечатано предложение за женитба! — размаха тя договора.

— Дайте да видя! — жената сграбчи листовите и възбудено ги запрехвърля. — Ах, този мръсник! — захвърли тя договора върху черната мраморна масичка. — Това влечуго! — Либи премига, изненадана от подобна ярост. — Тръгнал да се жени, а за мен само сладки приказки! Почакайте тук! Първо е мой ред, а вие ще се

справите с останките! — след зловещата заплаха червенокосата се завъртя и излезе, очите ѝ хвърляха гневни мълнии.

Либи се наведе и събра разпилияния договор. После се загледа замислено натам, където бе изчезнала жената. Ландовски щеше да се появи всеки миг. Ако, разбира се, можеше да се придвижи след нападението на приятелката си! Дано! Тя искаше да се разправи с него лично!

Вслуша се внимателно, но дебелите стени на апартамента заглушаваха всички звуци. Долавяше се някакво неясно мърморене. Огледа се. Стаята бе подредена с изключителен вкус. Огромната картина насреща ѝ напомни за Джаксън Полак. Приблужи се, прочете подписа и подсвирна. Е, напомни си тя, все пак апартаментът не бе на Джоузеф Ландовски!

— Не ми се лигави с разни „Мирна, скъпа“! Ти, ти... Долен женкар!

Либи се обърна тъкмо навреме, за да види как червенокосата профучава по коридора. Последва я мъж с разтревожено изражение и... почти нищо друго.

Либи затаи дъх, неспособна да откъсне поглед от него. Беше зашеметяващо едър. Най-малко метър и деветдесет. С осанка, на която би завидял всеки спортист. Тя преглътна жадно, впечатлена от внушителните мускулести рамене. Мъжът протегна ръка към вбесената Мирна и Либи онемя при трепкането на бицепсите под еластичната кожа. Погледът ѝ машинално се плъзна по широките му гърди, плоския корем и миниатюрната хавлиена кърпа, небрежно преметната около тесните хълбоци, подчертаваща златистия загар на кожата му. За част от секундата в Либи сякаш пламна искрица сексуална възбуда, но пронизителният глас на Мирна я стресна.

Какво, по дяволите, ѝ ставаше? Да зяпа похотливо един почти гол рус великан! Никога не бе обръщала внимание на мъжката физика и точно сега не бе моментът да започне! Не и с този мъж! Споменът за разигралата се само преди часове комедия, в която главно действащо лице бе самата тя, я отрезви.

— Мирна, какво говориш? — Той зарови нетърпеливи пръсти в косата си. Омагьосана, Либи проследи мокрия кичур, плъзнал се по широкото му чело и капчиците вода, устремили се от изострения нос надолу към безкомпромисната квадратна брадичка. Мъжът рязко

тръсна глава и по красивите тапети с цвят на слонова кост се разхвърча порой пръски.

— Попитай бъдещата си съпруга! — Мирна размаха гневно пръст към Либи и затръшна входната врата.

Мъжът се обърна в указаната посока и смръщи вежди, като забеляза Либи. Очите му бавно започнаха да я изучават — от разрошената коса се плъзнаха по финия ѝ правилен нос, задържаха се за секунда на меките ѝ сочни устни без червило и продължиха надолу.

Либи пое дъх и едва се сдържа да не отстъпи инстинктивно. Но не успя да овладее неволната реакция на тялото си, подложено на този щателен оглед. Гърдите се стегнаха, втвърдените зърна ясно се очертаха под тънката материя на ризата. Тя вирна брадичка и го изгледа твърдо, не желаейки да се подчини на неочаквания отклик на плътта.

Той не пропусна неволната ѝ реакция и крайчецът на прекрасно оформените му устни се изкриви в мрачно удивление. Погледът му с интерес се плъзна по-надолу, задържа се на едва загатнатата издуптина на корема и спря на стройните ѝ бедра.

Мускулите на стомаха ѝ потръпнаха леко в отговор. Сянка на несигурност охлади гнева ѝ, като позволи на рационалната част от съзнанието ѝ да вземе надмощие. Този мъж ни най-малко не приличаше на обичайните протежета на баща ѝ! Никой не би могъл да твърди, че е стеснителен или затворен. Личеше си, че е с богат опит и само глупак би могъл да се съмнява в самоувереността му.

Либи го изгледа заплашително, като се стремеше да задържи очите си върху лицето му и да не обръща внимание на величественото му голо тяло.

— Ти... — тя млъкна, прочисти гърлото си и продължи твърдо: — Ти си Джоузеф Ландовски, нали?

— Да — бе отривистият отговор. — А ти коя си, по дяволите?

Либи не си даде труд да му отговори, понесена от вълна неопикуема ярост. По-зле, отколкото си го бе представяла! Да стане за смях пред приятелите си заради някакъв смотаняк, незапознат с нравите на страната, не бе никак приятно, но да бъде жертва на някаква гадна шега, бе неимоверно по-ужасно!

— Ще ти кажа коя съм, ти... Ти... — размаха тя договора под носа му.

— Дай да видя това нещо! — сграбчи той листовите и сякаш не забеляза, че хавлията бавно се плъзна надолу. Очите на Либи се разшириха и тя, ужасена от посоката на мислите си, се втренчи някъде над лявото му рамо. — Извинявай! — затегна кърпата мъжът. — Не съм в най-добрата си форма по това време на нощта!

Е, ако и това не бе добра форма, интересно как ли изглежда в пълния си блясък?

— Няма да е зле да се облечеш! — гласът ѝ прозвуча твърде превзето, но какво ѝ пукаше? Подобно пищно изложение на голо мъжество бе доста разсейващо.

— Хм? О, разбира се! — Джо спря да чете и измърмори: — Седни, сега ще се върна, Либърти Джой Мишаловски? — изви във въпросителна дъга русите си вежди той и забързано излезе.

Либи се отпусна на кожения диван с твърдото намерение да му обясни какво мисли за него веднага щом той се върне.

ВТОРА ГЛАВА

Не ѝ се наложи да чака дълго. Джо се върна след не повече от пет минути в бежови спортни панталони и морскосиня трикотажна риза. Либи веднага се изправи. Въпреки своите метър и седемдесет се чувстваше като джудже до него и това физическо надмощие никак не ѝ бе приятно. Не, нямаше да успее да я смути! Насмешките още отекваха в ушите ѝ и тя отвори уста, за да го срази.

— Чакай! — разпери той широката си длан. — Преди да дадеш воля на всички подобрани епитети, които несъмнено ти парят на езика, позволи ми да заявя, че нямам нищо общо с това писание!

— Ти си Джоузеф Ландовски, нали?

— Да, аз съм Джо Ландовски — той потъна в кафявото кожено кресло и протегна дългите си боси крака на ниската табуретка.

— И живееш на Седемдесет и втора източна улица, номер четири, нали? — не отстъпваше Либи.

— Съвсем точно!

— И очакваш да повярвам, че името ти се е появило случайно в този долен документ? — гледаше го с отвращение.

— Не — въздъхна той, — чрез баща ми.

— Чрез баща ти ли?

— Не зная как и кога, но съм сигурен защо — призна той.

— Е, разкажи ми тогава!

— Защото иска да ме ожени и набързо да му произведа куп внучета — обясни той. — И очевидно е усетил, че от теб ще излезе добра съпруга.

— Но аз не познавам баща ти! — възкликна тя. — Освен ако... — тя си спомни стареца, който ѝ донесе договора. — Да не би да е към седемдесетгодишен, висок около метър и шейсет и много слаб?

— Не — смръщи се Джо. — На тази възраст е, но е над един и осемдесет и е възпълен. За кого се сети?

— Човекът, който ми донесе това! — посочи тя договора, който Джо не преставаше да стиска.

— Може да е наел някого. Но начинът на предаване не е най-важното...

— Така си мислиш! — избухна тя. — Щеше да си на друго мнение, ако ти го бяха връчили в разгара на собствения ти купон!

— Вероятно! — в искрящите му сини очи заиграха весели пламъчета. — Но засега повече ме интересува съдържанието. И защо тъкмо ти си избраницата!

— Отговорът е аналогичен! — изкриви лице тя. — Не само ти имаш баща, който обича да се налага! Ни най-малко не се съмнявам, че и моят е забъркан в тази каша!

— И непрекъснато ти досажда, така ли?

— Е, не е стигал чак дотук! — потръпна тя. — Този път наистина е надминал себе си! Досега сватосването се е ограничавало до запознанство с всеки достоен мъж, който се изпречи пред очите му. Е, имало е и не чак толкова достойни... — припомни си тя ужасните досадници.

— Напълно те разбирам — отвърна съчувствено Джо. — И с мен е така. Напоследък проверявам списъка на гостите, преди да приема покана за вечеря у тях. Не мога да го убедя, че съм напълно способен да си избира съпруга.

— Е, ако вземем Мирна за модел, мисля, че си напълно прав! Изглежда страхотно! — наложи си да даде откровена оценка тя.

— За гледане — става — отвърна разсеяно Джо, все още съсредоточен в договора, — но не е от жените, подходящи за съпруги.

— О, така ли? — тя леко се намръщи, като се чудеше на какви ли непосилни условия трябва да отговаря съпругата, но не успя да попита, защото той избухна в смях.

— Прочете ли последния параграф на втора страница?

— Не, и първата беше достатъчна, за да ми вдигне кръвното!

— Написано е — не можеше да се овладее той, — че си съгласна да ме дариш с шест деца!

— Шест ли? — зяпна тя.

— Струва ми се, че няма да ти стигне времето! — продължи той с фалшиво съчувствие, което я изправи на нокти. — На колко си години?

— На тридесет! И ще се въздържа от шестте деца поради интелектуални, а не възрастови причини! — беше я засегнал.

— Тридесет? — той огледа колебливо безформената ѝ риза и добави неопределено: — Вероятно дрехите са виновни...

— А ти на колко години си, Джоузеф Ландовски? — изстреля тя.

— Тридесет и шест — отвърна той с готовност. — Но възрастта на мъжа е без значение. Бащата на Конфуций е приближавал седемдесетте, когато се родил синът му!

— Тъй като не държа да имам син, който обикаля из страната и сипе афоризми, това е без значение!

— А с какво искаш да се занимават синовете ти?

— С нещо полезно — престрелката продължаваше.

— Ти какво правиш?

— Преподавам.

— В кой клас?

— Висша математика в университета. Специалността ми са Абеловите групи. — Либи с удоволствие проследи как снизходителното му изражение изчезна. Досадно мъжко его!

— Е, както се казва — всеки с вкуса си. Да не си роднина на Мишаловски — физика?

— Дъщеря. При това единствена. Пенсioniра се през януари и сега измисля какви ли не дяволски начини да ми намери съпруг!

— Странно къде ли е открил баща ми? Физик и пенсиониран шивач са доста нетипична двойка заговорници!

— Тройка! — поправи го Либи. — С приносителя на договора!

— Е, звучи като в лоша комедия на Шекспир. Но най-важното е какво ще предприемем ние!

— Нямаме богат избор, като изключим убийството? — въздъхна тя. — Говорих, говорих, докато ме заболя устата, а той само ми казва да не се нервирам!

— А ако се обърнеш към майка си?

— Безнадеждно! Според нея велик успех за всяка жена е да завлече някой нещастник пред олтара. Изглежда, е била щастлива да живее чрез баща ми и ако е така — чудесно! Искам само да ме остави да намеря собственото си щастие!

— Значи ти опява непрекъснато?

— О, не! Но плете безспир бебешки пуловери. Когато защитих дисертация, плака три дни. Мислеше, че с този допълнителен недъг

няма да успее да съблазни никого! Смята, че мъжете странят от жени с по-високо образование.

— Да разбирам ли, че си противник на женитбата?

— Не, нито пък на децата, въпреки че шест е повече от разточително в наше време! Просто не съм склонна да се заровя в предградията. Ще полудея! Нуждая се от моята професия, а мъжете, които съм срещала, смятат, че мястото на жената е у дома!

— Все пак някой трябва да се грижи за децата!

— А защо точно жената да се отказва от кариерата си и да се погребее у дома?

— Защото печели по-малко от мъжа!

— Невинаги! Колко печелиш годишно?

— Около двеста хиляди чисто — отвърна той невъзмутимо.

— Искаш да кажеш, че всичко това ти принадлежи?! — на лицето ѝ бе изписано искрено удивление.

— Разбира се! Нима си се съмнявала?

— Да, в първия миг помислих, че си от онези невзрачни емигранти, на които баща ми понякога помага да се установят. Но екзотичната Мирна, а после и ти самият ме разколебахте. Все пак не вярвах, че... Но както и да е! — върна се тя рязко към първоначалния разговор. — Повечето пари не са убедителна причина, за да продължиш именно ти да работиш!

— Е, има и друга! — погледът му не се откъсваше от леката издутина на бюста ѝ. — Не мога да проумея как ще кърмя бебето, а ти? — попита той язвително.

Очите ѝ се плъзнаха по широките му гърди и тя си представи плоските зърна. Обля я гореща вълна. Не, нямаше да се поддаде! Джо бе привлекателен мъж, но тя няма да стане жертва на чара му! Имаше си достатъчно проблеми и без да добавя нежелано сексуално привличане към списъка.

— Стана въпрос за ядене и усетих, че умирам от глад! — изправи се той. Тъкмо щяхме да похапнем с Мирна, когато по невнимание се залях с шампанското.

— Съжалявам за Мирна! — премига Либи. — Ако ми дадеш адреса ѝ, ще отида и ще ѝ обясня всичко!

— Какво да ѝ обясниш? — отвърна сухо Джо. — Че бащите ни са двама досадници? Благодаря, но предпочитам да прикрия тази

информация! И без това за Мирна бе време да си тръгне! Е, хайде да нападнем хладилника!

— Добре — последва го тя, леко вцепенена от начина, по който се бе простил с Мирна — почти като с вчерашния вестник.

Не можеше да се каже, че кухнята му бе типична за ерген. Либи се огледа с любопитство, докато се качваше на високия бамбуков стол до барплота. Помощната маса бе като остров в средата, а над нея на окачалки от ковано желязо висяха излъскани до блясък медни съдове.

— Кухнята е чудесна! — пое тя чашата шампанско. — И огромна!

— Така трябва да бъде! — нареди той кифли, датско сирене и пушена съомга пред нея. — В случай че не си забелязала — доста съм голям!

— Готвиш ли?

— Пека — той приседна до нея и Либи усети как кожата ѝ потръпна като оживяла, усетила топлия полъх на тялото му. Тя решително разряза една кифла с плънка от лук и започна да я маже със сирене. Не искаше дори да си признае, че тялото му необяснимо я притегля. Никога не бе вярвала в мигновеното физическо привличане. Нямаше логика! Приятелствата, дори тези, които разцъфваха в поинтимни отношения, се нуждаеха от време. Не, не ставаше дума за приятелство, помисли си тя горчиво. А за секс — нещо съвсем различно!

— Преди време възнамерявах да стана световноизвестен майстор сладкар — продължи той.

— И какво се случи? — озърна се разсеяно тя в търсене на салфетка за изцапания си със сирене пръст.

— Позволи ми! — ръката ѝ потъна в неговата.

Дългите му пръсти обгърнаха нейните и Либи потръпна. Обхвана я странна несигурност. Като че ли този мъж предявяваше права към собственото ѝ „аз“.

Джо поднесе пръстите ѝ към устните си и за голяма нейна изненада облиза размазаното по палеца ѝ сирене. Допирът на грапавия му език до нежната ѝ кожа се загнезди някъде дълбоко в съзнанието ѝ, пресече дъха ѝ и я обля с вълна от топлина. Не, така не можеше да продължава! Джо Ландовски размахваше мъжествеността си като оръжие, при това го правеше сякаш инстинктивно. Тя предпазливо го

погледна, за да установи, че очите му са вперени в нея, а устните му — извити в любезна въпросителна усмивка.

— Така добре ли е?

— Салфетката щеше да бъде достатъчна! — отдръпна се рязко тя и побърза да смени темата: — Говорехме за сладкарската ти кариера.

— Да — той насочи вниманието си към кифлата. — Когато брат ми реши, че няма да продължи бизнеса на татко, останах само аз!

— Значи имаш брат! Защо баща ти не му повлия?

— Стен стана свещеник. Сега е епископ. Но всяко зло за добро! Сигурно за месец щях да се отегча до смърт в някоя ресторантска кухня! Бизнесът е нещо съвсем различно! Невероятно вълнуващо е да премериш сили с банките, ограничителните търговски закони, световната икономика, непреклонните профсъюзи и непостоянството на американските потребители.

— Не и за мен! — възрази Либи. — Страхотен хаос!

— Всеки с интересите си — протегна се Джо за каната с кафе и наля в две чаши. — На мен пък твоите математически занимания ми се струват адски тъпи!

— Тъпи ли? — зяпна тя, онемяла от определението.

— Да, математиката винаги следва точни правила. Нищо не се променя. Къде е емоцията? В бизнеса всичко е в непрекъснато движение. Зашеметяващо! Но да не ти пука. Всеки е различен. А сега трябва да решим какво да правим, за да спрем тези родителски набези! Вече става нетърпимо!

— Знаеш ли, имам идея! — лицето ѝ светна. Тя сграбчи ръката му с въодушевление, но бързо се отдръпна, усетила свиването на мускулите му. — Може да се преструваш, че ме ухажваш, а аз ще кажа на татко, че си най-великото откритие след хляба! Ще сипя хвалебствия за теб всеки път, когато го видя. Ще си измислям! — настоя тя под скептичния му поглед.

— И как ще ни помогне това?

— После внезапно ще ме изоставиш, а аз ще се държа като че ли целият ми живот е провален. Може дори да изпадна в депресия — поколеба се Либи.

— Депресиите са за крехките суперженствени блондинки.

— Може да не съм руса миньонка, но мисля, че съм достатъчно женствена! — възкликна Либи, странно засегната.

— Е, ще разчитам на честната ти дума — продължи да дъвче той доволно кифлата си. — Като те гледам в този тоалет, не съм съвсем сигурен. Жените трябва да носят поли, освен ако не са прекалено дебели — плъзна поглед по стройните ѝ бедра, очертани от тесните джинси и додаде: — А ти със сигурност не си!

— Е, доста се отдалечихме от основния проблем! — припомни му тя. — Въпросът бе как да отклоним вниманието на бащите си.

— Идеята ти не е добра. Особено за мен! Цял живот ще ми се опява, че съм разбил сърцето на едно бедно момиче!

— Жена — измърмори Либи.

— И не кое да е момиче — продължи той. — А достойно момиче от Полша! Цялото семейство ще се включи в коридата — потръпна мелодраматично.

— Разбирам — въздъхна тя. Опита кафето и на лицето ѝ се изписа учудване. О, прекрасно е! — винаги бе откровена. — По-добро, отколкото аз го правя.

— Не се съмнявам, че правя доста неща по-добре от теб! — Джо прие комплимента със самодоволство, което я вбеси.

Какъв грубиян, без усет за фините неща в живота, спомни си тя мнението му за любимата ѝ математика.

Бавно отпиваше от кафето, обзета от странно нежелание да си тръгне. Необяснимо защо този мъж я привличаше, въпреки че изобщо не бе неин тип. Прекалено едър и самоуверен, прекалено секси и най-вече абсолютен егоист, като се има предвид краят на връзката му с бедната Мирна.

— Още една кифла? — той побутна таблата към нея.

— Не, благодаря. Трябва да тръгвам!

— Не и преди да сме решили как да се справим с тази комична ситуация.

— Та нали стигнахме до извода, че не можем да ги спрем! Поне що се отнася до легалните и морални средства! — сбърчи носле тя.

— Нищо подобно! Между спиране и пълно бездействие има огромна разлика! Ето какво значи да си математик! Не си свикнала да разглеждаш един въпрос от различни страни! Ще се съгласиш ли, че основният ни проблем не е в намерението им да ни оженят, а в прекаленото свободно време, което могат да посветят на този проект — сега, след като са пенсионери?

— Да — кимна тя. — Тази ново избликнала енергия ме тревожи! С течение на времето свикнах доста умело да се измъквам от татковите кандидати. А с него самия опитах всичко — говорих, спорих, изпадах в ярост. Без успех. Заговорите продължаваха.

— Е, след като не можем да ги спрем, нека поне отклоним вниманието им.

— Но как?

— Като се престорим, че сме съгласни с тях! — побутна той договора.

— Да се оженим ли? — зяпна тя. — Това ли е гениалното ти хрумване? — в гърдите ѝ се надигна някакво налудничаво чувство само за да бъде потушено след миг от усърдното му опровержение.

— Разбира се, че не! Ще се ожения само, когато аз реша, а не за да изпълня желанието на баща ми!

— И каква е тогава бляскавата ти идея?

— Да започнем да обсъждаме договора! — наведе се към нея и дискретният аромат на скъп мъжки парфюм нахлу в ноздрите ѝ и я зашемети. — Либи, не се преструвай на разсеян професор, а се съсредоточи! — острите нотки я сепнаха и тя се върна в реалността. Но какво, за Бога, ѝ ставаше? Да се отдаде на мечти заради някакъв мъжки одеколон?

— Бях се замислила — излъга тя. — Но какъв е смисълът?

— Просто ще спечелим време! — обясни той търпеливо. — Толкова ще ги заангажираме с посредничеството на нашите искания и контраискания, че няма да имат време да измислят нещо ново!

— Вярваш ли? — гласът ѝ прозвуча скептично.

— Убеден съм. Представи си, че изработим контрапредложение и утре го дадеш на баща си. Той ще трябва да организира среща с другите двама членове на това дяволско сдружение, за да обсъдят отново всичко. И доколкото ги познавам — да предложат нови алтернативи! Ще се наложи да го препечатат и да ми го изпратят. Така печелим доста дни. А когато го получа, започваме отначало!

— Хм! — Либи обмисляше предложението. Не беше кой знае какво, но определено превъзходеше нейните идеи. — Е, струва си да опитаме!

— Значи — решено! — Джо протегна ръка и тя неохотно я пое. Топлите му пръсти се затвориха и познатата тръпка отново я прониза.

— Добре! — кимна тя. — Ще се преструваме, че обсъждаме условията на договора.

— Не, няма.

— Как така няма? — премига тя обърквана и уморена. — Нали каза, че...

— Не, няма да се преструваме, а ще се вживеем в ролите, все едно, че е истина. Като добри артисти, иначе нищо няма да се получи! Автентичните елементи направо ще подлудят бащите ни!

— За съжаление — не за дълго!

— А за теб ще бъде добра тренировка, в случай че някога успееш да си намериш съпруг!

— Но аз изобщо не си търся! — сопна се тя. Постоянните му намеци за неспособността ѝ да се омъжи започваха да я дразнят. — А когато реша, няма да има нужда от договор, защото възнамерявам да избира някой точно като мен!

— Аз не искам да се оженя за някой като мен! — очите му проблеснаха лукаво. — Мисля да избира представител на противоположния пол!

Либи стисна зъби и не отговори. Някои провокационни забележки трябваше да се подминават с мълчание. Особено в три часа сутринта.

ТРЕТА ГЛАВА

Приглушеният звън на телефона, разположен на масичката до леглото, нахлу в съня на Либи. Тя пъкна глава под възглавницата, която, за съжаление, не се оказа достатъчно дебела. Неумолимият звук не стихваше, пронизваше мозъка ѝ и събуждаше протести в стомаха ѝ. Тя надигна глава, отметна кичурите от лицето си и втренчи замъглен поглед в червените цифри на електронния часовник.

— Осем и половина? — измърмори възмутено. Кой ѝ досаждаше толкова рано в събота сутрин? Всичките ѝ приятели бяха на купона снощи и ако им беше останала капчица здрав разум, все още трябваше да спят. — Ало? — изръмжа тя.

— Винаги ли си така кисела сутрин? — разнесе се дълбок мъжки глас.

— Не е сутрин, а средата на нощта! — гласът на Джо! Тя се опита да потисне неочакваната радостна тръпка, пронизала тялото ѝ. — За мен утрото настъпва най-малко след шест часа здрав сън, а ако си спомняш, снощи, когато ме изпрати, беше около четири!

— А ти, ако си спомняш, появяването ти в апартамента ми около два сутринта бе блестяща твоя идея, не моя!

— Подробности! — защо ли ѝ се обаждаше? Вместо да утешава пищната Мирна... Или наистина му бе омръзнала? Едно напълно необяснимо очакване започна да завладява умореното ѝ съзнание. — Защо се обаждаш? Освен, за да ме събудиш...

— За да ти кажа, че в тази пленителна юнска утрин е добре да си извадиш банския костюм.

— Моля? — намръщи се тя на прашинките, танцуващи в проникналият през прозореца слънчев лъч.

— Нали каза, че не искаш шест деца?

— Това, което искам, е един нормален смислен разговор!

— Е, нищо чудно, че с този език все още не си намерила съпруг!

Либи скръцна със зъби и не пожела да отговори — факт, който като че ли го разочарова.

— Виж — не се отказваше той, — нали трябва да започнем преговорите?

— Аха.

— Тогава да не пропускаме прекрасния ден! Пригответи си банския — след половин час ще мина да те взема и ще отидем на плажа. Там ще обсъдим всичко! Става ли? — не бе за вярване, но в гласа му като че ли се спотайваше надежда. От кратките си контакти с Джо Ландовски, Либи бе усетила, че е мъж, който знае как да вземе това, което иска, и не чака да му бъде дадено. Ала предложението му е примамливо, призна си тя. Един безметежен ден на плажа — направо божествено!

— Добре! — съгласи се Либи, приятно поласкана от одобрителния му възглас. — Но не след половин час! Тъй като ти започна всичко, трябва да ми дадеш възможност за един душ и кафе...

— Половин час! — отсече той и затвори.

Високомерни мъже! За какъв се мислеше, та очакваше да му играе по свирката? За миг Либи се поколеба дали да не откаже, но две неща я възпряха. Любопитно ѝ бе да провери дали невероятното му въздействие върху сетивата ѝ тази нощ се дължеше на комбинация от гняв, смущение и късния час на посещенияето, или имаше нещо повече. Дали щеше да ѝ се стори толкова неудържимо привлекателен и на дневна светлина? И още по-важно — проблемът с намесата на баща ѝ! Трябваше да предприеме нещо и като се изключи отцеубийството, Джо бе единственият възможен вариант! С малко късмет можеха да неутрализират заговорниците за цялото лято. Либи стана неохотно от леглото и повлече протестиращото си тяло към банята.

След двадесет минути бе привършила третата чаша кафе и вече се чувстваше по-добре. На вратата се позвъни. Беше подранил с десет минути! Необяснимо защо, но сърцето ѝ заблъска в гърдите, а дланите ѝ овлажняха. Не трябва да става за смях! Беше най-обикновен мъж, при това доста досаден!

Погледна през шпионката и пулсът ѝ мигновено се нормализира. Беше Джеси. Защо ли идваше толкова рано?

— Спомних си! — изстреля тя веднага щом Либи ѝ отвори.

— Точка за теб! — усмихна се Либи на въодушевената си приятелка. — Ще пийнеш ли чаша кафе, докато ме развличаш с извадките от паметта си?

— Точно казано! — прозя се Джеси, като я последва в кухнята. — Не можах да спя спокойно, защото непрестанно се опитвах да си спомня къде съм виждала този старец! И най-после успях, докато четях сутрешния вестник! — тя пое димящата чаша кафе. — Реших да ти съобщя, преди да се впуснеш след този Ландовски. Знаеш ли кой те посети вчера?

— Не, и никога няма да узная, ако продължаваш със същото темпо!

— Негово благородие Казимир Блинкъл!

— Негово какво?

— Благородие! — отвърна нетърпеливо Джеси, явно разочарована от липсата на подходяща реакция. — В правните среди той се смята за един от най-добрите върховни съдии на Ню Йорк!

— Пенсиониран, предполагам — замислено проточи Либи.

— Откъде знаеш?

— Набито око!

— Всичко това, Либи, поставя в нова светлина договора. Не можеш просто да нахлуеш в онзи апартамент, преди да разберем ролята на съдията Блинкъл. Вероятно Ландовски е негово протеже, а не на баща ти!

— Добър съвет, но малко позакъснял — направи гримаса Либи.

— Позакъснял ли? Значи вече си била там? — погледна я Джеси с ужас.

— Снощи — призна Либи. — След като всички си тръгнаха. Продължих да мисля за случилото се и колкото повече умувах, толкова повече се вбесях. Така че към два часа нахлух у тях, за да му кажа мнението си по въпроса.

— И? — попита Джеси със затаен дъх.

— Не беше това, което очаквах. Не беше нито дребен, нито стеснителен. И бе удивен от документа не по-малко от мен. Очевидно не само моят баща крои подмолни планове!

— И сега какво? — Джеси не откъсваше поглед от нея.

— Пристига след няколко минути, за да съгласуваме бъдещите си действия.

— О, добре, ще ти помогна!

— Можеш да помогнеш, като изчезнеш! Обсъждането ще протече на плажа.

— О-о! — провлеченото възклицание тежеше от недомлъвки.

— Джо има идея!

— Не се съмнявам! — додаде многозначително Джеси. — Сигурно го е осенила в мига, в който те е зърнал!

— Не! — отрече напористо Либи, като не смееше да признае дори пред себе си странното потръпване на сърцето си. — Ако беше видяла страхотната червенокоса, която му правеше компания, когато нахлух снощи...

— Ти си достойна съперница за всяка червенокоса!

— И Мерилин Монро не би могла да ѝ съперничи!

— Значи оставам! Няма да помръдна оттук, докато не видя този тип! И не се опитвай да ме разубеждаваш! Нещо тук не ми харесва! Може ли да си взема малко кейк?

— Разбира се! — Либи ѝ сервира. — Мисля да взема остатъка с мен. Като се разсъня, сигурно ще огладнея.

— На кой плаж отивате?

— Не зная. Не ми каза, но... — звънецът я прекъсна. — Ела да го видиш! — съвсем неуместна покана, защото Джеси вече бе до вратата. Либи отвори рязко и се смути от възхитеното възклицание на Джеси.

Всъщност не можеше да вини приятелката си! Умореното ѝ съзнание не бе преувеличило притегателната му физическа сила — и на нощна, и на дневна светлина Джо Ландовски бе еднакво впечатляващ. Погледът ѝ спря на сребрилата катарама на колана му, проблясваща в полумрака на антрето, продължи надолу по плоския корем и износените джинси, пристегнали мускулестите бедра.

— Май не се шегуваше, като каза, че още спиш? — топлият му глас, наситен с шеговити нотки, я изтръгна от вцепенението.

Покани го да влезе, чувствайки се като стеснителна ученичка и се обърна да го представи на вкаменената Джеси.

— Джеси — подритна я незабележимо тя. — Това е Джо Ландовски. Джо, Джеси Андерс.

— Приятно ми е да се запознаем, Джо! — прозвуча много убедително. — Тъкмо си тръгвах.

— Удоволствието беше мое! — кимна любезно и непринудено той.

Джеси потегли и Либи го покани в хола.

— Седни за малко, ако обичаш! Ще се приготвя за миг.

— Нямам нищо против да изчакам, особено ако облечеш пола!

— О, харесвам джинсите, а освен това и ти си с джинси!

— Е, все пак аз съм мъж, ако не си забелязала!

— Забелязала съм и други неща, освен пола ти! — тя се втурна в кухнята, напъха остатъка от кейка в чантата си при банския костюм и договора и нахлу обратно в хола. — На кой плаж отиваме?

— На моя — бе краткият неразгадаем отговор. Кой ли от всички плажове смяташе за свой?

Едва когато зави в една частна алея някъде в южната част на Лонг Айленд, тя разбра, че Джо бе формулирал съвсем точно намеренията си. Огледа се с интерес. Отдясно се забелязваше модерна вила от кедър и стъкло, отляво — старинна къща, излязла като че ли направо от „Великият Гетсби“.

— Страхотна растителност! — огледа тя плътните храсталаци, обградили от всички страни къщата.

— Аха — той разкопча предпазния колан, освободи нейния и се наведе през скута ѝ да отвори вратата.

Лакътят му докосна гърдите ѝ и Либи с все сила се притисна към облегалката. Неочакваният допир спря дъха ѝ. Завладя я непреодолимо желание да докосне загорялата му от слънцето кожа и тя прехапа устни, за да пресече несъзнателния изблик на необяснимите си желания.

Какво ти е, опита се да размърда вцепенения си мозък. Не бе изпитвала толкова мощно сексуално привличане от ученическите си години, когато оценяваше мъжете само по физическите им качества. С течение на времето се научи да разграничава нещата. Външният вид на мъжа невинаги отговаряше на душевния му мир. Защо тогава се разтапяше от случайното докосване на Джо? Въпрос без отговор. Слава Богу, той най-после се отмести и като пое дълбоко въздух, за да се успокои, тя слезе от колата.

— Там долу има къща, нали?

— Аха — той прехвърли плажната ѝ чанта в лявата си ръка и непринудено я прихвана за лакътя. — Въпреки че не може да се сравнява със съседските. Прекалено е огромна, за да бъде практична.

— Учудваш ме — вметна тя сухо. — Като се имат предвид предишните ти изказвания, очаквам да я напълниш с деца!

— Заинтригуващо предложение! — очите му проблеснаха и сърцето ѝ трепна. — Но все пак самоконтролът не е излишен!

— Вярвам единствено на очите си! — Либи внимателно се придвижваше по криволичещата сред гъстата растителност пътечка. — Много е красиво! — възкликна тя с искрено възхищение, когато най-после преодоляха храсталаците и пред тях се възправи вила от сребристо дърво с раздвижена архитектура, сгушена в подножието на хълма.

— И на мен ми харесва. Въпреки че прекарвам тук по-малко време, отколкото бих искал — той отключи блестящата черна емайлирана врата и се отмести, за да ѝ направи път.

— Имаш късмет, че си я намерил! — огледа Либи с любопитство вътрешността — огромно помещение, натъпкано с разнородна мебелировка. Имаше две стълби — едната водеше към втория етаж, където бяха спалните, а другата — надолу към кухнята и трапезарията.

— Всъщност баща ми я купи, когато се пенсионира — като лятно убежище за внуците си.

— Тънък намек — засмя се тя.

Мъжът я поведе нагоре по стъпалата и тя надникна в една от трите спални. Онемя от удивление. Цялата стая беше боядисана в небесносиньо, включително и трите двуетажни креватчета.

— В случай че и шестте внучета се окажат момчета!

— Ами ако се окажат момичета?

— Не може да се каже, че му липсва изобретателност! Съседната стая е точно копие на тази, но в розово!

— О, небеса! В сравнение с него мама с нейните бебешки пуловерчета е съвсем безобидна!

— Защо не се преоблечеш тук? — засмя се Джо. — Ще те чакам долу след пет минути!

Когато вратата се затвори, Либи събу бързо джинсите, свали фланелката и облече банския. Огледа се в огледалото, не особено очарована от избора си. Но какво ставаше с нея? Винаги бе смятала, че стегнатият, загатващ формите ѝ черен цял бански бе по-съблазнителен от миниатюрните бикини, неоставящи нищо на въображението.

Погледът ѝ замислено се плъзна по дълбоко изрязаното деколте, дискретно очертаващо заоблените ѝ гърди. Да, не бе достатъчно пищна, за да разкрие истинските качества на костюма. Но поне

останалата част от тялото ѝ отговаряше на общоприетите норми за сексапилна привлекателна жена. Тя проследи със задоволство плоския си корем, стегнатите хълбоци и дългите стройни крака. Но защо така критично се оглеждаше? Беше тук само, за да обсъдят договора. И като си пожела да се държи спокойно и компетентно — както обикновено — тя грабна чантата и излезе.

Джо стоеше до плъзгащата се кухненска врата, зареял поглед към океана. Либи затаи дъх и жадно проследи очертанията на силното му тяло. Мъжът прокара пръсти през гъстата си руса коса и играта на мускулите по гърба му сякаш я омагьоса. Погледът ѝ се плъзна машинално по гръбначния му стълб и спря на черния бански костюм. О, колко възхитително прилепналата еластична материя обгръщаше стегнатите му хълбоци! Либи стисна силно очи, за да пропъди натрапчивото видение и решително пристъпи в стаята. Ала въпреки твърдото си намерение да се държи непринудено, едва не припадна от вълнение, когато Джо се обърна и широките му гърди изпълниха цялото ѝ полезрение.

Изучаваше я с леко присвити очи и тя усети как пръстите на краката ѝ се впиват в килима. Какво ли си мислеше? Отговорът бе влудяващ! Не бе гледал нея, а банския костюм!

— Лош избор! — измърмори той.

— Моля?

— Банският. С твоя тен трябва да носиш светли, перлени тонове, не черни. Освен това тази кройка смачква гърдите ти. Трябва да избереш или тънки памучни бикини, които само да обгръщат естествените ти форми, или, ако държиш на цял бански, опитай с банели.

— Съжалявам, че не съм задоволила вкуса ти! — беше обидена.

— Няма защо да се извиняваш! — усмихна се той. — На мен изобщо не ми пука, но ако си решила да съблазниш някой мъж, трябва да подчертаеш достойнствата си.

— Имам си достатъчно достойнства!

— Разбира се, че имаш! — успокои я той. — Наистина си в страхотна форма за твоята възраст!

— Продължавай така и ще видиш в каква форма съм!

— Не знам защо се разстройваш толкова! Исках само да споделя с теб личния си опит!

— Но очевидно ти липсва инстинкт за самосъхранение! Ако това е начинът, по който разговаряш с жените, неслучайно се е наложило баща ти да ти търси съпруга!

— Не хвърляй камъни в собствената си градина!

— И не говори с пословици!

— Аз виновен, аз виновен, аз много виновен! — заудря Джо гърди с огромния си юмрук и Либи не можа да не се разсмее на комичния му израз на фалшиво разкаяние.

— Е, вината наистина е твоя! Но след като започна — услуга за услуга! И аз ще ти дам един безплатен съвет — ако искаш съюзът ни да продължи достатъчно дълго, за да съставим новата версия на договора, не се опитвай да ме променяш според личните си схващания за женска красота! Аз и така се харесвам!

— Привичките са нещо удобно, нали? — съчувствено подметна той.

— Знаеш ли, срещата с теб разкри една неподозирана черта в характера ми.

— О, така ли?

— Да, внезапно открих, че имам склонност към насилие. Изпитвам непреодолимо желание да те удуша!

— Казват, че насилието и страстта вървят ръка за ръка. Какво ще кажеш да проверим? — попита той с надежда.

Въпреки че разбра шегата, Либи не успя да потисне напълно надигналата се вълна от желание.

— Твърди се също, че жените имат нужда от господар?

— А нямат ли?

— Противно на грубите ти мъжки представи — не! Нормалната жена се стреми към взаимност, а не към господар!

— Но ти не си нормална! Ти си тридесетгодишна стара мома с дисертация по математика!

— Любимият припев на мама! Е, тя поне има оправдание — родена е в Полша и дори не е завършила гимназия. А какво е твоето извинение?

— Не ми е необходимо. Аз съм мъж.

— Амин!

— По дяволите, Либи! — Джо пое дълбоко дъх и тя трепна, тъй като банският му леко се плъзна надолу. — Все пак не можем да се

сбием!

— Точно това ме тревожи! — измърмори тя и се шмугна навън през отворената плъзгаща се врата, която Джо държеше.

Острият мирис на соления морски въздух погъделичка ноздрите ѝ, а ветрецът, довял аромата на борови гори, разсея лекото ѝ раздразнение. Денят беше чудесен! Тя вдъхна дълбоко, без да забележи как се присвиха очите на Джо при издигането на стегнатите ѝ гърди. *О, тук ще ми хареса, увери тя сама себе си. Въпреки че трябва да споделя този прекрасен плаж с най-непоносимия мъж!* Спря на пясъка на около пет метра от плискащите вълни и попита:

— Какво ще кажеш да се разположим тук?

— Чудесно! — Джо разстла памучното одеяло, което носеше, и се просна отгоре. Либи зарови пръстите на краката си в пясъка, като през спуснати клепки го наблюдаваше как се намества по гръб и сгъва ръце под главата си. Слънцето превърна гъстите му руси коси в течно злато и буцата, запулсирала в стомаха ѝ, поразклати намерението ѝ да се държи хладно. — Нека отгатна — започна примирено той, — все пак тук не ти харесва, нали?

— Прекрасно е! — трябваше да се стегне! В противен случай Джо можеше да забележи въздействието си върху нея и да затвърди убеждението си, че е комплексирана стара мома. Не, гордостта я задължаваше да се държи непринудено като него!

Тя се отпусна на одеялото, като тайничко внимаваше да не го докосне. Сложи тъмни очила и извади плажното масло. Джо се обърна на една страна и кракът ѝ потръпна, докоснат от мускулестото му бедро.

— Добра идея! — отбеляза той. — Слънцето е доста силно.

— Наистина — смотолеви тя и забързано отвори шишето, притеснена от мисълта, че Джо може да ѝ предложи услугите си. Само представата за пръстите му, масажирани нежната ѝ кожа, бе достатъчна, за да ускори пулса ѝ.

Започна бързо и разсеяно да нанася прозрачната течност по тялото си. Той не изрази желание да ѝ помогне, което я учуди и разочарова, въпреки че не си го призна. Мъжът дори се обърна по корем и затвори очи. Най-после процедурата привърши и Либи понечи да се облегне.

— А мен? — промърмори той полугласно.

— Искаш ли? — стресна се тя. Ако откажеше, щеше да се изложи като стеснителна и необиграна госпожица. Съгласието ѝ, от друга страна, поставяше на изпитание изопнатите ѝ нерви. Нали трябваше да докосне съблазнителната му стегната плът? Не, тя бе зрял уравновесен човек и можеше да овладее емоциите си поне за няколко минути! Не ѝ се вярваше дотолкова да се поддаде на чувствата си, че да се хвърли на врата му! Тази мисъл я накара да се изсмее.

— Не е смешно! — оплака се той. — Изгарям много лесно, а после ставам адски раздразнителен и досаден!

— Искаш да кажеш, че можеш да станеш и по-зъл? Възможно ли е? — попита тя подигравателно.

— О, не прощаваш нищо! Виж дали ти е останало някакво женско съчувствие и ме спаси с малко лосион!

Тя изстиска от хладния крем на гърба му и се усмихна, доволна от изненаданото му потръпване. Остави шишето, пое дълбоко дъх и започна да го втрива. Дланите ѝ се плъзнаха по кадифената му кожа. Той се разположи по-удобно на пясъка и младата жена усети силата на мускулите му. Обходи врата му и краищата на косата му я погъделичкаха. Преглътна трудно, ръката ѝ неволно докосна челюстта му и чувствена тръпка разтърси тялото ѝ.

— Готово! — гласът ѝ прозвуча приглушено дори за собствените ѝ уши.

— Ами краката?

— Можеш да ги намажеш и сам! — всъщност нямаше нищо против!

Джо се обърна, повдигна се на лакът и я изгледа с присвити очи. Либи се постара да отвърне с доста незаангажираща усмивка. Но за нейно огромно удивление, той се пресегна, хвана я за китката и я притегли върху себе си.

За миг Либи се вкамени от изненада. Пое дъх, но в ноздрите ѝ нахлу ароматът на топлата му кожа, което само усложни ситуацията. Ръцете му я обгърнаха и усещането за неговата близост се превърна в трескава възбуда. Лицето ѝ бе на сантиметри от неговото. В дълбините на сините му очи се четеше стаена страст.

Вниманието ѝ бе приковано от плътните му, добре очертани устни. Тялото ѝ гореше, а в главата ѝ биеше ритмично неумолим чук. Зашеметена от чувственото му излъчване, тя не усети как мъжът

обхвана тила ѝ и бавно я привлече към себе си. Когато опита да се отдръпне, бе твърде късно. Устните му се впиха в нейните с решимост, която не признаваше отказ. Ръката му притисна бедрото ѝ, а другата не ѝ позволяваше да отдръпне главата си.

Езикът му очерта полуотворените ѝ устни и след миг нахлу властно вътре и разпали желанието ѝ.

— Не! — тя инстинктивно отхвърли пороя чувства. Неочаквано... и малко разочароващо, Джо удовлетвори молбата ѝ. С безразличие, ярко контрастиращо с връхлитащата я на вълни страст, разкъсваща тялото ѝ, Джо я постави обратно на одеялото. Тя закри очи с ръка, за да не издаде вълнението си под острия му поглед, пое дълбоко дъх и попита:

— Защо го направи?

— За да прочистя въздуха — отвърна той спокойно.

— Моля?!

— Да — кимна той. — От самото ни пристигане си наплашена като котенце, което очаква да му направя нещо. Е, вече го направих, ти го преживя, а сега можем да се съсредоточим върху основната ни цел — договора.

Значи така бе възприел нервността ѝ, причинена от необичайното му сексуално привличане — като страх от прелъстяване! Това ли бе по-добрият вариант, или истината? И тъй като не можа да си отговори, тя реши да забрави цялата тази каша.

— Договорът е в чантата ми, но би ли ми донесъл нещо за пиене, преди да започнем? — думите едва се изплъзнаха от пресъхналите ѝ устни. — Ожаднях от топлината.

— Разбира се! — Джо стана и се отправи към къщата.

Либи наблюдаваше отдалечаването му с облекчение. Отчаяно се нуждаеше от няколко минути, за да си възвърне самообладанието.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато Джо се върна с напитките, Либи бе възстановила душевното си равновесие и успя да поеме подадената ѝ кока-кола почти хладнокръвно.

— По-добре ли си? — изгледа я снизходително мъжът, докато тя поглъщаше ледената течност.

— Божествено! — Либи притисна студената бутилка до зачервената си от слънцето буза. — Великолепно!

— Добре! — тонът му внезапно стана делови. — Къде е договорот?

Либи премига. Палещото слънце в комбинация с недоспиването, меко казано, забавяше реакциите ѝ. Затърси из чантата си и извади договора заедно с молив.

— Мисля, че е добре да разгледаме предложенията точка по точка.

— Аз ще ги разгледам точка по точка! — подчерта тя. — Не си забравил, че го донесоха на мен, нали? Ще дойде и твоят ред, като получиш поправената версия. Сега само пиши! — и му подаде молива.

— Не си ли чувала старата поговорка, че мухите се лепят на мед, а не на оцет?

— Ако намекваш, че трябваше да те придумам да пишеш чрез някакъв тъп комплимент, губиш си времето!

— Не е задължително да е тъп!

— Или пък покровителствен! Да не си бавноразвиващ се, за да е необходимо да те залъгам с разни глупости, вместо да ти кажа истината в очите?

— Подценяваш се! — усмихна се той. — Мозък като твой може да измисли нещо на ниво, което да звучи убедително.

— Имам достатъчно самоуважение! — сопна се тя.

— Но, Либи, какво ти става? — усмихна се Джо с престолено съчувствие, което я вбеси. — Толкова ли те е погълнала амбицията да

блеснеш с ума си, че си пропуснала да научиш правилата на ухажването?

— Знам и правилата на руската рулетка, но това не значи, че ги прилагам!

— Горката Либи! — той я потупа по главата и я накара да се почувства като заблудило се кученце. — Защо не се поупражняваш с мен? За какво са приятелите?

— Ти не си приятел — отвърна намусено тя, — а случаен познат! И както върви ще се превърнеш по-скоро във враг, отколкото в приятел!

— Хм... — кимна тържествено той. — Казването на истината печели неприятели!

Либи затвори очи и преброи до десет. Колко самомнителни и досадни могат да бъдат мъжете! Неслучайно не беше женен! Само някоя отчаяна жена би могла да се омъжи за него, а тя не беше такава. И никога нямаше да бъде!

— Хайде, опитай, не се стеснявай! Обещавам да не се смея! — веселите искрици в сините очи противоречаха на думите му.

— Ако не престанеш веднага, ще съжаляваш! Ще пишеш ли или не?

— Не! — побутна той хартията към нея. — Щом настояваш да се държиш като мъж, защо да бъда кавалер?

— Държа се като нормален зрял човек! — но като че ли поведението и на двамата бе доста неуравновесено?! — Е, добре! — плъзна поглед тя по първия параграф. — Започва доста стегнато. Само изброяване на имена, възраст и образование. Хм! Значи нямаш университетска диплома?

— Не, изкарах само две години в Харвард!

— Какво учеше?

— Икономика.

— Защо? Нали си искал да станеш майстор сладкар!

— Баща ми не беше особено очарован от избора ми на кариера. Затова сключихме сделка — трябваше да взема диплома и ако след това все още настоявах, щеше да ми помогне да започна в сладкарския бизнес. За нещастие, тъкмо след втората година татко получи сърдечен пристъп. Не беше тежък, но лекарите му препоръчаха почивка. Напуснах колежа с намерението да му помогна, докато се оправи, и

после да продължа. Но за два месеца така се пристрастих към бизнеса, че повече не можах да го изоставя.

— Защо все пак не завършиш? Би могъл да учиш вечерно!

— Защо? — обърна се той и внимателно я изгледа. — Защо да си губя вечерите с теория, след като цял ден се занимавам с практиката? Твоята трагедия е, че си сноб на тема образование!

— Не съм! — възкликна възмутено тя. Винаги се бе гордяла с либералните си възгледи.

— Помисли! Колко от приятелите ти нямат диплома? И дори повече от една?

— Ами... Никой... Но може би защото се запознах с тях в университета! — опита да се защити тя.

— Е, щом казваш...

В гласа му се таяха съмнения, но Либи реши да приключи темата. Обвинението му я бе разтърсило и искаше да го обмисли на спокойствие.

— Нека се върнем на договора. Параграфът за характера на жениха е смехотворен! — захапа тя крайчето на молива.

— Хм, не знам. Стори ми се доста прецизен — ухили се той.

— Като реклама на Вълшебния принц! Лично аз предпочитам по-умерения подход. Мисля да впиша изискване за скромност — и бързо надраска нещо в полето.

— Ако сам не се похвалиш, как ще разбере светът за теб?

— Е, всъщност нали това няма значение...

— О, разбира се, че има! — прекъсна я той. — Достатъчно си схватлива, за да не ти повтарям, че се договаряме съвсем истински! За да звучи достоверно!

— Е, в такъв случай параграфът за ролите трябва да отпадне! Според него аз ще трябва да стоя у дома, да се грижа за къщата, да посрещам гостите, а в замяна ти ще ми осигуриш издръжка.

— Не звучи зле!

— Нямам нужда от издръжка! Аз съм професионалист, способен да се грижи за прехраната си.

— Но ти ще си стоиш у дома и няма да работиш!

— Невъзможно! Не мога да спра да работя! Обичам професията си! Не съм някоя млада секретарка, която си убива времето с работа, докато чака принца на мечтите си! Аз съм висококвалифициран

преподавател! Нищо не може да се сравни с удовлетворението, когато някой студент най-после разбере това, което му обяснявам! Нима искаш да заменя целия този прекрасен свят за домакинската работа?

— Задължение на жената е да се грижи за дома!

— Празни приказки! — изсумтя Либи. — Ти не си женен, но апартаментът ти е в изрядно състояние!

— Имам икономка — призна той, — но всъщност е работа на съпругата.

— Престани с тези клишета и се замисли, за Бога! — в гласа ѝ прозвуча отчаяние. — Искаш домът ти да е чист и икономката се справя отлично! С каква цел тогава разумният човек би настоявал жена му да върши нещо, за което не е подготвена? Ще искаш ли от счетоводителя си да стане компютърен програмист?

— Не, разбира се, но...

— Примерът е аналогичен!

— Моята съпруга в никакъв случай няма да работи извън дома!

— Но ти и къщата в добавка направо ще я съсипете от работа!

— Е, добре! — повдигна рамене Джо. — Ще направя компромис. Ще оставим икономката, но ти няма да ходиш на работа!

— Това не е компромис — отвърна сухо Либи. — А пълна капитулация! Но ще приема предложението за икономката! — отбелязая в полето. — И за да ти покажа, че имам сърце, ще се съглася да посрещам гости, в случай че ме предупреждаваш двама и четири часа предварително.

— О, наистина ли имаш сърце? — прикова той поглед в лявата ѝ гръд и Либи потръпна като при изкусителна милувка. — Може би тук? — Джо постави длан върху нежната плът. Дъхът ѝ секна, сърцето ѝ заблъска като лудо.

— Разбира се, че е там! — Опитваше да се овладее. — Анатомията ми е съвсем стандартна.

— Нима? — Той бавно очерта деколтето на банския и кожата ѝ пламна под пръстите му. Джо вероятно сравняваше скромните ѝ форми с пищната женственост на Мирна! И беше ясно коя ще предпочете! Но нима имаше някакво значение? Та нали бяха само делови партньори! Тя се протегна към кока-колата — претекст, за да се откопчи от влудяващите му пръсти.

— В следващия раздел...

— Но още не сме привършили с предишния — възпротиви се той.

— Ще го доогледаш, когато ти дойде редът! — Либи се съсредоточи върху следващия параграф. — Тук се казва, че ще живеем в къща на Лонг Айлънд.

— Звучи разумно.

— Само ако си любител на дългите всекидневни пътешествия. Аз не съм!

— Но децата се нуждаят от голям двор за игра!

— Децата се нуждаят от родители — изстреля тя в отговор. — Ако живеем на Лонг Айлънд, ще губим най-малко по два часа на ден за път. Време, което ще им посветим, ако имаме апартамент в града! При това можем да ги разхождаме в парка. Децата се приспособяват много по-бързо отколкото си мислиш!

— Да се договори човек с теб е все едно да се споразумее с руснаците!

— Глупости! Ето, готова съм да призная, че апартаментът ми е много малък за цяло семейство. Ще използваме твоя!

— Колко великодушно!

— Последната страница засяга перспективите на семейството! — тя бързо проследи редовете. — Е, това е вече прекалено! Шест деца! Мисля, че и едно е достатъчно!

— Едно?! Дори не си струва труда да започваш! Ами ако е момиче? Мъжът има нужда от син, на когото да предаде бизнеса!

— Но момичетата имат не по-малко усет за бизнеса от момчетата!

— Невинаги. Погледни себе си! Нямах и най-слаб интерес към големия бизнес!

— Така е — не й се искаше да отстъпи, въпреки че желанието за наследник бе често срещано сред мъжете.

— Искам поне един син! — не се предаваше Джо.

— Първо — полът на бебето се определя от бащата и второ — може да се окажем с дузина дъщери, докато успеем със сина!

— Това не ме притеснява!

— Естествено! Не ти ще се чувстваш зле сутрин, нито ще се подлагаш на досадни диети или ще изглеждаш като цепелин през по-

голямата част от деветте месеца! Цялото ти участие приключва с няколко секунди.

— Подценяваш ме! — устните му се извиха в съблазнителна усмивка. — Любенето ще ни отнеме дълги, страстни часове...

Каdifеният му глас завъртя калейдоскоп от картини пред очите ѝ. В гърдите ѝ се надигна огромна гореща вълна, избликнала от чувствените фантазии на съзнанието ѝ, неподвластно на собствената ѝ воля. С неимоверни усилия тя въстана срещу това нашествие.

— Не мисли, че ще ме съблазниш с някаква безкрайна оргия! — сопна се тя. — Не можеш да компенсираш неудобството на деветте месеца бременност!

— Е, как ще разбереш, ако не опиташ? Мислех, че учените си падат по експериментите! Какво пишеш?

— Че искам едно дете, но ако е момиче, съм съгласна на второ.

— Това ли е схващането ти за компромис?

— Като начало — да! Ще ми подадеш ли чантата? — след като я получи, тя извади увития кейк. — Искаш ли?

— Благодаря, умирам от глад! — мъжът отви салфетката и отхапа. Постепенно очакването, изписано на лицето му, премина в неподправен ужас. Либи доста се смути. — Какво, по дяволите, е това? — измърмори той.

— Кейк, шоколадов кейк — тя предпазливо отхапа от своето парче. Беше прекрасен. — Струва ми се, нищо му няма.

— Откъде се снабди с този боклук?

— Направих го от опаковка прахообразен кейк, а шоколадовата глазура е от консервена кутия.

— Консервена кутия? Нищо чудно, че има вкус на парафин! — Джо измъкна кейка от ръката ѝ и запокити двете парчета на пясъка. — За чайките! Не го бива за нищо друго! Хващам се на бас, че майка ти никога не е правила кейк от прах — Либи възнамеряваше да му обясни, че майка ѝ никога не е ходила на работа, но в последния миг се отказа. Защо да подклажда отново стария спор? — Ще ти покажа как се приготвя кейк!

— Но аз съм гладна сега, а не някога в неопределеното бъдеще! — тя огледа със съжаление оваляното в пясък парче.

— Добре! — Джо неочаквано се изправи. — Зная едно място наблизо, където сервират най-прекрасните раци.

Внезапно почувствала се по-спокойна, Либи пое подадената ръка и му позволи да ѝ помогне. Очертаваше се един прекрасен ден!

Либи въздъхна отегчено и загаси телевизора. Очаквала бе интересна програма в сряда вечер, но остана разочарована.

С неохота придърпа купчината контролни. Не бе в настроение да работи. Чувстваше се напрегната. Всъщност това състояние не я напускаше откак бе отишла с Джо на острова миналия уикенд, осъзна тя внезапно. Неприятното откритие я стресна. Тя решително грабна червения молив.

Тъкмо бе стигнала до средата на някакво сложно математическо доказателство и на вратата се позвъни. Кой ли идваше да я спаси?

Погледна през шпионката и сърцето ѝ подскочи от радост. Беше Джо. Реакцията ѝ бе доста тревожна и неразбираема, но тя опита да потисне чувствата си и отвори вратата.

— Къде е кухнята? — той пхна в ръцете ѝ един от огромните книжни пликове, които носеше.

— Добър вечер! Какво има тук? — и надзърна в плика.

— Неща, които се разтоварват в кухнята. Само ако ми кажеш къде е... — и тъй като се бе озовал пред кухненската врата, възкликна: — Нима това е кухня?

— Какво ѝ има? — възнегодува Либи и остави плика на единственото шкафче до умивалника. — И защо ми носиш всички тези продукти?

— Тук и една котка не може да се завърти!

— Нямам котка! И все още не знам защо си тук и обиждаш сервизните ми помещения!

— Казах, че ще дойда! — той извади с благоговение блат за кейк и го постави на барплота.

— Значи заплахата ти, че ще ме научиш да правя кейк, бе съвсем сериозна?

— Абсолютно! — отвори шкафчетата и надникна вътре. — И то преди да успееш да отровиш някого с това, което на шега наричаш „кейк“. Къде са купите?

— Може и да ти подейства като шок, но аз съм напълно щастлива с кейковете полуфабрикати!

— Ти може и да си, но не и аз! И ако се окаже, че познанството ни има бъдеще, ще трябва да усвоиш някои сладкарски похвати!

Какво ли има предвид, запита се Либи. Може би намеква за заговора срещу бащите ни, а може би за нещо друго... по-лично? За миг като че ли щеше да изпадне в еуфория, но разумът надделя. Мъже с приятелки като Мирна не си губеха ума по тридесетгодишни математички!

— Освен това — продължи той, след като не получи отговор, — не знаеш ли, че любовта на мъжа минава през стомаха? Ако слушаш внимателно, може да научиш достатъчно, за да си хванеш съпруг!

— Май вече ти съобщих, че още не съм се впуснала в търсене! Мъж, който се жени само защото жената е добра готвачка, едва ли е голямо завоевание!

— А ти какво очакваш от мъжа? — погледна я той любопитно. — За какъв съпруг мечтае една високообразована надменна интелектуалка?

— Не съм надменна интелектуалка! — ядоса се тя. — И ако още веднъж го споменеш, ще сляза на твоето ниво и ще премина към физическо насилие!

Джо преустанови разтоварването на своя плик. Плъзна поглед по гневно вирнатата ѝ брадичка, нежните рамене и тънките ръце. Светлите му сини очи я смутиха и сякаш опариха кожата ѝ. Нима бе възможно да я развълнува мъж, който непрекъснато я обиждаше! Но за нещастие чувствата не се подчиняваха на волята ѝ.

— Не можеш да ме уплашиш! — той остави картоната с яйцата и се приближи. — Не забелязваш ли, че съм доста по-едър от теб?

— Колкото си по-едър, толкова по-тежко ще паднеш! — измърмори тя. Близостта му я изнервяше. Беше на около два сантиметра разстояние. Топлината на тялото му разиграваше кръвта ѝ. Острият полъх на одеколона му нахлуваше в ноздрите ѝ и забавяше реакциите ѝ.

— Чела си твърде много приказки! — той внезапно се протегна и я притегли към себе си.

Малкото ѝ носле се притисна във фината памучна материя на морскосинята му риза. Усети свежия аромат на сапун.

— Виж какво, ти огромен глупчо! — Либи направи усилие да избегне упоиващия аромат, но движението само утежни положението

й.

— Като имам предвид начина ти на разговор, не се учудвам, че досега не си успяла да накараш някой мъж да ти направи предложение! Боже мой, момиче, нямаш ли понятие как се говори с мъж? Опитай с малко хитрост!

Прегръдката му се стегна и гърдите ѝ се прилепиха към тялото му. По вените ѝ се разля неутолим копнеж.

— Подмолната тактика би оскърбила интелигентността ти! — тя опита да се откопчи, но ръцете му бяха безкомпромисни. Физическото му превъзходство обаче не я плашеше, по-скоро я възбуждаше.

— Хайде, давай! Поизлъжи ме малко! — усмихна ѝ се широко. Снежнобелите му зъби блеснаха на фона на загорялата му кожа.

Либи се намръщи. Какъвто беше упорит, можеше да я държи така цяла нощ, ако тя не направеше първата крачка. И въпреки че не ѝ причиняваше болка, продължителният контакт възпламеняваше у нея неударжима страст — състояние, което нямаше да му убегне, ако не успееше да му се изплъзне. Отметна глава и се вгледа в развеселеното му лице.

— Миличък сладурчо, големичък и силничък, нали няма да нараниш безпомощното слабо патенце?

— Много добре — кимна одобрително той. — Приспособяваш се по-бързо, отколкото очаквах! И заслужаваш награда!

— Сериозно? Ще ми изрежеш картинките от „Пиф“?

— По-хубава — бе краткият отговор и след миг устните му се впиха в нейните. Абсолютно неподготвена, тя се подчини и леко разтвори устни под неумолимия натиск.

Огромната му длан се вплете в меките ѝ къдрици и прикова неподвижно главата ѝ. Разтърси я сладостна тръпка, когато кадифената грапавина на езика му докосна нейния. Почувства непреодолимо желание да отвърне на милувката му.

Ръцете ѝ се плъзнаха към мускулестите му рамене и обгърнаха врата му. Допирът на пръстите ѝ до кожата му накара тялото ѝ да затрепти като струна.

Тя несъзнателно се притисна по-плътнo. Заляха я вълни от страст и събудиха неударжимия ѝ спонтанен отклик. Макар да беше започнал целувката на шега, сега бе сигурна, че изобщо не е безразличен. И като призова цялото си чувство за самосъхранение, Либи рязко се отдръпна.

— А сега какво? — гласът му бе по-скоро учуден, отколкото раздразнен и усещането, че е постъпила правилно, се затвърди.

— Край на предаването! — трябваше да успокои треперещия си глас. — Мислех, че си дошъл за урок по сладкарство!

— Бих искал да те науча на доста неща! — стомахът ѝ се присви от изкусителните нотки в гласа му.

— Имам карта за библиотеката. Внимавай да не те заменя с готварската книга! — изрече тя на един дъх.

— Доста по-гъвкав съм от нея! И с най-различни приложения! — многозначителната му усмивка обещаваще непознати наслади, но за неин късмет той внезапно стана много делови. — Седни там!

Либи послушно се настани на стола и весело се разсмя, когато той измъкна отнякъде голяма бяла шапка и препаса чиста престилка. Стана ѝ забавно. Необяснимо как, Джо, със смешната си шапка, изглеждаше съвсем на място в миниатюрната ѝ кухня.

— Какъв кейк ще правим? — попита тя с любопитство.

— „Франкфуртер Кранц“. А това — повдигна той капака на кутията за кейк, — е основата. — Пред очите ѝ се появи кръгъл блат.

— Вече си го направил?

— Вчера. Трябва да престои двайсет и четири часа, преди да го напълниш с крем. Сега ще направим още един и ще се опиташ да го напълниш утре.

— Благодаря! — Либи нямаше намерение да си губи времето с подобни сложности.

— Да започваме. Включваш печката на триста двайсет и пет градуса^[1], намазваш тавичката с масло, поръсваш с брашно...

Боже мой, как е възможно възрастен мъж да приема правенето на кейк толкова сериозно?

— Имам миксер — предложи тя, когато Джо започна да разбива на ръка маслото със захарта. Отговор не последва, той само я изгледа пренебрежително и продължи да изразходва ненужно огромно количество енергия. Е, и без това бе по-интересна гледка от миксера!

— Моля те, налей ми три четвърти чаша ром!

— О, доста е силно! — подсвирна тя, като прочете етикета на бутилката. — След три четвърти чаша едва ли ще успееш да различиш полуфабриката от домашния кейк!

— Не е за мен — още няколко удара и изсипа тестото в тавичката, която Либи му подаде. — А за пълнежа на кейка! Отвори фурната!

Тя веднага изпълни нареждането и мъжът с благоговение пъхна кейка да се пече, като внимателно нагласи градусите. Либи наля ром в чашата и я повдигна на нивото на очите си. Не, беше малко повече. Отпи една глътка и гъстата течност опари приятно небцето ѝ. Премери отново и се намръщи. Нивото бе спаднало значително. Отвори бутилката и с аптекарска прецизност допълни чашата.

— Какво правиш? — попита Джо.

— Преценявам точната мярка.

— Ще напълниш кейка ми с бацили.

— Глупости! Едва ли биха могли да оцелеят в толкова алкохол!

— По-добре ми дай бутилката! — той я прибра, бръкна в плика и извади огромен зловещ нож с блестящо стоманено острие. Само след няколко мига готовият блат бе разделен напречно на три еднакво дебели слоя. Всеки от тях бе напръскан с една трета от рома. Либи не го изпускаше от поглед. Джо отвори една кутия, пълна с бледожълт крем и започна равномерно да го нанася върху трите блата.

— Какво е това? — тя потопи пръст и за награда получи удар с дървената лъжица по кокалчетата.

— Пълнежът!

— Ммм. Хубаво е! — тя с наслада облиза крема, останал по пръста ѝ. — Какво има вътре?

— Десет жълтъка, половин килограм масло, захар, вода и половин чаша ром — отвърна разсеяно той. Цялото му внимание бе съсредоточено в слепването на слоевете.

— Боже мили! Още ром! Неслучайно помириса с такова презрение горкичкия ми полуфабрикат. Падаш си по алкохолните десерти!

— Не, обичам всичко да е на ниво!

— Моите кейкове поне могат да се предложат на цялото семейство. А твоите са само за възрастни!

— Този кейк не е единственият ми специалитет, предназначен само за възрастни! — на лицето му се изписа широка усмивка и кръвта ѝ закипя от чувственото обещание.

— Всяко нещо с времето си — тя отново насочи вниманието си към кейка. Ако не се овладее веднага, той ще почувства нейната уязвимост и тогава — свършено е с гордостта ѝ!

— А сега — украсата отгоре! — натроши набързо няколко целувки и ги разбърка с крема, като ловко намаза страните и горната част на кейка.

— Целувки! — Либи грабна едно парче и моментално го лапна. — Но това са ужасно много калории!

— Готово! — той се изправи и изгледа с гордост творението си. При това напълно заслужена, призна Либи. Изглеждаше като произведение на елитна австрийска сладкарница. — Като почистиш кухнята, ще го опитаме!

— Като почистя кухнята ли?! — зяпна изненадано тя. — Та цялата тази каша я направи ти! — тя се огледа отчаяно. Бе успял да изцапа всеки квадратен сантиметър с разбит крем и да запълни мивката и шкафа с мръсни чинии.

— Аз съм шеф! — изпъчи гърди той. — Не мия чинии! — и като взе бутилката с остатъка от рома и една чаша, добави: — Отивам в хола да прегледам вестниците. Обади се щом свършиш.

— Да се обадя? — повиши тон тя, но рязко млъкна, тъй като вратата хлопна зад гърба му. Беше напълно сериозен! Възмутително! О-о, само да получи договора! Веднага ще добави клауза, че който изцапа, той си чисти! Този път обаче трябва да се признае за победена! Ако тя му беше на гости, просто щеше да си тръгне, но в собствения ѝ дом подобно решение бе неприложимо! Пусна топлата вода и изскърца със зъби: — Само почакай, Джо Ландовски! Ще ти го върна тъпкано!

[1] 162,78 градуса по Целзий ↑

ПЕТА ГЛАВА

Либи сънено се претърколи на дивана и вдигна телефона.

— Здравсти — промърмори доста неразбираемо.

— Либи? — решителният глас на Джо нахлу в съзнанието ѝ и я разсъни напълно.

— Да? — отвърна тя и едва сподави прозявката си.

— Струва ми се, че още ти се спи!

— Вероятно защото наистина ми се спи!

— В три и половина в такъв възхитителен съботен следобед?

— Проверяхах контролни по математика — тя седна и успя да събори на пода купчината студентски работи.

— Ясно! — гласът му изразяваше съчувствие. — Всеки на твое място би заспал!

— Защо се обаждаш — само за да обиждаш професията ми или имаш някакъв по-сериозен мотив? — първоначалното удоволствие да чуе гласа му бързо се стопяваше под въздействието на думите му.

— Получих новата версия на договора.

— Шест дни. Съвсем не лош срок!

— И при това — без нито един намек за женитба! — допълни той с въодушевление.

— При мен също! Снощи вечерях у родителите си, но темата за съпруг не се повдигна нито веднъж! Може би защото мама бе изцяло погълната от хазарта!

— Хазарт ли? — засмя се той. — Нека позная! Бинго?

— О, не е толкова безобидно! Изглежда, най-после татко я е завел в Атлантик Сити миналия уикенд. При това имам сериозни подозрения защо се е предал, след като ѝ отказва от години! — добави тя заканително. — Както и да е, мама спечелила четири хиляди долара на ротативките!

— Щастливка! — подсвирна Джо.

— Е, мисля, че няма да ѝ стигнат за дълго! Сега се е впуснала да купува лотарийни билети на едро.

— Може отново да ѝ провърви! Все някой трябва да спечели!

— Някой път ще те запозная със статистическата вероятност да спечелиш от такива неща!

— Не се безпокой! — ухили се Джо. — Много по-щастлив съм в незнанието си! Всъщност исках да те попитам свободна ли си тази вечер да хвърлим едно око на договора?

За миг тя се поколеба дали да не излъже, че има среща. Не искаше Джо да мисли, че никой не иска да излиза с нея. Но разумът надделя. Защо да се лишава от компанията му, след като личният ѝ живот изобщо не го интересуваше!

— Свободна като птичка!

— Добре! — задоволството в гласа му я зарадва. — Сега се блъскам над проблем в дизайна на един от новите артикули, но скоро ще свърша, защото съм лектор на проповедта в пет и половина. Ще те взема към пет. Ще дойдеш с мен, после ще вечеряме и ще погледнем договора! Знам един нов ресторант с виенска кухня!

— Звучи зашеметяващо! — побърза да отвърне тя.

Какво да облека, мислеше си Либи, докато разсеяно събираше пръснатите контролни. Официално? А може би ресторантът наподобяваше виенска кръчма? Е, по-добре нещо консервативно, подходящо за църква, реши най-после. А едно отпускане в горещата вана вероятно ще успокои опънатите ми нерви! Но не позна! Въпреки че поканата на Джо бе свързана само с обсъждането на договора, нейното съгласие се дължеше на много по-комплексни причини. *Джо Ландовски ме привлича неудържимо*, призна си тя, докато подсушаваше мокрото си тяло.

Огледа със задоволство класическата линия на небесносиния лenen костюм на „Шанел“. Снежнбялата копринена блуза му подхождаше великолепно. Мирна би изглеждала ослепително в него! Но защо ѝ минаваха такива мисли през главата? *Нямам никакво намерение да съпернича на Мирна*, отсече тя.

— Не е зле — заключи и хвърли последен поглед в огледалото. *Може да не съм от класата на Мирна, но и у мен има нещо*, насърчи се мислено и отиде в хола да чака Джо.

Точно в пет часа на вратата се позвъни. В гърдите ѝ се надигна радостна вълна, чиято мощ леко я смути. В крайна сметка бяха само колеги по съдба — нямаше причина да изпада в такава екзалтация!

Второ нашествие над звънеца я принуди да прекрати размислите си. Приглади строгата пола и се отправи към вратата. Занемя, възхитена от безупречната кройка на сивия му костюм, изящно контрастиращ с морскосинята копринена вратовръзка.

— Побързай! — нареди Джо. — Паркирал съм на непозволено място и нямаме нито миг за губене!

— Никога ли не казваш „Добър вечер“? Или поне „Здрасти“? — грабна тя чантата си и го последва.

Петнайсет минути по-късно той намести сребристото си ферари в претъпкания паркинг до църквата и нетърпеливо я подкани да слезе.

— Защо си се разбързал така? Имаме цели пет минути!

— Трябва да съм готов десет минути преди началото на проповедта! Нали ти казах, че аз съм четецът днес!

Значи няма да седи до нея, помисли си тя с разочарование.

— Влез през задния вход — предложи Либи. — Ще си намеря място.

— Ами... — поколеба се той. — Ако си сигурна...

— Разбира се, че съм сигурна! Ние, еманципираните жени, сме доста самостоятелни!

— И влудяващи! — измърмори Джо и се запъти към задния вход.

Винаги държи да има последната дума, въздъхна тя примирено и влезе в църквата, като примигваше, за да се приспособи към оскъдната светлина. Прекръсти се, натопи пръсти в светената вода и веднага щом седна органът огласи началото на службата. Възхваляващата литания я накара да се отпусне и възстанови душевния ѝ мир.

Джо последва двамата отци до олтара и застана на амвона. Изглеждаше съвсем различен. Винаги готовият за закачки млад мъж, когото бе опознала през последната седмица, беше сякаш безследно изчезнал. Новият Джо приличаше по-скоро на пророк от Стария Завет.

Всъщност активното му участие в църковната служба никак не я учуди. От кратките си наблюдения бе разбрала, че Джо не пести време и пари за това, в което вярва. Беше човек, на когото можеше да се разчита и който държеше на обещанията си. *Не че очаквам някакво обещание от него*, побърза да добави Либи. Разчиташе само на малко помощ, за да отклони временно натякванията на баща си. И на вечеря! Умираще от глад.

Когато пристигнаха в ресторанта, още не бе решила какво ще поръча. Прозорците бяха малки. Всичко тънеше в сумрак, за което не малък принос имаше и дъбовата ламперия, покрила две трети от стените. Бежовите тапети над дървото бяха осеяни с животински рога.

— Как ти се струва? — забеляза Джо интереса ѝ. — Изглежда много австрийски!

— Добре поне, че са спестили препарираните глави! — усмихна се Либи. — Но къде е оберкелнерът?

— Ето, идва — той кимна към привлекателна млада жена в костюм на селянка, която приближаваше забързано.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате! — извини се тя, без да откъсва поглед от Джо. — Едно от момичетата ни е болно и буквално трябва да бъде навсякъде.

— Няма нищо! — намеси се Либи, несвикнала да бъде пренебрегвана. Нямаше навик келнерките да зяпат придружителите ѝ като марсианци, но нима някога бе имала ескорт, подобен на Джо?

— Последвайте ме — жената със съжаление откъсна поглед от Джо и ги поведе през препълнената зала. Спря до маса за двама, над която блестеше огромно позлатено огледало и им подаде менюто.

— Благодаря! — усмихна ѝ се Джо и тя неохотно си тръгна. — Какво ще поръчаш? — обърна се той към Либи.

— Защо? — попита тя подозрително, докато разглеждаше листа.

— Защото искам да избира нещо различно. Така ще опитаме две ястия.

— Май ще се спра на печено агне в сос от риган.

— Аз тогава ще опитам пържено пиле — австрийският кулинарен символ за благополучие на висшата класа! — Либи леко се подсмихна. — Това не е обикновено пържено пиле! — добави той съвсем сериозно. — А с много подправки, петнайсет минути запържено в гореща сланина и сервирано с парченца лимон и задушен чесън! — той огледа задимената шумна стая. — Но атмосферата не е подходяща за сервирането му! Обикновено се поднася в градината, в топла лятна вечер, придружено от бутилка изстудено бяло вино! Австрийски специалитет!

— А защо не нюйоркско вино? Трябва да поддържаме родното производство!

До тях се бе изправила келнерка с боне, което очевидно я притесняваше. Тя тръсна глава, за да отметне непокорните кичури и записа поръчката.

— Недостиг на персонал! — отсече Либи.

— Хм! Всички нови ресторанти имат някакви проблеми. Дано поне готвачът е на ниво!

Когато келнерката постави чинията пред Либи, всяко съмнение относно гениалността на готвача изчезна. Дебели резени агнешко, полети с уханен сос, бяха затрупани от парченца задушена целина, пащърнак и моркови, а всичко бе заобиколено от нарязани на кръгчета картофи.

— Изглежда възхитително и ухае неповторимо! — обърна се Либи към келнерката, която внимателно поставяше запърженото до златисто пиле пред Джо.

— Да, нашият готвач... — момичето се обърна към Либи и от рязкото извиване на главата се откопча една от шнолите, придържащи бонето ѝ, и то тупна всред гарнитурата на Джо. — О, Боже, ужасно съжалявам! — изшептя ужасена тя.

— Няма нищо! — усмихна се Джо. — Ще го запазя за спомен! И без това ми се струва доста старомодно!

— О, господине — въздъхна тя, — омръзнало ми е да се навира в лицето ми при всяко движение! Веднага ще ви донеса нова порция!

— Много е вкусно! — отбеляза Либи, когато чиниите вече бяха сменени. — А твоето как е?

— Изключително! — Джо отрязва късчето пиле и го постави в чинията ѝ. — Опитай!

— Наистина! — тя послушно изяде късчето и вдигна поглед, за да установи, че той се е вторачил в агнешкото ѝ.

— Това намек за моята порция ли е? — засмя се тя.

— Ако нямаш нищо против...

— Разбира се, че не! — тя отрязва от агнешкото и го прехвърли в чинията му. — Порциите са твърде големи, а ми се иска да опитам и десерта.

— Задължително! Австрийските сладкиши са едни от най-прочутите в света!

А също и едни от най-калоричните, помисли унило Либи и преглътна с наслада последната хапка от шоколадовата си торта

„Сакер“. Отпи глътка от гъстото кафе, скрито под дебел слой пяна.

— Беше прекрасно! Благодаря, че ме доведе!

— Удоволствието бе изцяло мое! — Джо набоде последната напоена с коняк вишна от испанската си торта и я лапна.

— Ще отидем ли у нас? — попита тя.

— Не, оставих договора в моя апартамент, а освен това нагласих таймера на кафеварката, така че още с пристигането да имаме димящо кафе.

— Е, някое момиче ще извади късмет с такъв изряден съпруг-домошар! — усмихна се тя, без да обръща внимание на гримасата му.

— Хайде! Искам да ни остане достатъчно време за дискусии.

Либи потъна в огромното пухено канапе в апартамента на Джо и с интерес огледа стаята. При първото си посещение бе доста разярена и едва сега забеляза колекцията от майсенски порцелан в старинния бюфет от черешово дърво, оригиналното ориенталско молитвено килимче на стената, което за нейна изненада много подхождаше на модернистичното пано зад канапето.

— Заповядай! — подаде ѝ Джо чаша ухаещо кафе. Свали сакото и вратовръзката си и внимателно ги остави на коженото кресло.

— Благодаря! — отпи Либи. — Как върви дизайнерският проблем? — попита тя напосоки, докато той усилено ровеше в купа документи на масичката за кафе.

— Не върви — отвърна разсеяно Джо и неволно бутна топ компютърна хартия, който се размота на дебелия кехлибарен килим.

— Е-ех, най-последно да открия, че ти липсва едно от качествата на добрите съпрузи! — тя коленичи на килима и започна да събира хартията.

— И кое е то?

— Ред!

— Аз творя — обяви Джо надменно. — Съпругите... — той не продължи.

— Навреме замълча! — тя постави хартията обратно на масичката. — Още една дума и щеше да се озовеш на позорния стълб!

— Къде го сложих, по дяволите? — той остави последната купчина листове на масичката и замислено се огледа.

Осъзнала, че въпросът не е отправен към нея, Либи реши да смени темата.

— Какво всъщност произвеждаш? Спомена, че баща ти бил в индустрията за дрехи.

— Аха. В Полша бил шивач. След като емигрирал, започнал да произвежда висококачествено дамско бельо.

— Бельо! — тя избухна в смях. Мисълта за Джо, заобиколен от коприна и сатен под форма на интимни дамски принадлежности, ѝ се стори невероятно гротескна!

— Отначало! — продължи той. — Но с течение на времето завзехме нови територии. Дамско спортно облекло, дамски палта от естествени материи, колекция за активен спорт, а в момента разработваме детско облекло.

— Бельо! — задъхваше се тя от смях, без да чува нищо друго.

— Няма нищо смешно в производството на дамски дрехи! — отсече Джо.

— Щом така казваш! — Либи продължаваше да се кикоти.

— Либърти Джой Мишаловски! — той я хвана за раменете и леко я раздруса.

— Съжалявам! — стисна устни тя в желание да се овладее. — Но изказванията ти за моята професия бяха доста злъчни! Нима не можеш да понесеш последствията?

— О, разбира се, че мога! — в дълбините на лазурните му очи проблесна трудно определимо чувство. — Въпросът, непочтителна моя приятелко, е дали ти можеш? — в миг Либи се озова по гръб на пухкавия килим и тялото му изпълни полезрението ѝ.

Тя навлажни с език пресъхналите си устни и прошепна:

— Защо имам чувството, че пропуснах нещо? — тя опита да се съсредоточи върху мекия блясък, струящ от очите му, за да потисне коварното чувствено притегляне. Като че ли близостта му събуждаше всяка фибра на тялото ѝ и тя започваше да трепти, да се изпълва с топлина и неудържимо да я тегли към него. Заля я вълна от непоносим копнеж. Напрежението растеше главоломно.

— Нищо няма да пропуснеш, Либи, уверявам те.

Устните му се впиха в нейните. Пръстите му извайваха фантастични рисунки по нежната кожа на бузата ѝ. Неусетно се

плъзнаха по линията на брадичката, устремиха се към ухото ѝ и тя простена.

Ръцете ѝ обгърнаха широките му рамене, тялото ѝ се изви към неговото. Опиянена, тя откликна страстно на целувката. Внезапно дланите му обгърнаха нейните и ги приковаха към пода.

— В спалнята! — извика той победоносно.

— Не — изшептя тя, защото инстинктивно усещаше, че ако се люби с него, ще си създаде куп нови проблеми. Тялото ѝ с неподозирана страст копнееше за неговото, но разумът ѝ преценяваше, че идеята не е добра.

— Сигурен съм, че го оставих там! — Джо се надигна.

— Оставил? — повтори тя объркана.

— Договорът! Току-що си спомних, че е в спалнята. Почакай тук. Връщам се веднага!

— Добре — гордостта ѝ пресече бушуващата буря неизяснени желаниа, разкъсващи тялото ѝ. Джо не изглеждаше ни най-малко засегнат от краткотрайната им прегръдка, докато тя... Либи погледна треперещата си ръка и се намръщи. Дори сега ѝ бе трудно да се отърси напълно от въздействието му!

Тя се изправи, приглади полата си и взе чашата с кафе. Джо в никакъв случай не трябваше да разбере до каква степен я вълнуваха епизодичните му целувки. Особено след като ефектът не бе взаимен!

ШЕСТА ГЛАВА

— Прав бях! — Джо се върна след не повече от две минути. Изглеждаше много доволен от себе си.

Седна на земята до масичката за кафе, протегна дългите си крака и се облегна на дивана, където седеше Либи.

Тя се отмести почти незабележимо, тъй като гърбът му докосваше краката ѝ. Не желаше никакви физически контакти. Поне докато не се съвземеше от последното им преживяване. Той взе кафето си и разсеяно отпи, докато четеше договора.

— Как пристигна? — попита тя с любопитство. — Чрез специален пратеник ли?

— Не съм сигурен — обърна той страницата. — Намерих го под вратата, когато се прибрах снощи от работа.

Къде ли е прекарал нощта, помисли си Либи. Може би с прелъстителната Мирна? Стана ѝ неприятно.

— До единадесет часа обсъждахме проблема в дизайна. Бях толкова уморен, че забелязах договора едва след като се спънах в него.

— О, така ли? — Либи бе ужасена от силното облекчение, което почувства.

— Ето тук! Струва ми се, че нещо липсва — посочи той първия параграф.

— Доста неща ти липсват, ако става въпрос за разбиранията ти за жените и сватбите!

— Не носеха ли булките чеиз?

— Е, стига да не се състои от крави! — отвърна тя кисело, като си припомни неудачната аналогия на Джеймс Талбът.

— Комплекти чаршафи и истински бродирани покривки за маса — надраска той нещо в полето.

— Имаш ли представа колко труд изисква това?

— А какъв по-добър начин за запълване времето на една бъдеща булка? Баба ми имаше покривка за пикник, цялата избродирана в червено! Точно това искам! — последва нова отметка в полето.

— Как не!

— И твоят ред за искания ще дойде! Значи колко комплекта чаршафи да пиша?

— Мисля, че три са напълно достатъчни.

— Не — тръсна глава той. — Трябва да имаш пълен чеиз. Да стигне за дълги години. Една дузина!

— Дузина?! Твоят запас от чаршафи ще надживее голяма част от браковете!

— Но не и моя! — шеговитото му изражение изчезна. — Не съм привърженик на развода. Проблемът на много от браковете днес е, че още с първите недоразумения и двамата захвърлят всичко и се оглеждат за нови партньори. Жена ми няма да има тази възможност!

— Ако не всичко, то сигурно ще захвърли само теб!

— Глупости! Мисля да бъда идеалният съпруг!

— Не можеш да го постигнеш, ако я докарваш до припадък!

— Струва ми се, че подобна опасност не съществува! — и като се подсмихна многозначително, добави: — Освен това съм изключителен любовник!

— Нямам мнение по въпроса — отстъпи разумно Либи.

— Разбира се, че нямаш! Защото не съм тръгнал да те свалям! Какво ще кажеш за пухен дюшек?

— Какво да кажа? — смути се тя.

— Искам моята булка да ми донесе дюшек, пълен с пух!

— Нима все още се правят такива неща?

— Прабаба ми оскубала гъските, за да си го направи сама!

— Ясно! Лудостта се предава по наследство!

— Няма защо да завиждаш на баба ми! Вярвам, че ще измислиш нещо!

— О, доста мисли, свързани с теб, са ми минавали през главата! При това — винаги престъпни или неморални!

— Неморални ли? — погледна я Джо с интерес. — Разкажи ми!

— Убийство и тежка телесна повреда са начело в списъка — отвърна тя сухо.

— Имам доста по-интересни идеи, свързани с неморалността!

— Не се съмнявам! Нали видях прелъстителната Мирна!

— Беше много секси, нали? — отвърна той замислено. — Но й липсваше остроумие. Не ставаше за компания и разговори!

— Учудвам се, че изобщо си опитал! Струва ми се, оплакването ти срещу мен е, че много зная!

— Прекалено много! — поправи я той. — Между твоята интелигентност и пълната ѝ липса у Мирна има доста междинни стадии. Но не е в това въпросът! Искам пухен дюшек и дванадесет комплекта чаршафи! А сега — за работата ти и нелепата настойчивост да я запазиш.

— Никак не е нелепа!

— Ще ти осигуря такъв стандарт на живот, на който много жени биха завидели.

— А ако ликвидираш целия си бизнес, каква сума ще получиш?

— Доста солидна — замисли се Джо. — Притежавам земята, на която са построени нашите заводи и административната сграда в Манхатън. Може би осем-десет милиона, в зависимост от пазара на акциите. Но защо?

— Следва един много логичен въпрос. Защо не продадеш всичко, не вложиш парите и не живееш от дивидентите?

— Но това е смешно!

— Не, не е! Ще разполагаш с повече пари, отколкото имаш в момента!

— А какво ще правя по цял ден?

— А какво очакваш аз да правя? — бе незабавният контраудар.

— При теб е съвсем различно — настояваше той. — Ще се грижиш за къщата и децата. Така всеки ще има ангажименти!

— Но защо даваш съвет, преди сам да си изпробвал теорията си?

— Какво очакваш от мен? Да зарежа процъфтяващ бизнес и да оставя хиляди хора без работа, за да ти докажа, че съм прав ли?

— Не, не съм чак дотам неразумна! Знаеш ли, след като толкова възхваляваш майчините грижи, защо пък да не ти се даде възможност да опиташ? Следващата седмица, във вторник, братовчедка ми Елизабет иска да помогне в училищната инвентаризация, ако успее да намери детегледачка. Защо не си вземеш един ден отпуск и не се позанимаеш с четирите ѝ момченца? Ще ти ги доведе сутринта, преди работа, а ти ще се погрижиш за всичко — храната, къщата, забавленията. Вечерта ще ги прибере.

— Звучи доста забавно! Стига да съм приключил с проблема в дизайна!

Ще видим как ще ти се отрази, помисли си Либи. Най-вече на нервите. Според Джо да бъдеш съпруга и майка бе Божия благодат. Нека опита и ще види!

— Нали каза, че ще се договаряме истински! Кое е по-важно — някакъв проект или бъдещата ти съпруга? Нищо чудно, че никоя жена не е пожелала да се омъжи за теб!

— Е, добре! И без това работя доста усилено напоследък! Един ден почивка ще ми се отрази добре!

Ще бъде невероятна почивка наистина! Особено след като се запознаеш с четиримата ми племенници, помисли тя без никакви угризения на съвестта.

— Но искам нещо в замяна — продължи той. — Като ти докажа какво удоволствие доставят грижите за домакинството, да се съгласиш да останеш у дома. Само така ще бъде честно!

— Честно ли? — задави се тя. — Искаш да размениш цялото ми бъдеще за един-единствен ден?

— Че защо иначе да го правя?

— За да получиш реална представа за задълженията на съпругата и майката. Тогавя може би няма да си толкова непоколебим относно желанието ѝ да работи.

— Е, ще видим. А сега — къде ще живеем?

— За Лонг Айлънд не може да става и дума! Ню Йорк и нищо друго!

— Продължавам да твърдя, че децата имат нужда от пространство за игра, за да се развиват нормално!

— Значи искаш да ме убедиш, че всяко дете, което расте в града, е ненормално? Ти например къде си израснал?

— Шестдесет и пета източна улица.

— О, като че ли прибързах! В крайна сметка може и да си прав!

— Много смешно — подмина той закачката. — Всъщност печелиш точка.

— И ти също! В думите ти има голяма доза истина! Обширен двор, поляна би бил прекрасен за децата. Но ако заради това всеки ден прекарват два часа по-малко с родителите си, цената е прекалено висока!

— Ако все пак ти не работиш...

— Имаш твърде едностранчиво мислене! — прекъсна го тя. — Нека оставим за малко кариерата ми настрана и да поговорим за теб. В колко часа започваш работа обикновено?

— Осем и половина. Защо?

— Да проследим дневния ти график! От Лонг Айлънд до града е около час и половина — с кола до гарата и оттам с влак. Значи трябва да тръгнеш от къщи около седем. Доста преди децата да са станали! В колко излизаш сега?

— Около осем и десет.

— Хм. Така ще имаш възможност да закусиш с цялото детско ято, на което толкова много държиш! А сега — от другата посока. Кога напускаш офиса?

— Около пет и половина.

— Ако живееш на острова, ще пристигнеш у дома след седем, когато малките се готвят да си лягат. Боже мой, Джо, та ти никога няма да успееш да видиш тези деца! Ще израснат с мисълта, че си съботно-неделен посетител! Това ли искаш?

— Не — той й хвърли изпитателен поглед. — Права си. Досега не бях виждал нещата в тази светлина.

— Е, добре е да го направиш, защото когато децата ти пораснат, вместо тревата, ще си спомнят, че баща им вечно е отсъствал от дома!

— Разсъжденията ти са много разумни. Изглежда, животът в града ще се окаже по-добрата алтернатива.

— Така ли мислиш? — премига Либи. Странно, не бе очаквала да отстъпи и сантиметър!

— Разбира се! Въпреки ограниченото ми образование, не съм лишен от здрав разум! И тъй като ще разполагаме с повече време, няма да има никакъв проблем да се сдобием с шест деца!

— Никакъв проблем! — изсумтя тя. — Аз съм на тридесет! Дори да се съглася и да започнем веднага, ще трябва да ги раждам почти всяка година!

— Е, може и с осемнайсет месеца разлика!

— Страхотна отстъпка! — Тя възмутено повиши тон. — Наистина ли очакваш някоя жена да ти роди шест деца с осемнайсет месеца разлика, при това на моята възраст?

— Е, по-млада няма да станеш!

— Но ще остареея твърде бързо, ако се подчиня!

— Обичам да те подчинявам! — усмихна се той.

— Не ме будалкай с игри на думи! — сопна се Либи, притеснена от закачливото му предложение. Логиката ѝ подсказваше, че Джо не влага друг смисъл, но въображението ѝ зарисува нетърпеливо чувствени картини. Тежкото му тяло, притиснало нейното. О, трябваше да прогони тези смущаващи образи!

— Е, добре, май наистина си старичка за шест — продължи той великодушно. — Ще намаля до пет!

— Опитай да свалиш до две!

— Пет и нито едно по-малко!

— Две! И между другото какво ще стане, ако не зачевам така лесно?

— Постоянството помага в такива случаи — усмихна се той.

— Съмнявам се! — и реши мъдро да заобиколи въпроса. — Хайде да свършваме! Малко съм уморена.

— Сигурно е от възрастта! — подразни я той.

— Имах напрегната седмица — не му обърна внимание тя. — Дипломантът ми се разболя от грип и трябваше да преглеждам всички писмени работи сама.

— Студентите създават ли ти проблеми?

— Е, общо взето пишат като с йероглифи. Освен това аспирантът ми смята, че след като съм жена, може да ме командва! Надут пуяк! Най-после му казах, че или ще ме слуша, или ще си намери друг консултант!

— И успя ли да му вдъхнеш страх от Бога?

— Кой знае! — вдигна рамене тя. — Излетя от кабинета и ме заплаши със сериозни последствия. Вероятно от татенцето конгресмен! И Университетът си има своите тайни оръжия, въпреки че са строго метафорични! Всъщност мога да се откажа от този аспирант и ще го направя, ако той не се промени!

— Учудваш ме! Не съм си и помислял, че си толкова твърда!

— Та няма ме познаваш? Просто си наложил доста изкривената си представа за женственост върху мен!

— О, доста добре те познавам! От всичко, което видях, стигнах до извода, че си мил и разумен човек. Въпреки че миналия петък нахлу тук адски разгневена, успя да изслушаш обясненията ми. И макар

кроежите на баща ти да те бяха направили за смях пред колегите, все още можеше да се поставиш на негово място!

— Съвсем различно е! В личния живот често се налагат компромиси, но професионалната позиция трябва да се защитава непоколебимо!

— Е, може би и с мъжете... — започна той, но замълча под изпепеляващия ѝ поглед.

— Добре е веднага да спреш, за да не демонстрирам твърдост, която напълно ще унищожи представата ти за мен!

— Невъзможно! — обяви той с усмивка. — Но за едно си права — много е късно да започваме битка. Може би друг път!

— Чудесно! Има какво да очаквам с нетърпение! — Либи стана и се протегна, без да забележи жадния му поглед, проследил очертанятията на гърдите ѝ под копринената блуза. — Ще добавиш ли още някоя догма?

— Само една! Тъй като съм католик, искам децата ми да бъдат кръстени и възпитани в католическата вяра.

— Веднъж да сме на едно мнение!

— Последно — за образованието! Децата ще посещават католическо училище. Като мен!

— Примерът не е особено подходящ! Въпреки че не е честно да се обвинява само църквата за посоката, в която си се развил!

— По-скоро „да се отдаде дължимото“ за посоката, в която съм се развил! — поправи я той и продължи да пише. — Мисля, че е много важно училищата да подсилват добродетелите, които се внушават вкъщи. Особено в наши дни!

— Нямах нужда от подкрепа, ако си вършиш добре работата! От друга страна, ако си безсъвестен родител, училището не може да запълни дупката.

— Така е, но може да навреди!

— Та това е смешно! В Ню Йорк има прекрасни некатолически училища!

— Но има и някои много лоши и не искам да поемам риск с децата ми! — той остави поправения договор на масичката и се изправи. — Хайде, ще те изпратя до вкъщи!

— Добре — съгласи се Либи, почти разочарована от края на вечерта. Въпреки че вината бе нейна — тя първа спомена, че иска да си

тръгва!

— Либи, бих искала да те помоля за една услуга тази вечер! Сряда е — затвори Джеси вратата след себе си.

— Не схващам връзката между тези два факта, но можеш да ми обясниш в кухнята. Тъкмо украсявам един сладкиш.

— Добре — последва я Джеси и се отпусна на стола. — Но какво е това? — съзря тя шоколадовата торта, която Либи покриваше с кайсиево сладко.

— Торта „Сакер“ — Либи сглоби двата блата и като взе от котлона канчето, което бълбукаше на водна баня, заизсипва внимателно течния шоколад. Но вместо да я покрие равномерно, по-голямата част от шоколада започна да се стича в чинията и образува малка локвичка.

— Недостатъчно пудра захар? — опита да отгатне Джеси.

— Очевидно нещо не е достатъчно! — Либи започна да го изгребва, за да го намаже отново, но кремът продължаваше да се стича. — По дяволите! Не трябваше да се получи така!

— Имам кутия с готов крем — предложи Джеси.

— Не, въпросът е принципен! — Либи продължаваше борбата. — Един мъж може да я направи, а аз не мога! Знаеш ли — облиза тя пръста си, — той направи най-изключителната торта с ром миналата седмица. Занесох малко на мама и тя не спря да я възхвалява цял следобед. И дори не знаеше, че е дело на някакъв тип, с когото се предполага, че се срещам!

— О, значи другата страна на договора готви! — изписка Джеси.

— Като професионалист! — призна Либи. — А след като един мъж се справя, не виждам защо да не мога и аз!

— Либърти Джой Мишаловски! — възкликна Джеси. — Що за забележка! Нима само защото си жена, би трябвало да готвиш по-добре? И тъй като стана въпрос за Джоузеф Ландовски, как вървят преговорите?

— Трудно е да се обясни! — призна Либи и пъкна злополучната торта в хладилника. — Работихме по договора миналата събота у тях, но оттогава не се е обаждал.

— Вече четири дни! Защо не му се обадиш ти?

— Защото е мой ред да получа договора. Какво ще си помисли? Джо Ландовски е доста странен!

— Така си и мислех! — подкачи я Джеси. — Не съм виждала по-представителен мъж дори в киното!

— Е, не е толкова забележителен.

— Нуждаеш се от очила!

— Не, по-скоро от тампони за уши!

— Моля?

— Не гледай външния му вид! Трябва да чуеш какво говори!

— Чакай! Да не би този супер готин тип да е от мъжете с патриархални възгледи? Изглеждаше прекалено добре, за да е истина!

— Не съвсем! По-скоро е традиционалист — намръщи се Либи. — Доколкото зная не е против жените и кариерата им изобщо. Но собствената му жена не трябва да работи!

— А, срещала съм такива! — възкликна Джеси.

— А аз не съм. Доста объркващо е да общуваш с човек с двоен стандарт за нещо, различно от секса. Особено когато не съм сигурна докъде съм стигнала във взаимоотношенията ни!

— Аз зная къде бих желала да стигна — изкикоти се Джеси. — Или по-точно къде бих искала да легна. Предполагам, целувката му е като динамит! И всички онези прекрасни мускули... — въздъхна тя възторжено.

— Аха — обърна се Либи към умивалника. Не искаше да обсъжда тази тема. Целувките, които бе разменила с Джо, бяха нещо много лично. Не можеше да ги сподели дори с такава добра приятелка като Джеси.

— Как се държи с теб? — любопитството на Джеси явно бе събудено.

— Като с приятел на семейството. В началото много настояваше обсъжданията да бъдат съвсем достоверни, а и сега понякога като че ли забравя, че всичко е шега.

— Вживяване в ролята — отсъди мъдро Джеси.

— И аз също забравям — призна Либи. — Всеки път, когато настоява да напусна работа и да му гледам децата, побеснявам! Всъщност усилията ни не са напразни! Неделя следобед прекарах с мама и тя нито веднъж не ме попита с кого се срещам! И вече плете пуловер за чичо Пол!

— Моля? — погледна я Джеси неразбиращо.

— Когато съм у тях, мама винаги плете бебешки пуловерчета — тънък намек, че все още няма внуци! Не се смей! Никак не е смешно!

— О, не мога да спра! Страхотна идея!

— Не, влудяващо е! — възрази Либи. — За пръв път, откак завърших колежа, ме оставиха на мира!

— Е, тогава си струва!

— Да — но дали наистина беше така? Може би просто заменяше едни проблеми с други? Неиде дълбоко в нея покълна съмнението, че Джо може да се окаже по-голяма заплаха за душевния ѝ мир, отколкото мърморенето на родителите ѝ. Е, може би само патриархалните му схващания я дразнеха!

— Всъщност, Либи, дойдох да те помоля да постоиш у дома между седем и седем и половина.

— Разбира се — Либи погледна стенния часовник. — Какво ще правя?

— Трябва да ми донесат едни документи от адвокатската кантора. Но тази вечер съм дежурна на телефона на доверието.

— Няма проблеми! Мога да поправам контролните и у вас!

— Благодаря, Либи! Правиш ми голяма услуга!

— Закъсня! — Сигизмунд погледна с укор Фредерик, който се отпусна на празния стол с дълбока въздишка.

— Ксероксът в библиотеката беше счупен и дяволски трудно открих друг. Нали трябваше да снимам договора? Това за мен ли е? — погледна той с надежда към питието пред себе си.

Казимир кимна.

— Е? — попита Сигизмунд нетърпеливо, докато Фредерик отпиваше от живителното уиски. — Защо им бе необходимо толкова време за преразглеждане на последната версия? Почти цяла седмица!

— Търпение, Сигизмунд, търпение! — раздаде им Фредерик копия от договора. Двамата му приятели бързо ги запрелистваха. — Отчайващо, нали? — въздъхна Фредерик. — Можете ли да си представите, че губят време, за да обсъждат спалното бельо?

— Бродирана покривка за пикник — усмихна се Казимир. — Баба ми имаше такава!

— За беда, бабата на Джо също имаше! — сопна се Фредерик. — Без съмнение оттам му е хрумнала идеята!

— Пухен дюшек! — не вярваше на очите си Сигизмунд.

— Е, поне разговарят! — погледна го Казимир над очилата си.

— Знаете ли — рече замислено Сигизмунд, — струва ми се, че всичко това е имитация на дейност. Целта е да се ангажира вниманието. Опитвал съм понякога със студентите.

— Да ни ангажират с нещо! — Фредерик бе обиден.

— Не се отчайвайте! — успокои ги Казимир. — Предчувствам, че самите те ще паднат в капана на блестящия си план!

— Може и да си прав! — кимна бавно Сигизмунд. — Вижте първия параграф! Споразумели са се да живеят в Ню Йорк.

— Единственото, за което са постигнали съгласие!

— Като цяло — да! Но има и други дребни отстъпки — намеси се Казимир. — Джо е съгласен да наеме икономка, а Либи е вдигнала мизата от едно дете на две! Добавили са и нов параграф за образованието! Доста окуражително!

— Точно така! — възкликна Фредерик. — Казах ви, че действа!

— За момента — продължи Казимир. — Но нашата примамка е твърде крехка, затова трябва да внимаваме. Не бива да им досаждате с никакви намеци за женитба. Ако съм прав, единственият ни коз е, че докато обсъждат договора, сте ги оставили на мира! Ако нарушите това условие, може да си кажат, че по-нататъшната игра е безсмислена.

— Може и да си прав — промърмори Сигизмунд.

— Е, мисля, че заслужават да им намерим един пухен дюшек! — обади се Казимир.

— Така е! — заблещукаха лукаво сините очи на Фредерик. — Може би ще станат малко по-предпазливи в бъдеще!

— Имаш ли идея? — попита Сигизмунд.

— Хм, мисля, че ми хрумна нещо — кимна Фредерик.

СЕДМА ГЛАВА

В петък Либи бе вече сигурна, че Джо няма да се обади тази седмица. Трябваше да изчака или пристигането на договора, или понеделник, когато щеше да звъне по телефона и да го попита дали ще удържи обещанието си да гледа децата на братовчедка ѝ.

— Чакай, дай на мен! — Джеси се затича по стълбите и пое огромния плик с продукти, който Либи се опитваше да задържи между бедрото си и стената, докато отключваше входната врата.

— Благодаря — намести Либи тежката си чанта и бутна вратата.

— Като че ли малко помощ няма да ти е излишна! — Джеси огледа критично приятелката си — влажната ѝ от пот коса, преbledнялото лице, намачканата, залепнала за гърба, блуза.

— Това, което няма да ми е излишно, е едно студено питие! През целия път насам мечтаех за ледена кока-кола. Искаш ли?

— Разбира се! — последва я Джеси в кухнята. — Климатичната инсталация в сградата на съда се повреди и вътре бе не по-малко от четирийсет градуса!

— О, само толкова ли? — засмя се Либи. — Искаш ли малко от онази торта „Сакер“, която правих миналата вечер?

— Шоколадовата обвивка втвърди ли се? — попита предпазливо Джеси.

— Не, трябва да топиш всяка хапка в крема! Фантастична е!

— Вероятно липсва нещо в превода на рецептата.

— Но не и във вкуса! — Либи сложи лед в две чаши, допълни ги с кока-кола и подаде едната на Джеси: — А сега се настани удобно! Идвам след няколко минути. Абсолютно наложително е да взема душ!

След около пет минути Либи се чувстваше доста по-добре. Хладната вода бе отмила умората и неприятното усещане от жегата. Младата жена бе навлякла широка синя фланелка, която едва покриваше стройните ѝ бедра. Когато влезе в хола, Джеси бе приседнала на фотьойла, зареяла замислен поглед в далечината.

— В кома ли си или просто мечтаеш? — Либи вдигна изпотилата се чаша и отпи огромна глътка.

— Какво събираш в кабинета си? — попита Джеси.

— Нищо, освен прах. Защо?

— Е, тогава имаш проблем, защото прахът е започнал да се организира!

— Какви ги дрънкаш? — попита Либи без особен интерес. Беше уморена и леко разочарована от мълчанието на Джо, въпреки че не си го признаваше. Но все пак реши да провери. Отвори вратата и замря на прага на миниатюрния си кабинет. Затвори очи и пак ги отвори. Нещото бе още там. — Какво, по дяволите, е това? — замахна тя към огромното дебело крещящо розово нещо, натикано между солидното й дъбово бюро и стенната библиотека.

— Аз първа попитах! — последва я Джеси. Либи приближи и го докосна с пръст. Материята бе груба и тежка, но при допира установи, че вътрешността му е изпълнена с нещо много меко.

— О, не! — изстена Либи. — Хвани, моля те, единия край и ми помогни да го завлечем в хола, за да го разгледам по-отблизо!

— Лично аз видях всичко, което ми бе необходимо! — сграбчи го неохотно Джеси.

— Само дърпай! — избута го Либи през вратата. Джеси се отпусна на дивана и заизследва обекта над рамките на очилата си.

— Не пасва с декора! — заключи тя най-последно. — И освен това заема почти цялото пространство!

— По дяволите! Знаеш ли какво е това свръх чудовище?

— Модернистична скулптура? Отмъщение на недоволен студент?

— Близко си! Отмъщение на неудовлетворен баща!

— Как се досети?

— Сутринта го нямаше, а единственият човек, който има ключ от моя апартамент, е баща ми! Но е сбъркал жертвата! Вината не е моя, а на Джо, въпреки че лично аз не бих имала нищо против чаршафите!

— Като те слуша човек, все едно четеш речника! Всички думи са познати, но събрани заедно нямат никакъв смисъл!

— Това е дюшек! По-точно казано, пухен дюшек!

— Нима Джо си пада по крещящо розовите дюшеци? — повдигна многозначително вежди Джеси.

— Просто обича да създава затруднения! Блестящата идея да поиска чеиз от булката, бе негова.

— И баща ти се е хванал на този блъф! — изкикоти се Джеси.

— Както изглежда — да! Оттук следва, че са донесли и договора! — а това е идеална причина да се обадя на Джо, помисли си Либи и влетя в кабинета, за да намери договора върху отрупаното с книги бюро. Взе го, върна се в хола и се стовари върху яркорозовата безформена грамада. — Това нещо трябва да си отиде! — отсече тя.

— Съгласна съм! — подкрепи я Джеси, като пресуши чашата си. — Въпросът е къде?

— Джо го измисли. Нека той реши какво да прави с него!

— Чудесна идея! Но къде смяташ да го държиш, докато дойде да си го вземе?

— Никъде! Ако е тук, може да минат седмици, преди Джо да се появи. Но ако е в неговия хол, бързо ще се отърве от него!

— Умно! А как възнамеряваш да го пренесеш дотам?

— С такси! Доста използван метод за пренасяне на пакети!

— Но това не е пакет!

— Дребна подробност! Веднага ще позвъня за такси и ще ми помогнеш да го свалим!

— Разбира се! Нали приятелите са за това?! — въздъхна примирено Джеси. — Ще му се обадиш ли по телефона?

— Ако знаеш, че ще ти донесат нещо подобно, ще си останеш ли вкъщи?

— Умно! Изненадата определено е най-важният момент! Ако обаче Джо не си е у дома, внимавай съседите да не видят какво оставяш пред вратата му, защото ще те глобят за замърсяване!

Либи се смести на задната седалка до огромния издут дюшек и едва тогава се сети, че не бе помислила как ще качи тази гигантска грамада до апартамента на Джо. Не можеше да разчита на шофьора, който едва не припадна от смях, докато двете с Джеси тъпчеха безформената пружинираща маса в колата. Освен това бе поискал двойна такса! Мъже!

— Чакат ли те, сладурче? — мъжът се изкикоти и спря.

Либи опита да се усмихне, докато ровеше в чантата си за пари. Мислеше да му даде солиден бакшиш с надеждата да се смили и да ѝ помогне.

— Как мислиш да го пренесеш? — почеса шофьорът оплешивяващата си глава, докато Либи упорито се опитваше да извади дюшека, който се бе разгънал и запълнил цялата кола.

— Няма ли да ми помогнете?

— Не влиза в сделката — но след като наблюдава няколко мига безуспешната ѝ борба, изсумтя отчаяно: — Дръпни се, сладурче! Разбирам, че ако искам да си получа обратно колата, ще трябва поне да го измъкна! Но няма да го пренасям!

— Дадено! — беше благодарна на всяко предложение. След едно мощно дръпване дюшекът изригна от таксито и се прилепи към яките гърди на шофьора.

— Нямаш никакви мускули! — огледа той крехката ѝ фигура.

— Напротив, имам в изобилие! Само че не са добре развити!

— Именно. Знаеш ли какво, разпери ръце, а аз ще го кача на гърба ти.

— Благодаря! — дюшекът я притисна, почти я остави без дъх. Краката ѝ се подкосиха. Всеки миг щеше да припадне. — Ще бъдете ли така любезен да ми отворите вратата на блока?

— С удоволствие! — усмихна се широко той.

Хладният въздух на фойето освежи пламналата ѝ плът и тя вдъхна дълбоко. Придвижваше се бавно със странния си товар. Кимна царствено на пазача, който се преструваше, че не я забелязва. Асансьорът като че ли я чакаше и за щастие, бе празен. Но облекчението ѝ бе краткотрайно. На втория етаж се качи възрастна двойка.

Либи се вторачи в бутоните и се престори на равнодушна.

Най-после жената не можа да сдържи любопитството си и се обърна към своя съпруг:

— Чарли, ти си психиатър. Как си обясняваш всичко това? — и посочи изчервената Либи.

Асансьорът спря безшумно и Либи успя да излезе, влачейки дюшека зад себе си като съдийска тога.

— Проклетата глупачка! — измърмори тя.

Когато се добра до вратата на Джо, бе не само физически изтощена, но и дяволски изнервена. Дори удоволствието, че ще види Джо, се бе изпарило пред разочарованието от собствената ѝ импулсивна реакция. Да се втурне през града с този дюшек! Винаги е била уравновесена и внимателно премисляше действията си. Вероятно отношението ѝ към Джо бе причина за тази неприятна промяна! Раздразнението ѝ вдъхна сили и тя диво се нахвърли върху звънеца.

Вратата се отвори и Джо се появи на прага. На лицето му се изписа учудване и той въпросително вдигна вежди.

— Какво празнуваме?

— Нелепата ти идея за пухен дюшек! — уморена до смърт, тя бавно се промъкна край него, без да се интересува повече от непосилния си товар.

— Това пухен дюшек ли е? — Джо бе зашеметен.

— Точно това е! — тя потъна в коженото кресло, избягвайки дивана, пълен с пух. Не искаше да види нито едно перце до края на живота си!

— Защо го донесе тук? — поинтересува се той, докато го наместваше в средата на хола.

— Ти го измисли! Ще трябва сега сам да се отървеш от него!

— Садистка! — огледа го Джо с неприязън.

— Предпочитам да мисля, че напълно ми липсват мазохистични наклонности! — усмихна му се тя. Настроението ѝ започваше да се подобрява. — Обезпокоих ли те? — попита със закъснение.

— Тази грамада би обезпокоила и труп. Присъствието ѝ означава ли, че договорът е пристигнал?

— Аха — Либи извади листовите от чантата си и му ги подаде.

— Добре! Ще го прегледаме тази вечер.

Откъде бе толкова сигурен, че е свободна! Е, нямаше намерение да измисля несъществуващи срещи! Защо да се лишава от компанията му?

— Изглеждаш така, сякаш по-скоро имаш нужда да използваш дюшека, отколкото да го влачиш през целия град! — той нежно докосна влажните къдрици, залепнали по челото ѝ.

От допира му в кръвта ѝ избухна мощен вулкан и тя потръпна. Като че ли се вкамени и не смееше да помръдне, а ръката му бавно се

плъзна по бузата ѝ. Устата ѝ пресъхна, а погледът ѝ се впи неவிждащо в копчетата на жълтата му риза.

— Цялата гориш — намръщи се Джо. — Какво ще кажеш за едно студено питие?

— О, с удоволствие! — отвърна задъхано тя.

— Ще се върна след минутка! Жени! Мъж никога не би постъпил така!

— Е, след като мъж ми докара тази беля на главата.

— Знаеш ли, вчера ти купих нещо за компенсация.

— О, така ли? — отвърна тя сдържано, като го наблюдаваше как се отдалечава към кухнята. Дали си бе мислил за нея поне една стотна от времето, което тя му бе отделила? Вероятно не, заключи Либи, като се опитваше да разсъждава трезво. И въпреки че Джо упражняваше невероятна притегателна сила върху нея, почти изключено бе да очаква взаимност. Особено след като самата тя не бе сигурна какво изпитва или по-точно — защо! Джо бе красив, но не поразително. Имаше страхотно тяло, но Либи никога не бе отделяла на физиката толкова внимание. Той притежаваше остър ум и желязна логика, която впечатляваше с интуитивността си. Но Либи бе срещала много помни мъже! Чувството му за хумор ѝ допадаше неимоверно, но от друга страна голяма част от архаичните му схващания за жените и семейството я вбесяваха. Добрите му страни би трябвало да се компенсират с лошите, но необяснимо защо — не се получаваше! Всяка среща я караше да копнее за следващата; всяка нова черта на характера му я хвърляше в догадки за други. Никога преди не бе попадала в такава ситуация и не знаеше какво да предприеме.

Вероятно нищо! Скочи на крака, защото не желаше да се задълбочава повече. Докато успее да си изясни противоречивите чувства, сигурно всичко щеше да се промени!

Приблужи до дюшека, заобиколи го и се тръсна отгоре му. Искаше да провери, дали наистина е удобен. О, доста го бяха прехвалили! Подът се усещаше. Дебелият пълнеж я обгърна от всички страни.

— Какво правиш? — стресна я гласът на Джо.

Тя вдигна поглед и очите ѝ се плъзнаха от добре оформените мускулисти прасци към бедрата и колана на протритите му джинси. До главата ѝ тупна малко пакетче и я извади от съзерцанието.

— Няма ли да го отвориш? — отпусна се до нея мъжът.

— Да го отворя ли? — повтори тя, а очите ѝ отново се прилепиха към плоския му корем. Думите му причиниха експлозия от страст — представи си как бавно, много бавно, сваля металния цип на джинсите му.

— Подаръкът ти! — подсети я Джо нетърпеливо, като посочи пакетчето. Но тъй като Либи продължаваше да се взира неразбиращо, той се вгледа в лицето ѝ и попита загрижено: — Добре ли си? Изглежда операция „Транспортиране“ ти е сварила мозъка!

— Не, само ми съсипа репутацията! — изсмя се Либи, като си спомни реакцията на жената в асансьора. — Но едно студено питие ще ми се отрази добре! — и многозначително погледна изстуденото шише бира, което Джо държеше.

— Съжалявам, отидох да ти донеса, но забравих, като видях подаръка! — Джо ѝ подаде своята бира и тя колебливо я пое. Да пият от една бутилка бе твърде интимно. — Ако предпочиташ кока-кола, веднага ще ти донеса!

— Не, и това е добре. Благодаря! — отпи тя голяма глътка от ледената течност. Подаде му бутилката и той прилепи устни до гърлото. Либи потръпна, сякаш усети натиска върху собствените си устни и бързо изви глава, за да се съсредоточи върху пакетчето.

Разви опаковъчната хартия и зяпна, изумена от фантастичния контраст между яркочервения копринен конец и снежната белота на лененото платно.

— Какво е това?

— Покривка за пикник, която да избродиращ... За чеиза ти! — Джо изглеждаше невероятно доволен от себе си. — Аз лично нямах късмет, но Агнес, секретарката ми, я откри! Спомни си за компанията в Айова, която бродира за фирмата ни миналата година!

— Не е трябвало да си правиш труда! — отвърна Либи с унищожителна откровеност.

— Е, няма нищо, щастлив съм, че мога да помогна!

Още малко помощ от негова страна окончателно щеше да я довърши. Първо, стоварваше ѝ един розов слон на главата, а после ѝ поставяше задача, чието изпълнение щеше да ѝ осигури занимавка до четиридесетия рожден ден!

Либи го погледна изпод полуспуснатите си клепачи, като се чудеше дали не се подиграва с пълната ѝ липса на интерес към булчинския чеиз. На лицето му бе изписано огромно задоволство. Е, не беше сега моментът да рови под повърхността, реши тя и остави подаръка на земята.

— Искаш ли? — предложи ѝ той бутилката, но тя поклати глава и Джо допи бирата.

— Не е това, което си спомням — размърда се той на дюшека.

— Понякога спомените се разминават с действителността. Но съм адски любопитна как бабата ти е успявала да се спаси от задушаване през лятото!

— Ала помисли за зимите! Все едно се намираш върху три юргана! А сега лежи, без да мърдаш! Искам да усетим удобството му!

Либи знаеше, че идеята не е добра, но две неща я накараха да се подчини. Първо, не искаше да го остави с впечатлението, че се страхува от близък контакт с него! И второ — съвсем просто — искаше ѝ се да полежи до него и не можеше да устои на изкушението.

— Хм! — Джо се приближи едва забележимо и леко я докосна. Мускулите ѝ се вцепениха. — Нещо липсва!

— О, няма? — цялото ѝ внимание бе насочено към топлината, излъчвана от тялото му, топлината, която проникваше през дрехите ѝ. Разтърси я силна тръпка и тя нервно облиза устни.

— Може би ще стане по-добре, ако сменим положението!

Тя го чу, но не осъзна смисъла на думите му. Мислите ѝ бяха съсредоточени над въздействието му върху нея и ѝ бе невъзможно да следи разговора. Затова изненадата ѝ бе голяма, когато мускулестата му ръка я обърна настрана.

— Какво правиш? — попита тя.

— Опитвам се да намеря удобно положение! — въздъхна мъжът. — Но не е лесно — той отново се размърда и топлата му длан се озова върху гърдите ѝ.

Либи помръдна и стегнатите ѝ хълбоци се притиснаха към твърдия му корем. Дъхът ѝ секна.

— Джо... — започна тя неуверено.

— Ш-шт! Пробваме дюшека! — той намести главата ѝ под брадичката си и прилепи гърди към гърба ѝ.

Не, поправи го тя наум. По-скоро изпробваме границите на моята издръжливост! Затвори очи и се отпусна в прегръдките му. Тялото му я притискаше и кожата на гърба ѝ сякаш оживя и затрептя. Топлината му разпали желанието, скрито нейде дълбоко в нея. Внезапно ръката му се плъзна под фланелката ѝ и тя инстинктивно затаи дъх. Бавно, безумно бавно пръстите му продължиха нагоре, като оставяха зад себе си пътека от горящи огънове. Цялото ѝ внимание се съсредоточи в тези магически пръсти едва доловимо докоснали нежната ѝ, чувствена гръд. Очакването бе изнурително — дори забрави да диша, от полуотворените ѝ устни се отрониха накъсани, неравномерни въздишки. Сякаш измина цяла вечност, докато ръцете му обхванаха разголените ѝ гърди и бавно събудената ѝ страст лумна като огън. В някакъв влудяващ ритъм дланите му се задвижиха в кръг и зърната ѝ разцъфнаха в неутолим копнеж.

От устните ѝ се изтръгна умоляващ стон и тя се притисна поплътно до него, тържествувайки от мощта на мъжката му възбуда. Ръката му се плъзна към колана на джинсите ѝ. Тялото ѝ конвулсивно се изви под омагьосващите милувки. Отвори устни, но не успя да издаде нито звук. А и какво можеше да каже? Не бе необходимо да му обяснява как ѝ въздействаше. Той сам го усещаше. Не искаше и да го спре. Все още не! Скоро щеше да го стори. Но в миг над разума ѝ се спусна плътна пелена, а неумолимите му пръсти свалиха ципа и се плъзнаха под твърдата материя на джинсите.

— Джо! — запротестира тя, но изпълненият ѝ със страст глас правеше възраженията смешни.

— Всичко е наред, моя възхитителна Либи! — обърна я той към себе си.

— Не трябва... Искам...

— Всичко каквото пожелаеш, мила! — дрезгавият му глас разпалваше вулкана на страстта ѝ, а пръстите му нежно погалиха пламналата ѝ женствена плът. — Толкова си красива! Никога няма да сторя нещо против волята ти!

— Бедата не е там. Всъщност аз прекалено много го искам, но трябва...

Топлите му устни обхванаха втвърденото зърно и тя изстена. Ненаситният му език стопяваше съпротивата ѝ, сякаш я поглъщаше

водовъртеж от кънтяща наслада. Пръстите ѝ се вкопчиха в копринената му коса и притиснаха главата му още по-плътно.

— Не тук на пода! Не и с теб! — прошепна Джо и неочаквано се надигна. Преди Либи да успее да реагира, той я вдигна и я притисна към гърдите си. — Ще те отнеса в спалнята!

Казал паякът на мухата! Мисълта прониза съзнанието ѝ, но тя бързо я пропъди. Склони глава на рамото му, като потръпваше от приятната ласка на леко наболата му брада. Не искаше да го погледне в очите. Страхуваше се от това, което би могла да открие. Не искаше да мисли! Предпочиташе да чувства! Беше зряла жена и можеше да вземе от живота всичко, което желае! И да понесе последствията. Животът трябваше да се живее пълноценно и точно в този миг тя бе твърдо решена да го стори!

ОСМА ГЛАВА

Леко подутите устни на Либи се извиха в сънлива усмивка и тя се протегна с котешко задоволство. Задоволство, което отлетя в мига, когато докосна топлата плът на мъжа до себе си.

Отвори очи и шокирана откри великолепното тяло на Джо, отпуснато до нея. В главата ѝ нахлуха спомени, които я накараха да се изчерви и едновременно с това донесоха куп съмнения. Погледна лицето му и изпита огромно облекчение — той все още бе в плен на съня, повалил ги след миговете на чувствен екстаз.

Либи жадно се вгледа в смекчените от съня черти на лицето му, едва забележими в припадащия здрач. Очите ѝ се плъзнаха по стегнатите мускули на гърдите му. Дълбоко в нея се разпали жаравата на неугасналата страст и тя затаи дъх. Искрата бе потушена бързо. Та нали точно така се озова в леглото му — като се отдаде на чувствата и отхвърли съветите на разума?! Но въпреки убеждението, че е направила грешка, като се бе любила с него, тя не съжаляваше за преживяното!

Заля я мощен прилив на еуфория. Емоцията бе невероятна — истинско просветление! Да се любиш с Джо означаваше да изпиташ такава изключителна гама от усещания, каквито тя изобщо не бе предполагала, че съществуват. В прегръдките му Либи изостави всички задръжки. Превърна се в нежна чувствена жена, която с радост приемаше ласките му и ги връщаше десетократно. За пръв път в живота си тя разбра защо хората са готови да рискуват всичко за любимото същество. Но въпреки това интимността с Джо беше погрешна стъпка — бе напълно сигурна в това!

Погледнато откъм най-добрата страна — беше се случило прекалено скоро! В главата ѝ се въртяха твърде много въпроси без отговор, дребни досадни детайли, които не ѝ позволяваха да предвиди какво ще бъде поведението му сега — след като бе имала неблагоприятното да се хвърли в обятията му. Защо Мирна не бе от жените, подходящи за съпруги? Въпросът бе обсебил изцяло мислите

й. Може би защото му бе позволила да я люби извън светостта на брака? Би ли могъл да бъде такъв лицемер?

Възможно е, помисли смутено Либи. Зависи доколко е възприел старомодните схващания на баща си!

Либи харесваше Джо. Нещо повече, ценеше мнението му и искаше да спечели неговото уважение. Джо Ландовски имаше изградени религиозни и философски принципи, за разлика от толкова други мъже, невярващи в нищо, което не можеха да докоснат. Той бе силен, и то не само физически. Тя с радост огледа стройното му тяло. Да, доста неща у него й допадаха.

Но имаше и такива, с които не можеше да се съгласи. Много от възгледите му за ролята на жената в семейството сякаш бяха извадени направо от „Наръчника на мъжа господар“!

Ала разсъжденията не й помагаша. Джо бе като калейдоскоп. Пъстър, многоцветен, вечно променящ се. Не беше по силите й да предвиди реакциите му. Дори след като се бе любила с него. Дали щеше да я причисли към жените като Мирна?

Отговорът дойде почти незабавно. Равномерният ритъм на дишането му се наруши и той се протегна — кракът му леко погъделичка нейния. Тя почти не усети, изтръпнала в нервно очакване. Очите му се отвориха и от тях заструи топлина, примесена с отблясъци сексуална наслада.

— Защо не ме събуди, мила? — стисна нежно ръката й.

Тя нервно се отмести. Нямахше представа как трябва да постъпи, но бе сигурна какво не трябва да прави — не бива да му разрешава да я докосва! В противен случай отново ще забрави всичко, освен желанието да се отпусне в прегръдките му!

— Либи? — той тръсна глава, за да се разсъни и се надигна на лакът: — Какво има? Трябва да знаеш, че...

— Искам да взема душ! — прекъсна го забързано тя. Не й пукаше дали се държи като глупачка, вместо като зряла жена, каквато всъщност бе! Не искаше да чуе мнението му за случилото се! Може би по-късно, когато овладее чувствата си! В този миг отчаяно се нуждаеше от въздух. Трябваше да се откъсне от магнетичната орбита на физическото му притегляне, да помисли за бъдещето!

— Либи, ние...

— А освен това умирам от глад — заяви тя весело, вътрешно учудена от игривите нотки в гласа си. Изхлузи се от леглото и започна да събира разпилените по земята дрехи.

— Добре! — нормалният спокоен тон на гласа му ѝ помогна да се поуспокои. — Вземи душ, а аз ще видя какво има в хладилника. После ще обсъдим договора.

Тридесет минути по-късно, след обилно угощение с пържен бекон и бифтек, Либи вдигна договора от пода, заобиколи розовия дюшек и се отпусна на дивана. Въпреки че дюшекът бе доста удобен за сядане, тя не възнамеряваше да го използва повторно. Джо би могъл да възприеме жеста ѝ като нова покана и въпреки че идеята бе доста примамлива, Либи знаеше, че не трябва да рискува! Не и преди да изясни чувствата си! А това бе възможно само далече от разсейващото присъствие на Джо.

Той вдигна дюшека и го преметна на един стол.

— Как, за Бога, ще се отървеш от това?

— Мисля да го запазя.

— Да го запазиш ли?

— А-ха! И ще го подаря на баща ми за Коледа!

— Ще ти помогна да го опаковаш! — засмя се тя, но след миг усмивката ѝ застина. Коледа бе след шест месеца! Кой знае дали изобщо щяха да си говорят тогава?!

За нейно облекчение Джо не забеляза нищо нередно в предложението ѝ. Вдигна бродерията, която Либи бе оставила на земята, и ѝ я подаде.

— Защо не започнеш, докато преглеждам договора?

Либи изгледа подаръка с неохота.

— Защото, първо, е мой ред да пиша и второ, в това нещо има поне хиляда часа труд.

— Всяко голямо пътешествие започва с една крачка!

— И всеки бъдещ философ — с няколко изтъркани поговорки! — тя остави бродерията на пода и решително взе договора. — А сега, да видим! — огледа първата страница.

— Получихме дюшека, значи можем да го отметнем! — предложи той.

— Ти получи дюшека! — поправи го тя и послушно отбеляза. — Аз лично бих предпочела комплектите чаршафи!

— Аз пък те снабдих с покривката за пикник! Трябва само да я избродиращ!

— През дългите часове свободно време!

— Ако решиш да си останеш вкъщи, ще го имаш!

— И така — пренебрегна тя забележката му, — да видим какво още ни остава? Споразумяхме се да живеем в Ню Йорк, нали?

— Да — кимна той.

— Значи остават децата и работата ми!

— Шест деца! — вдигна той крака върху масичката за кафе.

— Джо, бъди разумен! — изпъшка Либи. — В този претъпкан свят е неморално да създаваш повече, отколкото е необходимо за простото ни възпроизвеждане!

— С твоето генетично наследство е възможно да имаме син, способен да направи нещо велико за човечеството. Ще лишиш ли света от дарбите му?

— Или дъщеря! Момичетата могат да бъдат не по-малко гениални от мъжете! Но тезата ти е ужасно нелепа! По тази логика би следвало да имам дузина деца!

— С удоволствие! — очите му проблеснаха многозначително и тя разбра, че си спомня за преживяното само преди часове удоволствие. Прониза я сладостна тръпка, но тя не позволи на спомена да я завладее.

— Не съм сигурна, че обичам децата! — призна Либи неохотно, разтревожена, че Джо окончателно ще развали мнението си за нея. Според него обичта към децата бе призвание на всички жени.

— Какво не ти харесва?

— Е, например мръсните пелени, безпричинният рев, храненето по час...

— Хайде, хайде! Не е толкова трагично! — смъмри я той. — Съгласен съм да ги храня в два през нощта. Едно шише на ден няма да им навреди!

— А през останалото време гладни ли ще ги държиш?

— Казах едно шише на ден. Естествено, през другото време ще ги кърмиш!

— Няма нищо *естествено*! — изръмжа тя.

— Но кърменето е най-полезно както за бебето, така и за майката! Ще се възстановиш много по-бързо!

— Така че да мога да забременея отново, нали? — осведоми се тя кисело.

— Е, ще видим! — успокои я той.

— Кърменето те връзва! Бедната ми братовчедка не можеше да излезе за повече от два часа, докато децата ѝ не навършиха осем месеца! Не искаха да се хранят от биберон!

— Можеш да опиташ и ако не ти хареса, ще преминеш на биберон. Насилването няма да бъде полезно нито за теб, нито за бебето!

— О-о! — думите му ѝ подействаха като шок. Бяха самата истина! Но не очакваше той да го признае дори пред себе си, а още по-малко пред нея! — Все още не сме разрешили основния проблем — подчерта тя. — Не съм сигурна, че обичам децата. Обикновено не изпитвам нищо към тях, освен раздражение от щуротиите им, които несъмнено ужасно развличат родителите!

— А децата, които ще ми доведеш следващата седмица?

— На братовчедка ми — намръщи се леко тя. — Е, тях ги харесвам. В повечето случаи! — сметна Либи за необходимо да добави. — Но поне винаги мога да ги върна, преди да се превърнат в напаст! А със собствените нямаш тази привилегия!

— Няма да ти е необходима! — предрече Джо уверено. — Ще ги обичаш и шестте — почакай и ще видиш!

— Две! Ще направя компромис за две! — заяви тя твърдо.

— А ако и двете са момичета?

— О, не, не започвай пак с този номер! Така скочихме от едно на две миналия път!

— Значи номерът минава! — изсмя се той весело.

— За религията сме на едно мнение, остава образованието. Може някое от децата да е особено надарено и да се нуждае от специално училище! — продължи Либи.

— Може — съгласи се той. — Нека учат в католическо училище до гимназията и ако има сериозна причина — да се прехвърлят в специализиран колеж!

— Не! В основно католическо училище, гимназията обсъждаме заедно, а изборът на колеж оставяме изцяло на тях! На тази възраст вече са способни да вземат самостоятелни решения!

— Когато започнат да си плащат сметките, тогава ще вземат сами решения!

— Не желая да използвам парите като оръжие!

— Не те и моля! Аз ще го направя! — отвърна той предизвикателно.

— Не! — отсече Либи. — Само основното училище! Не забравяй, че е мой ред да попълвам договора! Остана само работата ми!

— Имам предложение! — облегна се Джо и се взря в тавана. — Ако толкова ти е необходима работа, аз ще ти плащам, за да бъдеш майка и съпруга!

— Няма да стане! Аз съм висококвалифициран специалист! И не се нуждая от някакъв досадник, който да ме надзирава! — Джо понечи да възрази, но тя не му даде възможност. — Като че ли изобщо не ме слушаш! Обясних ти, че парите не са основният проблем! Важно е удовлетворението, което получавам! Не можеш да го замениш с пари!

— Опитай да го замениш с деца!

— Значи нищо не си разбрал! — изкрещя тя. — Ти... — млъкна и пое дълбоко въздух в опит да се овладее. Обикновено бе доста уравновесена, а разликата във възгледите възприемаше винаги с разум и логика. Презираше хората, които не можеха да спорят, без да крещат, но Джо сякаш бе против всякаква логика и разум! Погледна невъзмутимото му лице. Не, нямаше да му позволи да я превърне в избухлива заядлива жена! — Отглеждането на деца е нещо съвсем различно! И то носи свое удовлетворение, но не е същото. Изобщо не могат да се сравняват! — дотук добре, мълчаливо се поздрави за спокойния разумен тон и продължи окуражена: — Не разбирам възторга ти от съмнителните радости на големия бизнес, но не те притискам да се откажеш от всичко и да останеш у дома при семейството! Въпреки че точно ти искаш всички тези деца!

— Нещата са съвсем различни! — усмивката му на превъзходство отново я раздразни. — При това вече се споразумяхме!

— Не, не сме! Спряхме дотам, че ти печелиш повече пари!

— Много повече!

— Но всичко това доказва, че обществото има много изкривени представи за стойността на различните професии! — гласът ѝ се извисяваше успоредно със силата на чувствата.

— Как не те е срам, Либърти Джой Мишаловски! — изглеждаше искрено шокиран, но дълбоко в сините му очи проблясваха закачливи искрици. — Да обвиняваш обществото за собствените си слабости!

— Какво говориш? Ставаше дума за работата ми!

— И ниската ти заплата!

— Не е ниска! — избухна тя. — Поне според нормалния стандарт, с изключение на... на... — замълча обидено тя.

— Тези експлоататорски капиталистически свини! — предложи Джо невинно.

— Точно така! — тя скочи, вбесена до крайност. — Не зная защо изобщо си правя труда да ти обяснявам! Само дебнеш, за да ми се подиграваш! Не се стремиш към никакъв компромис! Искаш да капитулирам напълно, но не си познал! — изкрещя Либи, грабна чантата си и тичешком излезе от апартамента, без да обръща внимание на учудените му възклицания.

Да си мисли каквото ще, кипеше тя, докато тичаше по стълбите. Нямаше нерви да чака асансьора.

Единадесететажната разходка не охлади яростта ѝ, тя влетя във фоайето и... се озова в обятията на Джо. Отстъпи назад, вирна нос и като го погледна високомерно, премина гордо покрай любопитния пазач.

— Либи, почакай, чуй ме! — догони я Джо. Почти бе стигнала до вратата, когато силната му ръка я прихвана за лакътя.

— Какво искаш? — изгледа го тя унищожително.

— Гаражът е в приземието. Оттук, моля!

— И какво от това? Дойдох с такси! С твоя дюшек!

— Няма да те оставя да обикаляш Ню Йорк по тъмно, нацупена като малко дете! — тонът му не търпеше възражения.

— Нацупена ли? Нямам такива навици!

— Сериозно? — усмихна се иронично той. — Значи си превъзходен имитатор!

— Но аз съм вбесена! — изкрещя тя. — Заради твърдоглавото ти упорито нежелание да се вгледаш във фактите!

— Продължавай да го повтаряш, ако те успокоява! — тросна се Джо и я натъпка в колата.

Не я успокояваше! Тя закопча набързо колана си, защото прецени, че няма да позволи на Джо да я докосва. Както бе изнервена

един Бог знаеше какво може да се случи!

Облегна се и затвори очи, за да му покаже, че не желае да разговаря. Въпреки всичко бе леко засегната от гробното му мълчание. Джо изглеждаше напълно доволен от положението и се промъкваше през натоварения трафик с математическа прецизност.

Когато спряха пред сградата, където бе нейният апартамент, необичайният ѝ гняв бе заменен от леко смущение. Разкопча колана си и погледна колебливо Джо. Той съсредоточено наблюдаваше трафика. Либи се поколеба за миг.

— Лека нощ! — тя излезе и блъсна вратата. Мъжът не отговори, изчака я да се прибере и потегли.

Либи влезе в хола, като се опитваше да не мисли за Джо. Но не успя! Празното място, заето до неотдавна от ужасния розов дюшек, я върна към току-що отминалите събития.

— Вбесяващ тип! — наля си чаша уиски и премига, случайно забелязала образа си в огледалото. Див блясък в очите и разрошена коса! Но какво ставаше с нея?

Отпусна се на един стол и отпи от златистата течност, без дори да усети прогарящата ѝ сила. Притвори очи и преброи до десет. Безуспешно! Мислите ѝ не преставаха да препускат като четирийсет и пет оборотна плоча, пусната на седемдесет и осем. Защо бе допуснала Джо да съсипе спокойното ѝ, разумно отношение към живота? В крайна сметка всичко бе само игра!

Въздъхна дълбоко, неспособна да определи точната причина за тревогите си. Какво бе изопнало нервите ѝ и я бе тласнало към такава бурна реакция на закачките му? В съзнанието ѝ изплуваха спомени от страстната размяна на ласки и невъобразимия екстаз, който бяха изживели заедно. Лицето ѝ се отпусна сънливо и младата жена се сви на дивана. Трябваше да престане с тези мисли!

Несериозният заговор, който имаше за цел да ги отърве от родителите им, бе поел твърде неочаквана насока на развитие.

Благодарение на теб, пое тя товара на раменете си. Гореше от нетърпение да видиш Джо, непрестанно мислеше за него! Прекоси целия град с този благословен дюшек и му се стовари на главата! Сега вече знаеш, че е трябвало да изчакаш — поне докато овладееш чувствата си. Но дали изобщо би съумяла? Още от първата им среща си бе загубила ума!

— О, по дяволите! — последва отчаяна въздишка. Подреденият ѝ като по ноти живот се бе сринал. И сега накъде?

След нервния ѝ изблик Джо сигурно бе решил, че тя му създава повече проблеми от баща му. А дори да искаше да продължи преговорите, как щеше да се държи тя самата? Свободното непринудено приятелство, разцъфнало през последните седмици, бе погълнато от пожара на бушуващата страст. Поне що се отнасяше до Либи! Тя леко се намръщи, осъзнала, че всъщност Джо не се бе задълбочил толкова в техния спор. Изглеждаше по-скоро развеселен. Дали я намираше смешна? Притъмня ѝ пред очите. Беше напълно възможно! Познанията ѝ в любовната игра бяха далеч под неговите умения. Милувките му бяха възпламенили неудържимата ѝ чувствена реакция, която тя не се бе опитала да прикрие. Вероятно скромният ѝ опит не му бе донесъл удовлетворение. Или, още по-лошо, намираше го за патетично смешен!

— Престани, Либърти Джой Мишаловски! — заповяда си тя. Да се отгатнат чужди мисли не бе никак леко, още повече, когато ставаше дума за сложна личност като Джо! Погледът ѝ се стрелна към телефона. Не, няма да му се обади! Трябваше да има поне сериозна причина, за да го стори!

Внезапно я завладя чувство на безпокойство — спомни си, че Джо бе обещал да гледа децата на братовчедка ѝ във вторник. Дали уговорката оставаше? Ето добър повод да му се обади! Но не тази вечер! Джо можеше да го изтълкува като отчаян опит за сдобряване, а тя трябваше да запази достойнството си!

Всъщност Либи ни най-малко не съжаляваше за думите си, а само за безумния емоционален начин, по който ги бе казала. Трябваше да бъде по-спокойна и благоразумна, вместо да крещи като каруцарка! Но Джо Ландовски притежаваше способността да я изтръгва от уравновесеното ѝ зряло поведение на тридесетгодишна жена!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Понеделник вечер. Изтегната удобно на пода пред вентилатора, Либи обмисляше как най-непринудено да се обади на Джо и да го попита дали все още е готов да изиграе ролята на майка пред племенниците ѝ утре. Оказа се, че проблемът е доста по-тежък, отколкото бе предполагала. Всяко начало ѝ звучеше или ужасно неуверено, или фалшиво любезно.

— Трябва да направиш нещо! — обърна се тя към тавана, а после се претърколи по корем. Уговорено бе да вземе децата сутринта преди закуска, но ако Джо се откажеше, трябваше да телефонира на Елизабет тази вечер! — По дяволите! — седна, обгърна краката си и допря брадичка о коленете. Състоянието на нерешителност бе крайно нетипично за нея и изобщо не ѝ се нравеше. Целият този душевен тормоз я съсипваше, но изглежда, беше безсилна. Едва потисна първоначалния импулс да му позвъни и да се извини за отвратителното настроение, в което бе изпаднала миналия четвъртък.

Клепачите ѝ се спуснаха — несъмнена грешка, защото бавно, като във възбуждащ сън, се заредиха картини от случилото се в спалнята на Джо миналата седмица. Всъщност тревожеше я именно неизвестността за бъдещето на отношенията им, след като се бяха любили, призна си тя откровено. Въздъхна дълбоко. Тази несигурност я бе изнервила до такава степен, че не успя да я прикрие и я изля чрез крясъци върху причинителя на ужасните ѝ съмнения.

Безпокоеше я мълчанието на Джо. Цели четири дни! Това ли бе краят — и на познанството, и на преговорите? Е, може и да не беше толкова зле... Нали ѝ бе казал, че работи усилено върху някакъв проблем в дизайна? Тогаво фактът, че са любовници не би имал нищо общо с мълчанието му! Какво всъщност превръщаше мъжа и жената в любовници? Само плътската любов ли?

Двамата с Джо имаха доста допирни точки — чувството за хумор, етническите и религиозни корени, уважението към способностите и ума на другия. Поне що се отнася до мен, отсеке

мрачно Либи. Един Бог знаеше какво мисли Джо! И двамата обичаха филмите на Чарли Чаплин и загадките на Агата Кристи. Правеше ли ги това любовници?

— О, по дяволите! — скочи тя. — Трябва да предприема нещо!

Пое дълбоко дъх и се отправи към телефона. Внезапното му извъняване я вкамени. Сърцето ѝ замря, а миг след това заби като лудо. Дланите ѝ се изпотиха. Това беше Джо! Прониза я мрачно предчувствие. Знаеше си! Той вероятно се обаждаше, за да ѝ каже, че утре е зает и не може да гледа момчетата. Или бе някой рекламен агент? Сграбчи слушалката.

— Ало — произнесе и едва не изпусна телефона, когато чу плътния глас на Джо. О, Боже, наистина бе той! Стомахът я присви.

— Либи, там ли си? — нетърпеливият му глас я измъкна от света на виденията.

— Разбира се, че съм тук! Какво има? — Либи реши да пренебрегне формалните любезности, за да достигне по-бързо до същността. Ако трябваше да последва *бившата* неоплакана Мирна, по-добре да го научи веднага!

— Искам да ти покажа нещо!

— По телефона ли? — весело подхвърли тя. Заля я вълна от облекчение. Джо не възнамеряваше да прекрати връзката им. Държеше се нормално! Според неговите стандарти.

— Не се прави на по-лоша, отколкото си! Пристигам след двайсет минути — Джо затвори телефона и остави Либи, вторачена в онемялата слушалка. Неприятната сцена от миналия четвъртък изобщо не бе спомената! Чудесно! И бездруго ѝ се искаше избухването ѝ да потъне в забрава! Но Джо не бе намекнал и за случилото се в спалнята... Означаваше ли това, че не желае да си спомня?

Тя бавно остави слушалката. Всъщност мъжете, за разлика от жените, не бяха склонни да обсъждат чувствата си. Освен това, когато Джо се опита да засегне въпроса в леглото, тя много категорично го отряза. Нищо чудно, че се бе върнал към старото си държане!

Какво ли искаше да ѝ покаже? Любопитството я глождеше. Може би нещо, изпратено от бащите им? Обзе я радостно нетърпение. Изтича в кухнята да направи кафе и да скрие останките от кейка полуфабрикат, който направи вчера в знак на протест.

След не повече от петнайсет минути Джо вече бе на вратата. Очевидно не бе губил време по пътя!

— Готова ли си? — огледа примирено джинсите ѝ, но, за нейно учудване, се въздържа от коментар.

— За какво? — осведоми се тя предпазливо, като надзърташе зад рамото му. — Какво ще ми покажеш?

— Не е тук. Хайде да тръгваме! Колата ми е долу на паркинга.

Той внимателно я подхвана над лакътя и забързано я поведе по коридора, а топлината от пръстите му сякаш проникваше през кожата ѝ и трептеше около фините окончания на нервите ѝ. Реакцията ѝ бе много по-бурна от друг път. След споделената миналия четвъртък страст, чувствената ѝ възприемчивост се бе изострила до неузнаваемост. Като че ли Джо бе настроил тялото ѝ да улавя най-съкровените сигнали, изпращани от неговото!

Не, това бяха някакви глупави халюцинации, възпротиви се разумът ѝ. Виждаше го за пръв път от дълго време — цели четири дни — и не възнамеряваше да си разваля удоволствието!

Джо ѝ помогна да се качи във ферарито и тя го проследи с поглед, докато заобикаляше сребристото туловище. Мъжът се движеше с котешка гъвкавост. Като тигър. Либи притвори очи, спомнила си играещите под кожата мускули, когато миналата седмица се бе надвесил над нея.

Дъхът ѝ секна. Той се настани до нея и лимоновият аромат на одеколона му изпълни колата. Либи вдъхна дълбоко, с желание този зашеметяващ мирис да проникне до мозъка ѝ.

— ... да не говорим за здрав разум! — последната част на изречението разкъса чувствения ореол около Либи.

— Моля? — премига тя.

— Казвах ти, че трябва да си закопчаеш колана! — той се пресегна и го издърпа. — Само секунда. Заплел се е!

— Мога сама... — тя потъна в сивата кожена седалка, докато Джо се бореше със закопчалката. Бедрото му се притисна плътно до нейното и въпреки джинсите, тя усети топлия полъх на кожата му. Изви се, но ръката му докосна рамото ѝ и неволният жест събуди у Либи неутолим копнеж за интимност. Тя затвори очи, а излъчваната от тялото му топлина я погълна като облак. Облак, зареден с чувственост, който я наелектризира.

— Готово! — щракването на закопчалката отекна в тишината. Джо леко помръдна и мускулестите му гърди внезапно се притиснаха до меката ѝ гръд. Смутена, Либи не смееше нито да помръдне, нито да диша и само се наслаждаваше на божественото усещане от близостта му.

— Всичко наред ли е? — прошепна тя само за да каже нещо.

— Разбира се! — Устните му погалиха нежната кожа зад ухото ѝ. Леко наболата му брада се отърка в нежната ѝ шия. Милувката се оказа невероятно възбуждаща и тя се отдаде на чувствата си без никакви задръжки. Тялото ѝ, притеглено от неговото, копнееше за близостта му. — Хм! Ужасно си вкусна! Като прясна плодова торта с крем от бита сметана! — измърмори той едва чуто и нежно захвапа ухото ѝ.

Либи затрепери като лист и изви глава назад, окуражавайки търсещите му устни. Пръстите ѝ се плъзнаха по мускулестите му ръце, проследиха с възторг очертанията на яките му бицепси и силните рамене. Тя галеше потрепващата кожа на жилестия му врат, а под дланите ѝ се разгаряше жива жарава. Пръстите ѝ се вплетоха в копринената му коса.

Неуморните му устни докоснаха угълчетата на устата ѝ с леки закачливи целувки.

— Недей! — силата на чувствата не ѝ даваше миг спокойствие — тя непрестанно се извиваше в ръцете му.

— Недей ли? — попита Джо. — Какво искаш? Може би това? — ръката му неусетно се озова под блузата ѝ и обхвана голата ѝ гръд.

— Да! — изхлипа Либи, без дори да се опита да отрече възпламеняващия ефект на ласките му. А и е безсмислено, отпусна се тя с примирение. Нали дланта му усещаше страстния зов на втвърдените ѝ зърна?

Полуотворените му устни сграбчиха нейните и езикът му проникна между тях — очевидна награда за откровеността ѝ. Могъщо великолепно нахлуване! Либи потръпна и се вкопчи в косата му. Жадните му устни се впираха с все по-голямо настървение и тя изцяло се предаде, вдишвайки топлината на дъха му — опияняващ като вино, сладък като мед. Вълната на необузданото желание отново я понесе в бездиханен водовъртеж и целият свят изчезна. С изключение на демоничните му пръсти, които галеха пламналите ѝ разцъфнали зърна. Нима имаше някакво значение, че се намира на предната седалка на

кола в центъра на жужащия град? Съществуваше само необузданото ѝ желание да чувства голата му плът до своята. С отчаян стон тялото ѝ се притисна до неговото. За нещастие закачи скоростния лост и колата леко потегли.

— По дяволите! — изруга Джо и подскочи. Натисна спирачката и оправи лоста. Либи не успя да се съвземе така мигновено. Премига в напразен опит да се съсредоточи върху таблото. Устните ѝ бяха подути, а тялото ѝ пулсираше от неудовлетворена страст. Състояние, което се опита да прикрие, като забеляза бързото изтрезняване на Джо. — Предните седалки не са предназначени за целувки! — усмихна ѝ се нежно.

Либи направи безуспешен опит да отвърне на усмивката — бе доста обърквана, когато той отново се наведе към нея. Златисторусата му глава рязко се сниши и тъмнорозовият връх на гърдата ѝ бе дарен с гореща целувка. Разголената ѝ гръд! Дори не бе усетила, че е повдигнал блузата ѝ! Бавно, с очевидна неохота, той се отдръпна и нежно придърпа тъканта над пламналата плът.

— Всяко нещо с времето си! — гласът му бе тих. — Достатъчно ме разтърсваш, когато трябва да се справям с ума ти, а какво да кажа за тялото ти!

Тя го разтърсваше?! Той самият надхвърляше по сила скалата на Рихтер!

— Либи — изглежда я Джо колебливо. — За миналия петък...

— Мисля, че колкото по-малко говорим, толкова по-добре! — вметна забързано тя, уплашена, че ще провалят вечерта с ровене в миналото.

— Съгласен съм, но преди да приключим, искам да знаеш, че не исках нарочно да те ядосам! Не разбрах, че ще го приемеш толкова сериозно, докато не се вбеси.

— Всичко е наред! Къде отиваме сега? — смени темата тя.

— Ще бъде изненада! — отвърна Джо и съсредоточи вниманието си върху трафика.

Либи се възползва от пътуването, за да успокои нервите си. Движението бе доста натоварено и едва когато подминаха Тридесет и осма улица, тя разбра, че Джо не я води в апартамента си. Тъкмо се канеше да попита къде отиват, и той спря близо до парк, който блестеше като тъмнозелено бижу сред нажежения град.

— Колко е красиво! — на тревата, под строгия поглед на изискана жена на средна възраст, си играеше малчуган. Бавачка, помисли си Либи. Чудесно се вписваше в околната среда! Тя огледа внушителните стари къщи около парка. Кварталът издаваше добър вкус и традиции.

— Права си! — измърмори Джо, а сините му очи не се отделяха от нея. — Това е Мъри Хил — и като посочи голяма ъглова къща срещу тях, добави: — Ето това исках да ти покажа!

— Червените тухли ли? — Либи я заоглежда с любопитство. Беше огромна. Два етажа и скосен таван. Широки стъпала водеха към блестяща черна врата с лъскаво пиринчено чукче. Високите прозорци — шест вдясно от вратата и четири вляво — бяха с плътни тъмни завеси. Старата къща изглеждаше усамотена. Като че ли обитателите ѝ искаха да се изолират от външния свят. — Кой живее тук? — попита Либи, изненадана, че Джо, вместо да почука, извади тежък ключ и отвори вратата.

— Засега никой. Един приятел на баща ми я наследил от майка си.

Прекрачиха прага, премигвайки в дрезгавия сумрак. Джо превъртя електрическия ключ, но ефект не последва.

— Няма ли електричество?

— По-вероятно е да няма крушки — Джо влезе в огромния хол и включи нощната лампа, поставена на мраморна масичка. Тя замъждука, но двайсет и петте вата не можаха да се преборят с огромното мрачно пространство.

— Опитай да дръпнеш завесите! — посъветва го Либи.

Той я послуша, но в стаята се вдигна такъв облак прах, че Либи се закашля.

— На колко години е била госпожата, която е живяла тук?

— Деветдесет и няколко. През последните десетина години е била прикована на легло.

— Кога ли за последен път е чистено? — попита Либи.

— Не може да се каже — избърса Джо прашните си ръце в джинсите. — Зная обаче, че Фарки — приятелят на баща ми — ще го обяви за продан. Реших, че ще исках да го видиш!

Защо? Въпросът пареше върха на езика ѝ, но математиците никога не бързаха със заключенията! Не трябваше да се пали излишно!

Специалната му покана не означаваше нищо! Вероятно е решил, че ще ѝ бъде любопитно да разгледа една стара, автентична къща от края на миналия век. Наистина си заслужаваше, призна тя.

— Мога ли да поразгледам наоколо?

— Разбира се, няма кой да те притеснява!

Тя обиколи огромния двоен хол, надзърна в отрупания с книги кабинет, пет пъти по-просторен от нейния, хвърли поглед на скромната столова и двете малки дневни и завърши в кухнята.

— Боже мой! Каква каша! — намръщи се тя на свлечените тапети, огромните петна на тавана и скъсания линолеум на пода. На паянтовата маса в кухнята имаше остатъци от храна. Шкафчетата бяха разнебитени. — Накъде водят тези две врати?

— Едната към мазето, а другата към стаята на икономката. Какво ще кажеш?

— Мисля, че тук нищо не е пипано от двацет години! — Либи погледна мръсната олющена мивка и се намръщи с погнуса. — Освен това на първия етаж няма нито една тоалетна!

— Е, това вече е проблем! — в очите му заблещукаха весели искрици. — Какво друго ще направиш, освен да монтираш няколко тоалетни?

— За начало, ще изхвърля всички боклуци от кухнята, ще бутна стената към стаята на икономката и ще преустроя всичко. Ще направя просторна кухня с удобен кът за хранене. Може би с френски прозорци. Какво има отзад? — тя отмести дървените кепенци и надникна навън. Лицето ѝ грейна при вида на двора, ограден от тухлена стена. — Идеално! Има достатъчно място за огромна цветна градина!

— С пясъчник и люлка.

— За шестте деца! — добави тя. Странно, но хипотетичните деца на Джо като че ли оживяваха в старата, задрямала къща. — И тъй като стана въпрос за децата, на които толкова много държиш, мисля, че трябва да събориш стената между двете дневни, за да се получи голяма стая за игра.

— Да се надяваме, че не е носеща! — усмихна ѝ се той.

— Ще се качим ли на втория етаж? — стълбите бяха тъмни и стръмни. — Някой може да си счупи врата тук!

— Това са стълбите за слугите, а в онези дни, общо взето, не са се грижили много за простолюдието! — последва я Джо, като подпря покровителствено ръка на грациозния ѝ гръб.

Озоваха се в дълъг тесен коридор, осветен от една-единствена четиридесетватова крушка, люшкаща се от тавана.

— Знаеш ли, тази къща е абсолютна аномалия! — Либи започна да отваря вратите от двете страни на коридора. — Отвън има страхотен вид — прясна боя, модерни прозорци, защитени срещу буря, но вътре... — посочи тя малката стая, прилична на килия, отрупана с мухлясали кашони, — вътре прилича на пропаднал богаташ, който с неимоверни усилия се опитва да запази външния си облик!

— Външният вид понякога лъже. Фарки и майка му бяха милионери. Несъответствието идва оттам, че тя не го допускаше в къщата. Затова той я поддържаше само отвън.

— Колко тъжно! Той... — Либи замлъкна пред поредната отворена врата. Беше банята. — О, господи! — онемяла, тя съзерцаваше дълбоката старинна вана с рамка от махагон. — Вярно е, къщата има нужда от обновление, но който се заеме трябва да запази на всяка цена очарованието ѝ!

— Какво очарование? — закашля се Джо от праха.

— Излъчва неповторим чар, който само трябва да бъде освободен! — настояваше Либи. — Като тези спални. Ако се съборят няколко стени, могат да се получат доста прилични стаи вместо тези мрачни клетки.

— Но нали ще ни трябват шест спални — по една за всяко дете?

— Както казах, ще станат около две нормални стаи! — Либи изтърка чисто кръгче в пращия прозорец и се загледа в градината. Каква бе тази игра? Джо говореше като че ли има намерение да купува къщата и да я ремонтира! Или бе само продължение на играта с „договора“? Може би я смяташе за добра инвестиция и същевременно средство за заблуда на баща си, а защо не и на нея самата?! Не можеше да отгатне, без да попита, но не съумяваше да измисли достатъчно непринуден въпрос. Реши да разгледа, притисна нос до стъклото и успя да изцапа цялото си чело. — Вторият етаж не покрива изцяло първия. Това е покривът на кухнята, нали?

— Така ми се струва! Знаеш ли — замисли се той, — можем да поставим голям прозорец на тавана в кухнята.

— Звучи чудесно! — отвърна тя неуверено, като се колебаеше каква точно роля трябва да играе. За нищо на света не би го навела на мисълта, че след като са се любили, тя очаква нещо от него! Имаше достатъчно гордост! Освен това тя не искаше нищо! Кой би желал за съпруг човек с такива архаични възгледи? Щеше да се озове вързана у дома с дузина деца и тежка форма на клаустрофобия. Как да постъпи? Ярките видения на любовните им преживявания се занизаха пред очите ѝ и бузите ѝ поруменяха. Пое дълбоко въздух, с желание да овладее разгарящата се жарава на страстта. Прахът, който пое, я накара да се закашля силно и чувственото усещане за близостта на Джо поизбледня.

— Заповядай! — подаде ѝ той чиста носна кърпа с лек аромат на скъп одеколон. — Избърши си лицето. Сълзите ти размазват праха.

— Май ще трябва да я изпера? — огледа тя тъмното петно, нарушило безукорната белота на кърпичката.

— Не тук! Водата е спряна. Хайде, ще те заведе у дома, а ти ще ми разкажеш за децата, които пристигат утре.

— Какво да ти разкажа? — тя се остави Джо да я насочи към широкото парадно стълбище, като опитваше да прикрие възторга си. Не бе забравил уговорката им! — Само четири дребосъка — на две, четири, пет и седем години. Нищо особено! Значи не си се отказал?

— Не, и то основно, за да ти докажа, че гледането на малки деца има много преимущества! — отвори външната врата и ѝ направи път. — Освен това съм взел документацията на фирмата вкъщи. След като ги нахраня, ще имам време за работа до обяд. Нали ще донесеш някои от любимите им играчки?

— Ще се постарая.

Не поиска да му каже, че любимите им занимания са или забранени, или вредни за обществото. За миг изпита угризения, задето не го бе предупредила. Но бързо ги отблъсна. Нека сам открие прелестите на ранната детска възраст! Може би някои от железните му възгледи щяха да се поразклатят!

— Тук?! — седемгодишният Тод огледа прехласнат луксозното фоайе и се вторачи в портиера, който поздравя Либи по име. — Този Джо трябва да е богат като телевизионна звезда!

— Ами! — опроверга го петгодишният Том. — Ако е толкова богат, защо ще ни гледа?

— Нали ви казах! — Либи остави препълнената с детски вещи чанта до асансьора, пусна ръката на двегодишния Тими и изгледа строго другите трима, които се влачеха по петите ѝ. — Господин Ландовски ми прави услуга! И да знаете — никога не говорете дали някой има пари, или не! Не е... — тя изведнъж замълча и се вгледа в омазаното лице на четиригодишния Теди. — Откъде намери шоколад в седем и половина сутринта? — зарови из чантата си за салфетка.

— Добрата леля в автобуса ми го даде!

— Какво? — възкликна Либи. — Знаеш, че майка ти е казала никога да не вземаш сладкиши от непознати!

— А, не-е! — мъничкото личице на Теди изглеждаше ангелски невинно. — Тя каза да не вземам нищо от непознати, когато съм сам! Ама аз не бях сам. Ти и Тими седяхте пред мен!

Без да се впечатли ни най-малко от логиката му, Либи започна да почиства лицето му, когато Тими внезапно захленчи:

— Уйби! Пиш-пиш! Сега!

— О, не! Нямах ли пелена? — тя го грабна и се вмъкна в асансьора, последвана от останалите. — Стискай, Тими, моля те! — Искеше да даде урок на Джо, но не преди да е отишла на работа!

— Мама казва, че никога няма да свикне да стиска, ако се чувства в безопасност с пелената! — изрецитира Тод явно често повтаряната фраза.

— Повече се тревожа за собствената си безопасност! — измърмори Либи и асансьорът спря на единадесетия етаж.

— Уйби! — изхленчи Тими.

— Само минутка още! — затича се по коридора и връхлетя върху звънеца. След почти цяла вечност вратата се отвори. Златистата коса на Джо блестеше току-що измита, мускулестите му рамене изопваха светлосинята риза, а стройните му бедра се очертаваха под меките удобни джинси. Не за пръв път Либи остана замаяна от покоряващата му мъжественост. — Нуждаем се от тоалетна!

— Чувствайте се като у дома си! — извика след нея, докато тя тичаше по коридора.

След пет минути Либи се върна победоносно, следвана от щастливия Тими. Намери Джо на колене, разсъблечен до кръста и

заобиколен от малчуганите. Познатата тръпка прониза тялото ѝ.

— Какво става? — попита тя, като видя, че Теди се взира в голите му гърди.

— Искахме да видим откъде са му я извадили — обясни ѝ Тод, — но не си личи.

— Какво да са извадили?

— Душата му.

— Какво-о?

— Нали ни каза, че има жена, която му чисти! — отвърна Тод, като че ли изумен от недосетливостта ѝ.

— Джо Ландовски, ще ми обясниш ли най-сетне какво става?

— Нямам понятие! Казаха ми да си сваля ризата и тъй като ми се стори доста безопасно, го направих! Но очевидно са разочаровани!

За разлика от нея! Не можеше да откъсне очи от играта на великолепните му мускули! И едва преглътна разочарованата си въздишка, когато Джо се облече.

— Какво общо има жената за чистене? — недоумяващо се обърна Либи към момчетата.

— Мама каза на татко, че ще си продаде душата за жена, която чисти! Понеже той — Том посочи Джо — си има такава лелка, искахме да видим откъде дяволът му е взел душата!

— Да продадеш душата си на дявола е само израз! — опита се да обясни Либи, но гласът ѝ бе заглушен от гръмогласния смях на Джо. — Майка ти просто е искала да каже, че страшно много иска да има жена, която да ѝ помага. Не можеш да продадеш душата си на дявола! — отвърна тя на подозрителните им погледи.

— Не можеш ли? — не отстъпваше Тод.

— Не — повтори тя и се обърна към кикотещия се Джо. — Позволи ми да ти представя гостите: Тод, Том, Тед и Тими — ръката ѝ се задържа върху бледорусите къдрици на Тими. — Момчета, това е господин Ландовски.

— Добър ден! — произнесоха всички в хор — бегло доказателство за усилията на майка им по тяхното възпитание.

— Защо не седнете малко, дечица? — посочи Джо дивана. — Закуската ще е готова след миг!

Либи не си спомняше някога да са мълчали и четиримата едновременно. Но нека Джо открие всичко сам!

— Имаш ли телевизор? — попита Том.

— Разбира се! — отвори Джо един шкаф, но това, което неочаквано ги впечатли, беше видеото.

— О, страхотен си! — възкликна Тод. — Какво имаш да ни покажеш?

— Чакай да помисля... — отвори Джо друг шкаф и откри внушителна колекция от касети. — Какво ще кажете за Мъпет шоу? Имам и трите части!

— Сериозно? — намеси се Либи. — Много ги харесвам!

— Аз също — призна глуповато Джо.

— Ами! Бебешки глупости! — гласът на Тод бе унищожителен. — Искаме истински филм! Екшън!

— Иска да каже с много кръв и борби! — обясни Либи.

— Но ще имат кошмари!

Либи го изгледа със съжаление. Племенниците ѝ нямаха кошмари, те ги вселяваха у другите!

— Какво ще кажеш за този? — разгледа тя заглавията.

— „Касапинът“? — извади я Джо и огледа колебливо четирите малки личица, обърнати към него.

— Хайде, пусни я! — настоя тя. — Ще ги усмири за известно време.

— Щом така мислиш... — Джо очевидно все още изпитваше съмнения, но пусна касетата. — Кога трябва да тръгваш?

Либи погледна часовника си и го последва в кухнята.

— До първото занятие имам около час. Ще се повъртя тук още няколко минути, в случай че им се сториш странен.

— Аз — странен? — саркастично я погледна Джо, но тя срещна очите му с неподправена невинност. — Започвам да мисля, че твоите малки протежета биха накарали доктор Спок да стане ветеринарен лекар!

— Глупости! Те са съвсем нормални малки момченца! — де да бяха! Но всъщност какво знаеше тя със своя скромнен опит?

— Закуската е почти готова! — Джо сложи шунката в микровълновата печка и изсипа разбитите яйца в тигана.

Либи вдъхна с наслада аромата на топлия кейк, който изстиваше на масата. Маса, наредена за шестима! Джо наистина се бе постарал

доста! Наля си чаша димящо кафе и въпреки че нямаше навик да закусва, не можа да устои на изкушението.

— Защо не извикаш момчетата, Либи? Сега ще наля портокаловия сок! — той сръчно прехвърли яйцата в чиния и ги сложи на масата.

Както очакваше, и четиримата се бяха втренчили в телевизора. Тя го изключи, каза им да си измият ръцете и се върна в кухнята. След тридесет секунди всички пристигнаха — доста съмнително за качеството на измиването — но в интерес на мира, Либи премълча.

— Може ли да ядем пред телевизора? — попита Тод.

— Не! — категоричният отказ на Джо явно го учуди, но само за миг.

— Не искаме да изпуснем филма! — опита Том.

— Няма да го изпуснете! Аз го спрях — обясни им Либи. — А сега седнете!

— Не съм гладен! — измрънка Теди. — Натъпкан съм с шоколад!

— Тогава ни забавлявай! — смени Джо внезапно любезния тон.

— Искам каша! — изпищя Тими.

— Какво не харесваш на шунката с бъркани яйца? — направи Джо тактическата грешка да влезе в спор.

— Както искаш — или яж, или не, но няма да станете от масата, докато всички не свършим със закуската! — нареди Либи, доста побиграна в безплодните дискусии.

— О-о, Либи! — нацупи се Тед.

— Седни! — посочи му тя свободния стол и той се подчини с тихо мърморене. Либи не му обърна внимание. Та нали всичко това бе предназначено не за нея, а за Джо? Тази мисъл я накара да се усмихне, докато отпиваше от кафето си и Джо я погледна подозрително. Тя не трепна.

— Не са толкова зле! — рече Том с половин изядена карамелена кифла в ръка. — Не са хубави като на мама, но тя ги купува от магазина. Нямате ли пари да си купувате?

— Готови кифли ли? — Джо изглеждаше ужасен.

— Либи каза, че не трябва да говорим за пари! — бутна Тод брат си.

— О, съжалявам! — погледна я Том виновно.

— Аз... — започна Джо, но бе прекъснат от яростно звънене и думкане по вратата. — Кой ли може да бъде? — и като погледна Либи, додаде: — Ти си единственият човек, който има такива навици! — после се отправи към вратата, последван от четирите момчета.

Очакваше ги вбесен около шестдесетгодишен мъж. Изглеждаше абсурдно. Като наежен петел пред тигър. Размаха юмрук под носа на Джо и Либи, които едва не се изсмяха.

— Спрете я! Веднага! — изкрещя той.

— Какво да спрем? — попита Джо, като видимо едва се владееше.

— Водата! — Моравочервеният цвят на лицето на мъжа започваше да тревожи Либи. Страхуваше се, че човекът ще получи инфаркт. — Живея отдолу и водата в банята ви прелива! — продължи той.

— О, Господи! — чу Либи гласа на Тед и я обхвана ужасно предчувствие. Затича се към банята, на крачка пред Джо. Разбра, че подозренията ѝ са напълно верни в мига, когато кракът ѝ шляпна в напоените с вода плюшени пътеки. — О, не!

От тоалетната изригваше впечатляващ фонтан чиста вода. Тя безуспешно се опита да затвори крана, но Джо мина пред нея, издърпа някаква ръчка и потопът мигновено спря.

— Ще ви изпратя сметката за поправката на тавана и смяна на тапетите! — мъжът дебнеше Джо в очакване на спор, но тъй като реакция не последва, се задоволи с един последен унищожителен поглед и си тръгна.

— Как се случи това? — обърна се Либи към четиримата, които неуверено джапаха във водата.

— Тими сложи цялото руло хартия в тоалетната — обясни Тед.

— И ти пусна водата? — продължи тя разпита.

— Разбира се, че не! Тими го направи.

— Аз — призна весело Тими и се усмихна. — За да се изпишка!

— Няма значение как се е случило — огледа се Джо безпомощно в подгизналата баня. — Въпросът е как да го оправим?

— Вероятно като извикаш водопроводчик! Много бих искала да ти помогна, но след половин час трябва да бъда на работа.

— Какво? — извика Джо.

- Нали ти твърдеше, че гледането на деца доставя много радост!
— подчерта тя. — Така че сам трябва да се справиш!
— Но това не са деца! А малки дяволчета!
— Искам кино-о! — захленчи Тими.
— Заминавай с благословията ми! — въздъхна тежко Джо.
— И аз тръгвам! — усмихна се Либи.

Ще му бъде добра тренировка, уверено заключи тя. Правеше му неоценима услуга, като го запознаваше с прелестите на едно истинско голямо семейство!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Либи се облегна на дъбовата ламперия в асансьора и натисна бутона за единадесетия етаж. Какво ли бе положението при Джо? Цял ден я бяха разкъсвали противоречиви чувства. Изпитваше вина заради емоциите, които неминуемо му бе създала, но същевременно гореше от нетърпение да види пълния крах на схващанията му за стимулиращия ефект от компанията на четири малки деца.

Асансьорът спря послушно на единадесетия етаж и Либи слезе. Спря пред вратата на апартамента и се ослуша, но не чу нищо. Пое дълбоко дъх и леко натисна звънеца. Не бе забравила забележката на Джо от сутринта! За нейно голямо учудване, вратата веднага се отвори.

Джо я изглежда като удавник, на когото са хвърлили спасително въже. Сграбчи ръката ѝ и я притегли навътре, като че се страхуваше Либи да не промени мнението си и да се върне.

— Къде беше, по дяволите?

— Часът е едва четири! — отвърна тя мило. — Повечето мъже не се прибират до шест!

— Ако децата им са нещо подобно на тези — отпрати той изпепеляващ поглед към хола, — ужасно бих се изненадал, ако изобщо се приберат!

— Къде са момчетата? — попита тя предпазливо.

— Гледат „Касапинът“. Гледат го през целия ден! — Очите му проблеснаха. — Отново и отново! Вече зная проклетия филм наизуст!

Либи надзърна в хола, но Джо я побутна към кухнята. Момчетата се бяха сгушили на около метър от телевизора и гледаха с жив интерес.

— Здравейте, деца! — наруши мълчанието Либи.

— Ш-шт! Точно тук е интересното! — смъмри я Том.

— Ами да — сега ще се бият и онзи старец ще падне, облян в кръв — обясни Тод с нескрито удоволствие.

— О, така ли? — тя премига неуверено, тъй като Джо я задърпа към кухнята. — Къде? — обърна се тя към него и възкликна изненадано.

Силните му ръце се обвиха около тялото ѝ. Мъжът я притисна толкова силно, че дъхът ѝ спря, а мускулите му се впиха в нежната ѝ плът. Либи опита да се отдръпне, за да го попита какво прави, но устните му затвориха нейните със страстна целувка. Това не беше колебливо и нежно докосване, а крещяща, неотложна необходимост, която изискваше незабавно удовлетворение. Ръцете му я притискаха с буйна страст, сякаш искаха да я направят част от самия него.

Либи посрещна нападението с радост, като отдаде тялото и душата си на милувката. По вените ѝ пропълзя невероятна отмала и тя притисна хълбоци към мускулестите му бедра. Пронизаха я сладостни тръпки. Едва наболата му брада съблазнително обжарваше нежната кожа на брадичката ѝ, а огненият дъх на бренди придаваше на целувката неповторимо очарование. О, тя жадуваше за него — за допира, за аромата, за вкуса му, но много преди да задоволи тази трепетна своя необходимост, Джо вдигна глава и се вгледа в сините ѝ очи, премрежени от неџа. Подари една последна целувка на нослето ѝ и нежно я пусна.

— Нуждаех се от това! — въздъхна той блажено.

Либи пое дъх и се опита да пропъди разбунените от целувката емоции. Остави чашата кафе на масата, страхувайки се, че треперещите ѝ пръсти ще я издадат. Джо си наля коняк от една преполовена бутилка и отпи солидна глътка. Тя замислено смръщи вежди:

— Като че ли е малко рано!

— Беше прекалено късно в мига, когато пусна тук тези малки демони!

— Да разбирам ли, че денят не е протекъл според плана ти?

— Планът ми буквално се сгромоляса! — изпъшка той. — Тъкмо водопроводчикът приключи и изнесоха подгизналите пътеки, оказа се, че е станало време за обяд. И тъй като бяха гледали „Касапинът“ два пъти и половина, аз наивно реших, че ще пожелаят да се занимаят с нещо по-различно!

— Какво например? — попита тя предпазливо.

— Да хапнат в „Макдоналдс“ и да прекарат следобеда в зоологическата градина.

— Извел си ги извън апартамента?! — не можа да прикрие загрижеността си тя.

— Опасенията ти са съвсем на място! Защо не ми каза сутринта, че са абсолютни диваци?

— Не, не са! — защити ги тя с половин уста. — Само че са доста... доста палави.

— О, не, истински чудовища са! — поправи я той настървено. — Том се опита да нахрани слона с една кола играчка. При това пред очите на надзирателя! Начинът, по който ни помолиха да напуснем, не бе от най-учтивите!

— О, съжалявам! — извиненията ѝ бяха напълно искрени. Беше искала да му даде добър урок, но не и да го излага публично!

— Аз също. В този миг се предадох, върнах ги тук, пуснах видеото и се скрих в кухнята.

— Значи не си успял да развихриш талантите си? — не устоя на изкушението Либи.

— Да не съм сляп! И идиот би разбрал, че всичко е нагласено, за да ме отвратиш от идеята за деца!

— Не по принцип от идеята! Само от много деца в опасна близост едно до друго.

— Но забравяш нещо, Либи! Ако бяха наши, никой нямаше да ги остави да станат такива! Та тези деца се интересуват единствено от телевизия! Братовчедка ти е опасна за тях!

— Не е! — поклати глава Либи. — Тя е само преуморена, смазана съпруга и майка. Невинаги е била такава. Когато Тод бе сам, винаги го разхождаше в зоологическата градина, в музеи, в парка. Дори след появата на Том две години по-късно, успяваше да направи много неща за тях. След година се роди и Тед — дойде ѝ доста нанагорно, но все още се стараяше да ги извежда. Е, когато преди две години дойде ред и на Тими, тя окончателно се предаде. Живеят в малък апартамент в Манхатън и за да ги накара да пазят тишина, тя попадна в капана на телевизията! Много бебета за кратко време! Съжалявам и нея, и децата! Всички са въртят в някакъв омагьосан кръг.

— Хм! — Джо слушаше замислено. — Днес ме убеди поне в едно — отказът ти да имаш голямо семейство се дължи на сериозна причина. Но сравнението ти не е коректно! Няма да си така натоварена! Ще имаш прислужница и целодневна бавачка!

— С крайния резултат, че децата ми ще заимстват житейските си ценности от прислугата! Ако имаме едно дете, бих могла да му отделям целите си вечери и уикенди. Може би ще се справя дори с две, въпреки че имам някои резерви! Но ако са повече, ще ги отгледа бавачката и не ми казвай да напусна работа, защото няма да стане! Предпочитам изпитаното удовлетворение от преподаването пред съмнителните радости на целодневното майчинство!

— Толкова много ли означава работата за теб?

— Е, най-после взе да схващаш!

В този миг Том влетя в кухнята.

— Джо! Джо! Не можем да я пренавием!

— Няма нужда! — намеси се Либи. — И без това ще тръгваме!

— О, Либи! Искаме да го видим още веднъж!

— Не! — поклати тя глава непоколебимо. — Изключи телевизора и кажи на другите, че потегляме!

— Но, Либи... — изхленчи той.

— Нали чу! — непреклонният глас на Джо не допускаше никакви възражения и Том се оттегли. — Хайде, да отведем този квартет при майка им!

— Няма нужда да ни изпращаш! — предложението ѝ не бе много искрено, защото ужасно ѝ се искаше да го чувства до себе си.

— Не бих оставил и доживотен затворник насаме с тях, какво остава за теб!

Либи предпазливо огледа издяланите като от камък черти на лицето му, без да знае какво точно търси. Какво искаше да каже — *какво остава за теб?* Погледът ѝ се впримчи в хилядите миниатюрни звездици, грейнали в очите му. Възможно ли бе невероятният екстаз, който бяха споделили, да означава за него повече от моментно удоволствие? Може би го изживява дълбоко като мен самата, призна най-после Либи съкровената истина, която пазеше дълбоко в сърцето си.

— Всъщност бих искал да те помоля за една услуга! — продължи Джо. — Моят бизнес партньор от Средния Запад се обади днес. Пристига в събота за една изложба на фирмата.

Прониза я мрачно предчувствие. Може би Джо искаше да я прехвърли на някой друг? Замръзна от ужас в очакване на следващите му думи.

— Ще бъде свободен в събота вечер. Защо не поканиш онази симпатична брюнетка и да се повеселим някъде?

— Симпатична брюнетка? — всъщност кой с кого щеше да излиза? Доколкото разбираше, той бе очарован от Джеси и използваше случая да я опознае по-отблизо! Отговорът му я поуспокои.

— Не си спомням името ѝ, но беше при теб, когато дойдох да те взема за плажа. Можем да ги заведем на Бродуей, а после в „Алхамбра“ на танци!

— Звучи чудесно! — гласът ѝ звънтеше от облекчение. Джеси бе за съдружника му! — Ще дойда с удоволствие! Ще се обадя на Джеси веднага след като ме оставиш с момчетата.

— Обади ѝ се след вечеря! — той обгърна раменете ѝ и леко я придърпа към себе си. Целуна я по разрошените къдрици. — М-м! Косата ти ухае на слънчеви лъчи!

Нежните му устни докоснаха врата ѝ и тя потръпна. Почувства как костите ѝ се размекват, когато езикът му бавно се плъзна зад ухото ѝ.

— Джо, аз... — последва стон, тъй като зъбите му леко захапаха чувствителната ушна мида.

— Нали казахте, че ще тръгваме! — прозвуча обвинителният глас на Тод.

— Да — измърмори тихо Джо, — вие определено трябва да тръгвате!

— Ш-шт! — Либи припряно отмести ръцете му, смутена от невръстния наблюдател. — Ще го обидиш!

На лицето му се изписа недоверие.

Изпълни я чувство на еуфория. Джо искаше да вечерят заедно, въпреки пълния провал на деня! Явно я обичаше!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как се казва приятелят на Джо? — подръпна Джеси перлената си обеца.

— Не си спомням дали ми каза! — разкъсвана от последни терзания относно избора на тоалет, Либи се намръщи на отражението си в огледалото. Плъзна поглед по дългата черна копринена пола и спря очи на дълбоко деколтирания корсаж с тънки презрамки. Цялата предна част бе от плътна черна дантела, през която прозираха съблазнителните очертания на млечнобелите ѝ гърди. Тоалетът беше изискан и трябваше да се носи със самоувереност и апломб, които напълно ѝ липсваха. Защо не избра нещо по-строго!

— Какво се чумериш? — попита Джеси. — Аз съм тази, която трябва да се вълнува! Господи, не съм имала среща с непознат от гимназията! Но те предупреждавам — ако тоя тип се окаже някой скапаняк, веднага започвам да свалям Джо! Не че имам никакви шансове... — въздъхна тя с добронамерена завист. — Изглеждаш ослепително!

— Наистина ли? — Либи наметна ефирния черен шал от фина коприна на разголените си рамене.

— Шегуваш ли се? Тази рокля ще разтупка сърцето и на деветдесетгодишен старец, да не говорим за твоя супермен!

— Не е ли прекалено... — Либи красноречиво размаха ръка над символично прикритите си гърди.

— Да! — кимна енергично Джеси. — Именно в това е неотразимият ѝ чар! Но какво ти става? И преди си я обличала!

— Зная, но... — потупа тя нервно разкошния гръцки кок, прибрал блестящата ѝ коса.

— Да не би да си падаш по този Ландовски? — Джеси изглеждаше ужасена.

— Разбира се, че не! — бе категоричният отговор, а в ушите ѝ прозвънтя стихът от „Хамлет“: „Дамата отрича прекалено твърдо, според мен“. За нейно щастие звънецът прекъсна разговора.

— Почакай за миг! — Джеси се намести в съблазнителна поза на дивана. — Достатъчно ли съм отпусната? — меката плът на гърдата ѝ преливаше от стегнатия червен копринен корсаж.

— Напълно готова за консумация! — усмихна ѝ се Либи и отвори под звуците на приглушения ѝ смях.

Джо беше зашеметяващ. Едва го позна. Широките му рамене изпъваха безупречно елегантното вечерно сако, чийто среднощен оттенък изпъкваше на фона на искрящата бяла риза. Официалните костюми му отиваха — придаваха му ненадминато достойнство, но едновременно с това леко го отдалечаваха от истинското му аз, осъзна тя неловко. Изпитателният ѝ поглед не пропусна току-що избръснатото му лице, докосна с копнеж чувствените му устни и най-последно бе всмукан от страстния пламък, бушуващ в сините дълбини на очите му. Безсловесният ѝ отговор веднага изблизна, но преди да успее да каже нещо, мъжът, застанал отляво на Джо, когото тя дори не бе забелязала, проговори:

— Е, здрасти, сладурче! — леко изпъкналите му кафяви очи не се отлепяха от тялото ѝ. — Каква прекрасна гледка представляваш! Коя си всъщност? — дундестата му лапа потупа ръката ѝ. Либи инстинктивно отстъпи, но реакцията ѝ не бе забелязана.

— Това е Либи Мишаловски — пристъпи Джо и обгърна собственически раменете ѝ. Допирът на финия плат до голата ѝ кожа бе като пробождане на множество иглици и тя се притисна към него, отдавайки се на удоволствието от еротичната тръпка.

— Къде откри това съблазнително парче? — очите на мъжа бяха впити в деколтето ѝ.

— Баща ми ни запозна! — прозвуча строго гласът на Джо.

— О! — непознатият я изгледа някак странно и за миг се смути. — Извинете, заблудил съм се. Как не ми дойде наум, че такава страхотна мадама не може да не е заета!

— Либи, Джеси, искам да ви представя Ед Уолтън.

Либи колебливо му подаде ръка и след миг той вече гледаше Джеси.

— Трябваше да се досетя! — въздъхна възторжено Ед. — Такова супер маце като Либи не може да не се заобиколи с красота, която да подхожда на нейната! Мога ли да се надявам, че ще ми бъдеш партньорка тази вечер?

Либи не пропусна смаяното изражение на Джеси и едва потисна надигналия се в гърдите ѝ смях.

— Лед! — измърмори тя. — Ще донеса лед за напитките! — и изчезна в кухнята, изоставяйки безсрамно изумената Джеси. Пусна силно водата, за да не се чува кикотенето ѝ и изведнъж усети, че Джо е зад гърба ѝ.

— Ед не е толкова лош, въпреки че, признавам, в началото не обърнах внимание на начина, по който те оглеждаше! — лицето му неочаквано се изопна от раздразнение.

— Е, докато действа само с очите, нека прави каквото си ще! — повдигна рамене Либи и тънката презрамка се плъзна надолу.

— Всеки нормален мъж би реагирал така! — прошепна Джо и докосна рамото ѝ. — Не съм виждал нищо по-изящно от млечнобялата ти кожа, неотразима на фона на обвилата я черна коприна. — Ръката му се плъзна надолу и спря върху гърдата ѝ, но само за миг. Тънката материя на корсажа не бе преграда. Вълшебните му пръсти притиснаха стегнатата ѝ плът и се задвижиха в лудешки танц. Зърната ѝ се разбудиха. Дъхът ѝ секна и Либи притвори очи, за да изживее шеметното удоволствие в цялата му дълбочина. Тялото ѝ бе изцяло в негова власт. Избликващата страст обагри бузите ѝ. — Ти цялата си от коприна! — вдъхна той аромата на косите ѝ. — Огромен топ коприна, покрил възхитителната ти кожа от кадифе и сатен. Толкова мека, топла и подканяща! — хипнотичният му глас опиваше разума ѝ, както нежната му ръка — тялото ѝ. — Ти си всичко...

— Либи! — разнесе се прегракналият глас на Джеси миг преди самата тя да нахлуе в кухнята.

Джо дръпна ръката си със скорост, която я озадачи. Не беше особено срамежлив и не би трябвало да се притесни, ако го заловят прегърнат с дамата, която бе поканил на вечеря. Тогава защо отстъпи като опарен?

— Какво се е случило, Джеси? — Либи върна формата за лед в хладилника.

— Твоят приятел — погледът ѝ прониза Джо, — току-що ми предложи да спя с него!

— Какво? — зяпна Либи. — Толкова бързо?

— Изобщо не се е старал! Направо го каза!

— По дяволите! Съжалявам, Джеси, ти не си такава момиче! Ед е известен като нешлифован диамант, но не съм забелязал, че е станал чак толкова груб! Искаш ли да го отпратя?

— И да пропусна Бродуей и „Алхамбра“? А, не, благодаря! — отсече Джеси категорично. — Е, всъщност държането му е доста освежително. Толкова е прям!

— Щом наистина мислиш така, ще отидем! Дай ми възможност да поговоря с него само пет минути и ти обещавам, че това няма да се повтори!

— Честно казано, Либи, около теб никога не е скучно! — възкликна Джеси, когато вратата се затвори зад гърба на Джо. — Но какво ти е? — смръщи се тя пред застиналата физиономия на Либи.

— Какво искаше да каже той?

— Кой по-точно?

— Джо! — отвърна Либи нетърпеливо. — Че не си такава момиче!

— Зависи — замисли се Джеси. — При Ед няма жена, която да не е от тази категория, докато с избраника ти... Но нима това наистина те тревожи? — попита Джеси колебливо.

Внезапно Либи потръпна, пронизана от силно, разкъсващо, почти болезнено чувство. Чувство, което дори не си позволи да назове. Джо не беше и никога нямаше да бъде неин избраник! А и тя не го искаше! Щеше да я подлуди за по-малко от седмица, нали?!

— Не става въпрос за конкретния случай, а за навика му да подхвърля злъчни забележки! Направо ме вбесява! Като че ли светът е разделен на две групи жени — за забавление и за женитба!

— Значи е долен егоцентрист! — вдигна рамене Джеси. — Решението е просто: запуши уши и гледай само тялото му! Бога ми, то не е за изпускане! Защо ти пука какви мисли се въртят в главата му?

Защото го харесвам и държа на приятелството ни и защото бях достатъчно глупава да легна с него и за малко да проваля всичко, помисли безутешно Либи.

— Хайде — каза Джеси, — мина достатъчно време. Да видим кой е оцелял!

За огромна тяхна изненада двамата мъже щастливо обсъждаха състоянието на текстилната индустрия. Каквото и да му бе казал Джо, Ед не се бе обидил. Но отношението му към Джеси бе видимо

променено. С напредването на вечерта то премина дори границата на нелепото. През по-голямата част от пиесата Ед се извиняваше за доста разпуснатия диалог между героите, а по време на една разгорещена любовна сцена дори закри очите на Джеси с ръка.

Джеси изгледа Либи с недоумение и двете се обърнаха към Джо, който се подрусваше от едва прикрит смях. Либи умираше от любопитство да разбере какво бе казал на Ед, но не можеше да говори по средата на представлението.

Четири часа по-късно, след като бяха оставили Ед пред хотела и изпратили Джеси до дома ѝ невредима, Либи реши да го попита. Но успя да се въздържи, докато стигнаха вратата.

— Няма ли да ме поканиш? — Джо съумя да придобие момчешки невинен израз. — Бих глътнал едно питие!

— След такава вечер и аз имам нужда! — тя отключи вратата и светна лампата. Хвърли миниатюрната си сребриста чантичка на масата, ритна обувките във въздуха и остави шала да се свлече на килима. После наля бренди в малка кристална чашка. Джо протегна ръка, но Либи поклати глава.

— Кажи ми първо с какво заплаши Ед!

— Да съм го заплашил ли? — изглеждаше обиден от обвинението. — Не бих позволил и косъм да падне от оплешивяващата му глава! — той свали връзката си и я пусна на масата. Сакото я последва и Джо удобно се отпусна във фотьойла. Изу обувките и протегна крака на масичката. — Дай ми чашата, момиче!

— Съблазняващо! — погледна го тя. — Много съблазняващо!

— Такъв съм, нали? — погледна се той самодоволно.

— Не се отнася за теб, а за брендито. Или по-точно за изливането му върху главата ти! Само едно нещо ме спира.

— Дълбокото ти уважение към мен като личност ли?

— Не, по-скоро фактът, че петна от бренди не могат да се изперат от млечнобяла риза! А сега кажи как стресна този новоизлюпен женкар!

— Само му споменах, че Джеси е решила да се оттегли от светския живот и постъпва в манастира „Свети Джоузеф“ като послушница следващия месец — обясни той с върховно удоволствие.

— Джоузеф Ландовски! — възкликна изумена тя. — Щастлив си, че не те е поразила някоя мълния!

— Погрешно тълкуване на теологията! — той пое чашата и притегли Либи на фотьойла до себе си.

— След като не трябваше да го удрям, не ми останаха много възможности. Така дори не го засегнах!

— Предполагам! — тя не се възпротиви на силната му ръка. — Горката Джеси дори не танцува, ако си спомняш!

— Жени! — изръмжа той. — Първо се оплаквате, че е прекалено фамилиарен, а после — че не се държи достатъчно свободно!

— Искаме просто златната среда!

— Така ли? — отпи той голяма глътка и остави чашата. — Нека изследваме това схващане малко по-надълбоко! — лявата му ръка внезапно я повдигна и я притисна към гърдите му, а устните му погълнаха нейните с неутолима жажда. Хълбоците ѝ се извиха към тялото му като привлечени от магнит. Езикът му завладяваше и покоряваше.

Яростната атака предизвика хиляди усещания, които нахлуха бурно в съзнанието ѝ. Невъзможно бе да им отговори напълно и тя изстена разочаровано. Като че ли я насилваха да изпие на един дъх чаша превъзходно вино, вместо да се наслади на всяка глътка поотделно!

Ръцете му леко се отпуснаха и Либи премига, опитвайки се да проясни замъглените си от страст сетива.

— Какво мислиш?

— Мислиш? — отекна тя. Мисленето бе напълно изключено.

— Това ли е златната среда?

— Не — пое тя дълбоко дъх, с желание да отвърне на закачката. — Доста по-близо до властването!

— Хм! — в очите му трепкаха дяволити искрици, които мигновено я изпълниха с недоверие. — Нека слезем малко по скалата.

— Това не е шега, Джо Ландовски!

— Съвсем неправилна оценка! — измърмори той неясно и отново я притисна в прегръдките си. Но този път нежно — като че ли я боготвореше. Телата им едва се докосваха, а той обсипваше шията ѝ с неуловими, подлудяващи целувки и възбуждаше кожата ѝ с току-що наболата си брада.

— Джо... — гласът ѝ заглъхна, а кожата ѝ пламна като жарава под търсещите му устни. Зъбите му леко подръпнаха ухото ѝ и плътта

й сякаш експлодира от желание. Тя затърси тези мамещи устни като слепец, но огромните му ръце приковаха неподвижно главата ѝ.

— Търпение!

Либи долови дрезгавите нотки в гласа му и се зае с копчетата на ризата му с невероятно непохватни пръсти. Най-после те отстъпиха пред упоритостта ѝ и тя плъзна ръка под тънката материя с радостна въздишка.

Стоновете на наслада я насърчиха и тя се впусна в шеметно изследване. Премина по добре оформените, стегнати мускули и се отпусна върху плоските му зърна. Погали ги леко и сънливо се усмихна, усетила тръпката на удоволствие.

— Ти си магьосница! Невероятна смесица от всичко онова, което прави жената женствена! — нежният му глас развихри страстта, тлееща в утробата ѝ. Ръката му продължаваше да гали копринената кожа на шията ѝ и в миг се спусна устремно по гърба ѝ. Преградата на тънката презрамка бе отстранена и Либи изстена в очакване. — През цялата вечер копнеех да го сторя! — тръпнещите му пръсти придърпваха бавно копринения корсаж надолу. Стегнатите ѝ гърди срамежливо избликнаха. Дланта му покри топлата плът, а палецът му погали тъмнорозовото зърно и го извая в твърда, цъфтяща от страст пъпка. — Единственото нещо, което се мяркаше пред очите ми по време на тази безкрайна пиеса, бяха гърдите ти, трептящи под живата коприна. Едва се удържах да не те издърпам в някой тъмен ъгъл и да я разкъсам! — Либи ликуваше — каква дива страст се таеше в гласа му! Какво щастие, че намираше тялото ѝ така пленително, както и тя — неговото! — Ти си по-прекрасна, отколкото бе в мечтите ми, ако изобщо е възможно! — Той я повдигна без видимо усилие и езикът му гальовно обходи плавните очертания на гърдта ѝ.

— Джо! — пръстите ѝ конвулсивно се свиха и тя се опита да го придърпа още по-близо. Неземните му милувки я опияняваха, замайваха, тя вече не можеше да мисли. Не искаше да се отдели от горещите му устни. Жадуваше за допира на гъвкавото му тяло, притиснало се в нейното. Той като че ли не споделяше нейната припряност. Върхът на езика му описваше кръгове, като мъчително бавно се приближаваше към върха на гърдта ѝ.

Утробата ѝ потръпна, залята от тежка жар. Въздъхна и в ноздрите ѝ нахлу свежия аромат на одеколон. Облиза пресъхналите си

устни и прокара пръсти по приятно грубата кожа на бузата му.

— Моля те... — накъсаните думи се промъкнаха през стиснатите ѝ зъби, а тялото ѝ се разтърси от необуздало вълнение.

— Какво желаяш, скъпа моя Либби? — дъхът му облъхна разгорещената ѝ гръд.

— Искам да спреш! — прошепна тя.

— Да спра да те целувам ли?

— Не! — изстена тя тихо, а тласъците на неудържима страст засилваха ритъма си. — Престани с тези игри! Искам да ме любиш! — беше самата истина! Желанието се просмукваше сякаш през всяка клетка на тялото ѝ. Опустошителният изблик на този вулкан разпиля и последните остатъци от сдържаността ѝ и тя се притисна към мъжа: — Сега! Желая те толкова силно!

— О, да, скъпа моя! — Джо се изправи, притиснал я силно към себе си като скъпоценен товар. — Мога да те любя, докато земята спре да се върти!

Моля те, Господи, позволи му! Тази крещяща молба завладя съзнанието ѝ, докато Джо я отнасяше към спалнята и към обещанието за екстаз.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравей, Либи! Джо се обажда. — Либи се нацупи весело. Това съобщение трябваше да оглави листата на всички безсмислени изречения, които някога бе чувала! Би разпознала плътния кадифен глас измежду хиляди други! Само една негова дума и цялата ѝ нервна система превключваше на червено. — Съжалявам, че те безпокоя по време на вечеря, но днес сме третия четвъртък от месеца!

— Вероятно защото вчера бяхме третата сряда! — опита се гласът ѝ да прозвучи естествено. Толкова много се вълнуваше! Беше ужасно! Ставаше все по-чувствителна след всяка следваща среща с Джо. А напоследък срещите не бяха никак малко, помисли тя унило. През последните десет дни бяха почти непрекъснато заедно. Понякога обсъждаха договора, но много по-често Джо просто се появяваше на прага с планове за вечерта. Планове, които тя нямаше сили да отхвърли. Дълбоко в себе си Либи знаеше, че попада в клопката на неударжимото си желание да го вижда и че в бъдеще, когато споровете по договора приключат, той ще ѝ липсва ужасно много и спомените ще разкъсват сърцето ѝ. Но нямаше воля да отклони поканите му. Вместо това внимателно пазеше всеки детайл, всяка емоция дълбоко в сърцето си, като изстискваше и последната капка удоволствие. Понякога тайничко си позволяваше да мисли, че би могъл да я обича. Че това, което изпитва към нея, бе повече от топли приятелски отношения, съчетани с невероятен сексуален синхрон.

— Либи! — гласът на Джо прорязва мислите ѝ и мигновено я свали на земята.

— Извинявай! Проверяхах един тест, който зададох днес и мозъкът ми се е размекнал като желе — отговори тя, което бе само част от истината.

— Правя страхотен освежителен масаж!

— В главата ми е ужасна каша!

— Не е възможно! Сигурен съм, че както отвън, така и отвътре си прекрасна!

— Господи, неизчерпаем си откъм комплименти! — в гласа ѝ трептеше любов. — С тези способности далеч ще стигнеш!

— Така ли мислиш?

— Далеч ще стигнеш, преди да откриеш жена, достатъчно отчаяна, за да го преглътне!

— Не, не, разбра ме съвсем погрешно! Жените би трябвало да галят мъжкото его. А не да го съсипват!

— Лично аз предпочитам да галя нещо по-материално!

— О, така ли? — дрезгавият му шепот накара сърцето ѝ да забие лудо. — Ако нямах ангажимент тази вечер, щях да дойда и да проучим изказването ти по най-прецизния начин! Зная колко влюбени в изследователската дейност сте вие, академичните типове!

— Не и когато резултатите са предварително известни! — подкачи го тя, за да скрие разочарованието си заедно няма да го види тази вечер.

— Всъщност обаждам ти се, защото договорът пристигна вчера.

— Добавили ли са нещо ново?

— Само петна от кетчуп. Вероятно редактират в някой ресторант. Май трябва да им намерим някое полезно занимание! — изсмя се той.

— Вече си имат. Да ни оженят.

— Засега — да! — отвърна той тайнствено, като я хвърли в ураган от догадки. Да не би да искаше да каже, че ще изпълни най-съкровенията желания на бащите им и ще се ожени за нея? Но радостният ѝ изблик мигновено бе потушен от по-разумни доводи. Заговорът на бащите им несъмнено го бе навел на мисълта за женитба и семейство, но надали точно на нея Джо би отредил ролята на негова съпруга! А дори да беше така, Либи не бе убедена, че желае да сключи брак с мъж, който изповядва патриархални възгледи. — Либи, налага се отново да прегледаме договора!

— Е, сега не можем, защото имаш среща. Какво ще кажеш за утре или предпочиташ да изчакаме до уикенда? — внимаваше да не му се стори прекалено нетърпелива. Не искаше Джо да мисли, че предявява някакви претенции към свободата му.

— Това ме подсеца за втората причина за този разговор. Плановете ми приеха окончателен вид.

— Плановете ти ли? — попита тя със свито сърце.

— Аха. За една командировка. Ще пътувам до Европа заради изложбите на тъкани, които се организират всяка година.

— Европа! — възкликна тя.

— Ще отсъствам две седмици и искам да дойдеш с мен!

— Да дойда с теб ли?! — повтори тя неразбиращо.

— Да, точно така! Нали имаш паспорт?

— Разбира се, но не мога да нарежа всичко и да изчезна!

— Защо не? Намери си заместник! Ще се справят, ако се разболееш!

— Не е там работата! — Либи едва овладя гласа си. Разкъсваха я противоречиви чувства. Част от нея бе във възторг от предложението му. Да забрави всичко и да замине с Джо! Но другата част бе вбесена от несериозното му отношение към работата ѝ.

— А къде е тогава? — във въпроса му се прокрадваше лека обида.

— Че съм подписала договор да обучавам! Не е като в началното училище, където всеки средно интелигентен възрастен може да се справи. Това е висша математика! Компетентните са малко, особено през лятото! Ще бъде ужасно нечестно към студентите да ги изоставя ненадейно за две седмици!

— А честно ли ще бъде към мен?

— Към теб ли? — гневът ѝ избликна заради желанието му да я принуди. — Вероятно си знаел отдавна за пътуването, но ми съобщаваш в последния момент!

— Мислех да те изненадам!

— Е, поздравления! Успя!

— Значи отказваш?

— Ти би ли пренебрегнал служебните си задължения?

— Съвсем различно е! Аз съм мъж.

— Твърдоглав егоцентрист с лицемерни принципи! — изкрещя тя в телефона. — Защо, по дяволите, за теб да важат едни правила, а за мен — други? Не мога да нарежа всичко заради някакъв мъж!

— Аз не съм *някакъв мъж*! — избоботи той. — И освен това няма да стоя безучастно и да гледам как ме пренебрегваш заради работата си! — настъпи гробна тишина. Като че ли Джо чакаше капитулацията ѝ, но тя бе прекалено гневна, за да забележи.

— Тогава се опитай да седнеш! — сопна се яростно тя и тресна телефона. В следващия миг избухна в сълзи, което още повече я вбеси. Никога не плачеше, а да се разстрои така заради някакъв старомоден тип с ограничено мислене, бе направо унижително! — Тичай към Европа! — изръмжа тя. Как можеше да зареже всичко заради личното си удоволствие? Всъщност идеята да пътешества две седмици с Джо бе пленителна! Но не по-малко зашеметяващ бе и фактът, че поканата бе отправена точно към нея. Дали Мирна бе пътувала с него? Неприятната мисъл усили бликналите сълзи.

Двайсет минути по-късно Либи направи сериозно усилие да се овладее. Сълзите нямаше да ѝ помогнат! Щеше само да придобие кошмарен вид и да получи силно главоболие!

Той не го заслужава, каза си тя, и подсмръкна безутешно на очебийната лъжа. Напротив, заслужаваше го! Джо Ландовски притежаваше всичко, което жената можеше да търси у един мъж — с изключение на архаичните идеи за ролята на съпругата! От цялото си сърце желаше да прекара живота си до него, да изследва дълбините на характера му! Но след категоричния ѝ отказ той очевидно щеше да направи всичко възможно да не се срещат повече — с договор или без договор! Потокът сълзи се превърна във водопад и тя се облегна назад, като даде воля на отчаянието си. Съкрушителна дилема — да избере между човека, когото обича и професионалната си чест!

Постепенно сълзите ѝ намаляха и най-после спряха, но мъката бе отнела всичките ѝ сили и тя не можеше да помръдне. За щастие самоуважението надделя над самосъжалението, тя стисна устни и си наля чаша чисто уиски. Отпи няколко глътки, без да усеща изгарящите пощипвания на силния алкохол. Избърса очи, издуха нос и предизвикателно посегна към тестовите. Но скоро осъзна, че усилията ѝ са напразни. Чувстваше се толкова зле, че ѝ бе невъзможно да се съсредоточи над сложните математически формули. Трябва да се бори с Джо! Не стига, че съсипваше чувствата ѝ, ами се вмъкваше и в професионалния ѝ живот!

След половин час на вратата се позвъни. Тя остави червения молив. Не искаше да вижда никого! Но посетителят отказваше да си тръгне. Звънецът не млъкваше и настойчивият му глас превръщаше главоболието ѝ в изтънчено инквизиторско мъчение. Либи скочи, изруга тихо и рязко дръпна вратата.

Пред удивения ѝ взор стоеше Джо. Разрошен, с разхлабена вратовръзка и разкопчано сако. Лицето му, това любимо лице, направи болката ѝ нетърпима и тя понечи да се скрие. Но Джо бе прекалено бърз. Подпря вратата и влезе, като я затръшна с крак.

— Земен властелин! — подхвърли тя вяло, прекалено нещастна, за да се ядоса на насилственото му нахлуване. — Какво искаш? — той небрежно захвърли сакоето.

— Теб! — две силни ръце я сграбчиха и я притиснаха освирепяло. Не можеше да помръдне. Размътените ѝ сетива бяха завладени от опияняващия аромат на мускус. Тя подсмръкна, потопена в мъката си. Толкова много го обичаше! Нямахте сили за нова борба. — Би ли предпочела да дойдеш с мен, вместо да преподаваш? — очите му се присвиха, докато изучаваха преbledнялото ѝ, нещастно лице.

— Разбира се! — призна тя. — Колкото и да обичам професията си, не може да не ми дотяга от време на време! — тя опита да отстъпи, но обръчът около тялото ѝ се стегна. В миг Либи се озова в обятията му, на път за спалнята.

— Какво правиш? — попита тя.

— Прилагам потвърдения от векове начин за решаване на такива спорове! — побутна вратата с лакът, прекоси светлосиния килим и я положи на изпъстрената с цветя кувертюра от сатен.

Либи го наблюдаваше през подутите си клепачи. Дишането ѝ се учести, когато Джо започна методично да сваля вратовръзката, жилетката, а най-последно и ризата. Захвърляше всичко на земята. Потръпващите му мускули я опияняваха с шеметния си танц.

Идеята му не бе добра! Разумът ѝ тревожно се опитваше да я предупреди, но тя не желаше да слуша. Не се нуждаеше от напомнянето, че сексът няма да разреши проблемите им, а тъкмо обратното — ще ги задълбочи! В този миг всичко това бе съвсем безплатно, съвсем нереално! Съществуваха само безумно силната ѝ любов — за пръв, а вероятно и за последен път в живота ѝ! Тя копнееше да изрази тази любов по най-първичния, най-искрения възможен начин!

Ръката му се премести върху колана на панталоните и тя притвори очи. Чу звук на отварящ се цип, последван от два глухи удара — обувките му! Неволно се отдръпна, когато тялото му докосна хълбоците ѝ. И в миг инстинктивно протегна ръце. Ноктите ѝ леко и

възбуждащо потънаха в пламналата му кожа. Той леко се стегна и на устните ѝ разцъфна закачлива усмивка. Съзнанието ѝ се освободи от всичко. Остана само Джо!

Тя откриваше богатствата на света — нежната му кожа, приятно възбуждащия допир на тялото му. Пръстите ѝ се стрелнаха по гърдите му и нежно погалиха плоските зърна. С див възторг разбра, че той е също толкова чувствителен към милувките ѝ, както и тя към неговите. Или това се случваше с всяка жена, която се любеше с него? Неочаквано изникналият въпрос се пукна като въздушно мехурче, когато Джо плъзна длан под тънката ѝ блуза. Заля я ураган от страст. Дългите му пръсти, леки и ефирни, галеха плътта ѝ като морски полъх. Могъща вълна от възбуда завладя тялото ѝ и я понесе в бесен водовъртеж. Не, тази вечер нищо не се подчиняваше на волята ѝ! Джо бе нейният повелител!

— Скъпа моя Либи, толкова си прекрасна!

Господи, този дрезгав от емоции глас! По гърба ѝ полазиха тръпки. Дланите му се плъзнаха по тялото ѝ и най-последно замряха върху гърдите ѝ.

Тя прокара език по пресъхналите си устни и опита да успокои дишането си. Непосилна задача, защото ръцете му не спираха своите безумни милувки. Обречени на безкрайност движения, които бавно, но неотменно възпламеняваха тялото ѝ. Тя затрепери като лист, безумно съпротивляващ се на опустошителна буря. Вкопчи се в раменете му и го притегли към себе си. Желаше го! За да заличи раните от битката!

— Какво има, Либи? — страстта бе променила гласа му до неузнаваемост. — Дали ме искаш с една десета от моя копнеж? — устните му изненадващо атакуваха нейните. Езикът му нахлу, агресивен, искащ и отдаващ. В ушите ѝ гърмеше победоносен химн, а в тялото ѝ се пръскаше калейдоскоп от чувствени искрици. Много преди Либи да се насити на сладостното нашествие, Джо се отдръпна.

— Джо! — не се примири тя. Езикът ѝ се плъзна по изпръхналите ѝ, надути, жадни устни. Очите ѝ се отвориха. Унищожителната сила на страстта бе наложила своя отпечатък върху чертите му, а от кадифените дълбини на очите му струяха потоци нежност.

Бавно, ужасно бавно той придърпа фланелката ѝ нагоре, докато най-сетне освободи гърдите ѝ. Хладният въздух в стаята ги облъхна,

миг преди Джо да ги покрие с дланите си.

— Толкова си крехка! — усмихна се той, а удивлението в гласа му пристегна обръча на желанието ѝ. — Нежна, ефирна като сън, който ме преследва от години! — устните му се стрелнаха и обхванаха зърното ѝ. Притисна го леко между искрящите си зъби и го погали с върха на влажния си език.

— Джо! — Либи лудо въртеше глава, понесена от урагана на необузданите си чувства. Ненаситен, мъжът продължи да гали другата ѝ гърда с палеца и показалеца си. От гърлото ѝ се изтръгна стон на върховно удоволствие и тя се предаде във властта на устните му, които се устремиха надолу, ръцете му рисуваха фантастични рисунки по бедрата ѝ. Пръстите му се плъзнаха нагоре, докато усетиха хлъзгавата материя на бельото ѝ. Петите ѝ се забиха в леглото, а тялото ѝ се изви към дланта му, тръпнейки в очакване.

— Да, да! — зовяха го устните ѝ.

— Разбира се, скъпа моя! — Неясен глас, тръпнещи пръсти, които нежно изхлузиха бикините през стройните ѝ крака.

Ръцете ѝ, обгърнали кръста му, го притегляха с неистова страст. Джо се забави само секунда, като продължаваше да изследва топлата интимна влага. В мига, когато Либи щеше да изкрещи от безсилие, той нахлу с мъжката си мощ. Дългоочакваното проникване на любимата плът я запрати на вълните на чувствен възторг и тя го притисна, нетърпелива да се слее с тялото му.

Обичам те, Джо Ландовски! Беше като клетва. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Много скоро, много по-скоро, отколкото би желала, точно, когато искаше мигът да спре завинаги, твърдият обръч, който я стягаше, избухна, като я изстреля в неземна феерия от емоции и усещания — върха на възвишен екстаз. Усети пристягането на мускулите на Джо и ето — той я последва към техния неземен приказен рай! Когато най-после се отпусна до отмалялото ѝ тяло, тя го прегърна нежно. Не, нямаше да го остави да си отиде!

Той се обърна настрана и я придърпа към себе си. Либи отпусна глава на рамото му и въздъхна щастливо.

— Либи, мила моя! — той нежно отметна влажните кичури коса от лицето ѝ. — Толкова съжалявам! — тя замръзна от ужас. Той съжаляваше! Току-що бе преживяла най-изключителния миг в живота си, а той се извиняваше! Преди да успее да изкаже смразяващото я

недоумение, той продължи: — Беше необмислено от моя страна да предположа, че ще захвърлиш всичко и ще хукнеш с мен! Единственото ми извинение е, че отказът ти ужасно ме нарани! Толкова дълго бях мислил за всичко, което искам да ти покажа, че когато каза „не“, реагирах от дълбините на собственото си разочарование — искреността в гласа му бе непресторена.

— Всичко е наред! — прошепна тя, доста изненадана от откритата изява на чувствата му. Възможно ли бе да я възприема не само като приятел?

— Значи е крайно време да разбере, че нито разумните доводи и увещания, нито дори добрите стари молби ще променят професионалните ти намерения, така ли? — продължи той примирен.

— Професията ми е част от мен!

— А децата ни? Те ще имат нужда от майка!

— Грещиш! Малките деца се нуждаят от родители!

— Не и в началото! Все пак не мога да ги кърмя!

— Имам право на едногодишен отпуск за всяко дете! — въздъхна Либи, усещайки, че е прав. — Освен това ще се откажа от летните курсове!

— Е, а аз ще уредя да работя у дома няколко следобедна в седмицата — така поне ще бъда при тях!

— От теб ще излезе прекрасна майка! — пошегува се тя.

— С ласкателства можеш да стигнеш навсякъде! — похвали я той многозначително.

— Навсякъде ли? — потрепна с клепачи тя и наподоби невинна физиономия, което бе доста трудно, както лежеше гола в обятията му.

— Е, там вече бяхме, момиче!

— Но човек се връща с удоволствие на любимите места! — прокара тя въпросително пръст по брадичката му.

— Може и да си права! — обърна се той по гръб и я придърпа върху себе си. Тя въздъхна, а мускулестото му тяло отново събуди страстта ѝ. Потръпна в прегръдката му, безумно щастлива от очевидно нарастващата му възбуда. — Сега знам къде искам да отида!

— Къде искаме да отидем и двамата! — поправи го тя и се притисна към него.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

У дома си е, у дома си е, у дома си е! Думите звънтяха в съзнанието на Либи като „Ода на радостта“. Двете седмици, през които Джо бе в Европа, ѝ се сториха като дълги години. Очакваше, че ще ѝ липсва, но изобщо не бе преценила в каква степен. Гореше от нетърпение да го види, да чуе гласа му, просто да бъде до него!

Дори среднощните му обаждания не бяха облекчили неутолимия ѝ копнеж. Искаше да го вижда, да го докосва! Беше съвсем наясно с цената на разговорите, но щом телефонът извъняваше и в слушалката се разнасяше гласът му, тя изтръпваше, сърцето ѝ затуптяваше като диво и ѝ бе невъзможно да се държи естествено.

Но всичко свърши! Гърдите ѝ възбудено се повдигаха и отпускаха, а таксито с мъка си пробиваше път през натоварения трафик. Джо я чакаше в апартамента си! Беше ѝ се обадил от летището преди около час. Успял да хване по-ранен самолет. Помоли я да се срещнат у тях. Либи въздъхна нервно. Желанието ѝ да види Джо я разяждаше с такава вулканична сила, че започна да се чуди дали не бе преувеличила ролята му в живота си. И дали предстоящата им среща нямаше да се окаже едно разочарование?!

Два часа по-късно тя знаеше, че всъщност бе подценила копнежа си по него. И почти повярва, че и тя му бе липсвала с не по-малка сила. Целувката, с която я посрещна, бе дръзка и изпепеляваща. Любиха се с неутолима, дива страст, която изпълни очите ѝ със сълзи на необузdana радост.

— Благодаря ти, скъпа Либи! — Джо я целуна по главата, склонена на рамото му. — Цели две седмици си представях как ще се любим, но реалността надмина всичките ми мечти!

— Ммм — измърка тя, неспособна да изплува от премалата, пленила тялото ѝ след почти космическото преживяване.

— Хайде, ставай! Трябва да се обличаме!

— Защо? — прозя се тя и лениво се протегна. Закачливите му пръсти разсеяно се плъзнаха по гърба ѝ и тя потръпна от удоволствие.

— Защото съм гладен!

— И аз — засмя се тя и прокара пръст по плоския му корем.

— Не такъв глад, момиче! — той нежно я премести от гърдите си върху широкото легло и се изправи. — Не съм хапвал нищо от снощи!

— Ако искаш, ще приготвя нещо! — предложи тя с охота, тъй като не бе нужно после да се грижи за мръсните чинии.

— В никакъв случай! — извърна се той от гардероба, където ровеше. — Очакваш да оставя стомаха си в ръцете на жена, която прави кейкове от полуфабрикати?

— По-добре, отколкото от ром!

— Вие, госпожо, имате много плебейски вкус!

— Трябва да е така, защото те харесвам! — усмихна му се широко тя. Беше толкова смешен, застанал срещу нея съвсем гол и с това надменно изражение!

— Липсата на готварски умения не е предмет на подигравки! — подчерта той. — Ще се наложи да те заведе на вечеря!

— Прекрасно! Ще си взема душ! — набързо прибра разпилените си из стаята дрехи, като леко се изчерви поради нетърпението, с което ги бе разхвърляла.

— Последната версия на договора е на масичката в хола. Можеш да я прегледаш после.

Либи се изкъпа набързо, тръпнеща да не загуби нито миг от скъпоценното си време с Джо. Влезе в хола и се задълбочи в договора. Въпреки че цялата история бе започнала само, за да се отвлече вниманието на бащите им, крайният резултат от многобройните усилия бе един доста успешен документ, който уреждаше отношенията между две силни личности с разнопосочни схващания за съвместен живот. Не беше идеален, но би могла да го спазва. Дали би могъл и Джо? Спомни си ожесточението, с което бе защитавал някои позиции.

— Свърши ли? — тя подскочи. Не бе чула стъпките му.

— Аха — подаде му тя листовете. Джо потъна на дивана до нея, вдигна крака на масичката и започна да чете.

— Виждам, че са устояли на изкушението да добавят нещо! — очите му проблясваха дяволито, колкото повече приближаваше края. — Бащите ни избраха традиционен подход към брака. Ще добавя най-традиционната забележка! — взе златната писалка, която лежеше на масичката и надраска нещо под подписа си.

— Каква е тази добавка? — поинтересува се разсеяно Либи, тъй като вниманието ѝ бе приковано от играта на мускулите му.

— Девствена булка, разбира се! — отвърна той през смях.

Девствена булка! Девствена булка! Невероятните думи пронизаха съзнанието ѝ и се затъркаляха като шеметно нарастваща лавина. Всичките ѝ предишни съмнения се заблъскаха вкупом. Защо, о, защо не бе послушала инстинктите си, мислеше тя в отчаяние. Беше ѝ посочил достатъчно доказателства — и сляп би ги забелязал! Но няма тя ги видя? О, не! Не послуша съветите на разума, а последва повика на сърцето си и докъде стигна? Като го прие за любовник, завинаги унищожи възможността да му стане съпруга!

Внезапно гневът взе да изтласква нещастieto ѝ на заден план. За кого, по дяволите, се мислеше Джо Ландовски, че разделяше жените на приемливи и неприемливи според сексуалния им опит?

Либи скочи и се втрени в недоумяващото му лице. Червени петна изпъстриха бледите ѝ бузи, а в блестящите дълбини на очите ѝ избликнаха гневни гейзери.

— Нещо не е наред ли?

— Ти! — процеди тя. — Или по-точно долното ти лицемерие!

— Долно лицемерие ли?

— Как смееш да искаш нещо, което сам не можеш да предложиш? Ти си един от най-наглите, лицемерни типове, които съм срещала! — изкрещя тя. — Да искаш булка, чиста като падащия сняг, след като сам имаш морала на уличен котарак!

— Хей, виж... — започна той, но не успя да продължи.

— Не искам да чувам гласа ти, ти... ти... извратен плейбой! Надявам се, когато най-после си намериш някоя малка девствена наивница, тя да има същите изисквания като теб и да ти заяви, че няма да се унижи да се омъжи за такава пропаднала отрепка!

— Но защо се ядоса така? — лицето му застина пред яростната ѝ атака.

— Досети се, умно момченце! — беше изпаднала в ярост. — Нали обичаш предизвикателствата? — грабна чантата си и се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — протегна се да я хване той, но не успя. — Не сме вечеряли!

— Повръща ми се! — изрече тя самата истина. Гневът присвиваше нетърпимо стомаха ѝ. — Освен това не бих искала да те заразя!

— Престани да говориш с гатанки и ми обясни човешки какво се е случило?

— С удоволствие! — стисна тя зъби и пое дъх. — Ето каква е работата! Дълбоко ми е неприятен фактът, че ме одобряваш за едно кратко отъркаляне в сеното, но смяташ, че съм социално непригодна за съпруга!

— Социално непригодна ли?

— По дяволите, не съм девствена! — тресна тя вратата и не забеляза ужасеното вцепенение, изкривило физиономията му. Затича се към асансьора, изцяло погълната от собствената си болка, без да реагира на вика му да спре. Не можеше да го погледне в очите, а нямаше и никакъв смисъл! Искаше да се прибере и да се скрие! Като че ли светът около нея се бе продънил!

Глупачка такава, обвиняваше се безмилостно тя, докато асансьорът я отнасяше далече от Джо. Знаеше го какво представлява и въпреки всичко се надяваше да бъдеш изключение! С мъка сподави риданията си. Няма да плаче заради него! Той не го заслужава! Без него се чувстваше чудесно!

Бедата бе, че не си вярваше! Въпреки всичко все още го обичаше и имаше кошмарното предчувствие, че никога няма да престане да го обича!

— Е, Фредерик — рече Казимир и се отпусна на стола, — защо трябваше да се срещнем толкова спешно?

— Това, което със сигурност зная, е, че Джо ми се обади снощи с молба за помощ! — в светлосините очи на Фредерик се четеше недоумение. — Каза, че след като ние сме започнали всичко, трябва и сега да измислим нещо! Мисля, че последния път, когато ме помоли за помощ, беше шестгодишен и хвърчилото му висеше в клоните на едно дърво.

— Либи каза ли нещо? — обърна се Казимир към Сигизмунд.

— Не! — отвърна той замислено. — Изглеждаше доста неспокойна, докато Джо беше в Европа, но откак се е върнал, не съм я

виждал. Вече почти седмица. Какво ли става?

— Можеш да го попиташ сам! Ето го, идва! — кимна Фредерик към вратата, откъдето приближаваше Джо. Устните му бяха плътно стиснати, а в очите и по лицето му се четеше дълбоко отчаяние.

— Здравсти, татко!

— Здравей! Това са Казимир Блинкъл и Сигизмунд Мишаловски.

— Добър ден, господа! — здрависа се Джо и седна на свободния стол. Очевидно се колебаеше откъде да започне.

— Искал си да ни видиш, така ли? — попита Фредерик.

— Всъщност не! — Джо нервно прокара пръсти през разрошената си коса. — Но вие сте последната ми надежда. Опитах всичко!

— За съжаление не знаем същността на проблема и тези неясни намеци не ни говорят нищо! — подчерта Казимир.

— Извинете ме! — въздъхна Джо. — Напоследък не спя много добре. Проблемът е Либи. Имахме сериозно спречкване и всеки път, когато позвъня, за да ѝ се извиня, тя затваря телефона! Не мога да се добера до нея!

— А необходимо ли е? — попита невъзмутимо Фредерик.

— Да, по дяволите! — сопна се той. — Нима не е очевидно, че я обичам! Оставих се да ме откаже от всичко, което преди смятах изключително важно за брака. Сега зная, че единственото важно нещо е Либи!

— Ами кажи ѝ го! — предложи Сигизмунд.

— Не мога! Не иска да ме изслуша! Дори потърсих приятелката ѝ, Джеси Андерс, но тя само ми каза какъв голям късмет съм имал, че Либи не ми е избола очите с договора и също ми затвори телефона.

— Но какво точно се случи? — попита Сигизмунд.

— Подробностите са без значение! — отказът му да даде обяснения бе категоричен. — Истината е, че я нараних! Не го направих нарочно, но това не променя крайния резултат!

— Всъщност, Джоузеф — смъмри го Фредерик, — мислех, че мъж като теб — с богат опит със страхотните мадами — би подходил с малко повече умение!

— Либи не е страхотна мадама! — подчерта разгорещено Джо.

— Дъщеря ми е невероятно забележителна жена! — изгледа го Сигизмунд.

— Зная! Искрах да кажа, че тя не е само страхотна мадама! А много повече! Тя е интелигентна, мила и чувствителна. Има изключително чувство за хумор и е... — той внезапно млъкна и отпи солидна глътка от уискито, което баща му побутна към него.

— Секси? Привлекателна? — довърши Сигизмунд вместо него и се обърна към Фредерик. — Наистина, това младо поколение е прекалено деликатно!

— Ако все пак решите да не се подигравате с мен, може ли да се върнем на основния проблем? — Джо с видимо усилие сдържаше гнева си. — Татко, искам да ти кажа, че ако Либи не ме иска, няма да се ожения изобщо!

— Не се тревожи, момче! — успокои го Сигизмунд. — Разбира се, че ще ти помогнем! Нали ние започнахме всичко?

— Точно това имах предвид, професор Мишаловски, и затова дойдох при вас. Молбата ми е да поканите Либи във вашия апартамент, където ще я чакам. Единственото, което искам, е да ѝ се извиня!

— Използването на принуда не е добър аргумент! Ако я заключим в апартамента, това ще я вбеси!

— А как да постъпя? — попита отчаяно Джо. — Само ако можех да я видя...

— Да-а — проточи Сигизмунд. — Трябва да я поставим в ситуация, където ще ѝ бъде изключително неудобно да направи сцена!

— Каква например? — нетърпеливо попита Джо.

— Като кръщение на детето на племенницата ми! Дори Либи ще се позамисли, преди да вдигне скандал в църква!

— Мислите ли, че ще дойде?

— Разбира се! Аз съм ѝ баща. Ако я помоля, не може да ми откаже! Когато седнем, ще ѝ кажа, че съм забравил нещо в колата, а ти ще се шмугнеш на моето място. Ще разполагаш с времето за целия ритуал, за да поднесеш извиненията си! Ако не се справиш за един час, аз си измивам ръцете!

— Ще успея! — вкопчи се Джо в обещаващия план.

Либи се отпусна на твърдата дървена пейка и се огледа. Църквата бе препълнена с нейни роднини и познати, дошли да отпразнуват кръщението на малката дъщеричка на братовчедка ѝ Сара. С мъка

потисна въздишката си. Никога досега не се бе чувствала в неподходящо настроение! Очите ѝ пареха, стомахът ѝ бе кълбо от нерви, в главата ѝ пулсираше непрестанна тъпа болка. Не можеше да спи, не можеше да се храни и в скоро време нямаше да може и да преподава! За пръв път откак се помнеше не можеше да намери успокоение в любимата си математика.

Без Джо животът ѝ сякаш бе спрял. Като че ли някой бе изсмукал живеца на съществуването ѝ. Опитваше да се убеди, че ще го преодолее, че никой не е умрял от разбито сърце и надали тя ще е първата, но нищо не помагаше! За изминалата седмица болката не бе отслабнала ни най-малко. Чувстваше се толкова нещастна, че най-после реши да го изслуша, но той не се обади повече.

Доплака ѝ се. Да не си посмяла да плачеш за този подлец и лицемер, заповяда си тя. Особено тук!

— Либи? — нежната ръка на баща ѝ я докосна по рамото и отвлече вниманието ѝ. — Забравих нещо в колата!

— Ще отида да го донеса!

— Не! — думите му прозвучаха остро и той се усмихна на учудения ѝ поглед. — Идвам след минутка. Пази ми мястото!

— Разбира се — отпусна се тя отново на дървената пейка и затвори очи. Чувстваше се толкова уморена! Само ако можеше да заспи! Усети как баща ѝ отново се настани до нея, но не повдигна клепачи. Не ѝ се говореше.

Бавно, много бавно тялото ѝ се отпусна и спокойствието на старата църква започна да прониква във вените ѝ. И ето че сетивата започнаха да ѝ погаждат жестоки номера и трудно извоюваният покой отлетя. Усещаше неуловимия аромат на Джо, на неговия одеколон! Като че ли нахлу в ноздрите ѝ, за да раздразни все още кървящите ѝ рани. Не, повече не можеше да издържа!

Обърна се, за да каже на баща си, че ще го чака в колата и се озова втрънена в изпитото лице на Джо. С неподозирана жажда погълна любимите черти, като че искаше да ги съхрани завинаги.

— Здравей, Либи! — прошепна той.

Обичайният му поздрав ѝ възвърна разума. Как смееше да се държи като че ли нищо не се е случило? Справедлив гняв започваше да изтласква апатията и отчаянието ѝ. О, баща ѝ! Вероятно той бе в дъното на всичко! Бе прекалено добре нагласено, за да е съвпадение!

— Не ми се подмазвай, лицемерен себелюбец такъв! — изсъска тя, без да обръща внимание на шокираното изражение на леля си.

— Либи, казах го на шега! Аз... — органът го прекъсна и църквата се изпълни със звуците на тържествения химн.

Либи се огледа безпомощно. Свещениците обикаляха църквата и дори да успееше да мине покрай Джо, не можеше да излезе.

— Не, напротив, наистина го мислеше! — прошепна тя, щом процесията ги задмина. — Това, за което съжаляваш, е, че аз сложих край на парада, а не ти! — втренчила поглед в олтара, Либи дори не виждаше свещениците.

— Изслушай ме! — сграбчи ръката ѝ Джо. Тя опита да се отскубне, но разбра, че е невъзможно, без да направи сцена. Кое то бе напълно изключено в църквата! Вече привличаха достатъчно нежелани погледи. — Моля те, Либи! — процеди през зъби той.

— А защо е необходимо? — изгледа го тя.

— Защото те обичам, упорита... — извика той и внезапно се сепна ужасен, разбрал какво е направил. Бяха се превърнали в център на внимание за всички богомолци. По врата му плъзна гъста червенина.

Либи преглътна, разкъсвана между ужасното неудобство и възкръсващата надежда. Преди да успее да реагира, пасторът — далечен техен роднина — реши дилемата ѝ.

— Чувствата ти са достойни за уважение, млади момко! Бог е свидетел, че в света има прекалено малко любов! Но бих ви предложил да се оттеглите с Либи в преддверието и да изгладите несъгласията си!

— Разбира се, отче! — измърмори Джо, стана и дръпна Либи.

Тя вървеше по пътеката, с очи, неотклонно впити в тъмносивата врата. Почти не чуваше любопитния шепот, който ги съпровождаше, защото бе изцяло вгълбена в думите на Джо. Ако наистина го мислеше... Никога преди не бе казвал, че я обича! Дори когато се любеха! Беше казвал, че я харесва. Че ѝ се възхищава. Че я желае. Но никога тази омайваща фраза, която вече не се надяваше да чуе!

Джо отвори огромните дъбови врати, пропусна я и отново ги захлопна. Тя огледа внушителното мрачно преддверие. Нямаше никой.

— Либи! — обърна се Джо към нея, с напрегнато лице и изпънато като струна тяло. — Не исках да те нараня! Моля те да ми повярваш! Нито за миг не си представих, че думите ми могат да се

отнасят за теб! Просто се пошегувах! Не повярвах на очите си, когато го прие толкова сериозно!

Заля я вълна от нежност. Беше толкова разстроен и нервен! Очакваше реакцията ѝ със страх. Но тя решително изтласка чувствата дълбоко в сърцето си. Проблемът трябваше да се реши безпристрастно!

— Как очакваше да реагирам?

— Не зная! — призна той. — Беше съвсем спонтанно! Една от онези глупости, които подхвърляш, без да се замислиш! Либи... — той нежно погали бузата ѝ, — обичам те, а и ти ме обичаш! Не ни обричай на самотно бъдеще заради наранената си гордост!

— Откъде знаеш, че те обичам? — прошепна тя, а милувката му замъгли измъчения ѝ разум.

— Заради пълното ти отдаване, докато се любехме! — очите му заблестяха при сломена за неземното удоволствие. Ръката му се прехвърли на тила ѝ, а палецът му се плъзна под брадичката и повдигна главата ѝ, докато погледът ѝ потъна в пламенните му сини очи. — Моля те, кажи ми истината!

— Добре! — въздъхна тя. — Аз наистина те обичам, стари досаднико! Не зная как и защо, но е така! О, Джо, толкова много страдах! — Гласът ѝ заглъхна и мъжът я пое в прегръдките си. Ароматът на одеколона му и топлината на тялото му издигаха невидима бариера, която я предпазваше от целия свят.

Тя въздъхна с облекчение и зарови лице в твърдата бяла яка на ризата му. След пълното отчаяние на изминалата седмица ѝ беше доста трудно да осъзнае, че Джо я обича.

— Кога можем да се оженим?

— Да се оженим ли?

— А за какво, по дяволите, става въпрос? — изгледа я Джо, като не вярваше на очите си. — Защо мислиш, че изтормозих Фарки да ми продаде къщата? Придружих го, когато я оглеждаше миналата година след смъртта на майка си, но не проявих никакъв интерес! Едва след като ти ме убеди, че е добре да живеем в града, си спомних за нея. Защо мислиш, че се съветвах с теб за ремонта? Какво ли не преживях, докато те склоня на някакъв компромис в този договор... Честно казано, Либи, проявяваш непростима недосетливост за интелигентна жена!

— А защо трябваше да се досетя? — възкликна тя. — Мислех, че майката на Фарки е починала съвсем скоро! Освен това можеше да я купуваш като инвестиция! А що се отнася до договора, идеята да си даваме вид, че спорим истински, бе твоя! И ти тъкмо това правеше!

— В началото — да! О, ти ми направи впечатление още първия път, когато нахлу в апартамента ми в онази развлечена риза, сипеща огън и жупел. Но това не бе любов! Беше просто сладост! Ти си невероятно сексапилна жена, Либърти Джой Мишаловски! — целуна я той нежно по носа. — Едва след като започнахме да се срещаме заради договора, разбрах, че не само външната ти красота ме привлича. Открих нови черти в характера ти — обичта и съчувствието към баща ти, нестандартния начин, по който възприемаш света, откритата атака срещу проблемите. Никога преди не бях срещал жена като теб! Разбрах, че сме създадени един за друг...

— Защо не ми каза какво чувстваш? — недоумяваше Либи.

— Защото се опасявах да не насиля нещата! — намръщи се той. — Усещах, че с отлагането на обясненията ще ти дам повече време и възможност да се влюбиш в мен. Освен това не исках да имаш преимущество при преговорите!

— Между другото, какво стана с онзи договор?

— Последната версия е на сигурно място в сейфа ми, в случай че решиш да се отметнеш от нещо!

Диво чувство на необузdana радост забушува в кръвта ѝ. Не знаеше как, но бе станало чудо! Джо я обичаше и искаше да се ожени за нея! Нима нещо друго имаше значение?

— Господи, колко силно искам да те целуна! — жадно се втрени той в устните ѝ. — Копнея за тялото, за аромата ти, за теб!

— Аз също — призна тя и се притисна към него.

Джо обгърна раменете ѝ и нежно я отдалечи.

— Мисля, че е по-добре да не те докосвам тук, защото не съм убеден дали ще мога да се овладея! И без това вече съсипах репутацията ти! — той неуверено погледна към затворените врати. — Но веднага отиваме у нас!

— За да разгледаме картините ти ли? — пошегува се тя.

— За да възстановя душевното си равновесие! — отвърна той сериозно. — След това ще се разходим до къщата, за да видим какво са

направили, докато бях в Европа. След като ме напусна, сърце не ми даваше да отида сам!

— Обичам те, Джо Ландовски! — прегърна го отново тя.

— И аз те обичам, Либърти Джой Мишаловски! — думите прозвучаха като клетва. — Първата ни задача утре сутрин ще бъде да попълним документите за сключване на брак и да посетим твоя пастор! А сега да тръгваме, преди наистина да дадем повод за клюки!

— Да тръгваме! — пое Либи ръката му. Двамата излязоха и вратата зад тях тихо се затвори.

— Страхотно! — разнесе се в полумрака доволна въздишка.

— Ако питате мен, никак не е зле! — Сигизмунд последва Фредерик към центъра на преддверието.

— Кой би помислил, че ще стигнем дотук?

— Във всички случаи — не и аз! — призна откровено Казимир. — Трябва да признаете, че имахме невероятен късмет!

— Глупости! — възмути се Фредерик. — Беше просто гениално от наша страна!

— Така е — съгласи се Сигизмунд. — Никога не съм виждал похитър капан!

— Агата — вметна Фредерик. Другите двама се обърнаха и го изгледаха с недоумение.

— Моля? — попита Казимир.

— Агата — повтори Фредерик. — Името на първата ми внучка!

— Не, Александра! — възрази Сигизмунд. — Ще я кръстим Александра!

— Агата! — не отстъпваше Фредерик.

— Какво ще кажете да оставим избора на имена на родителите и да полеем нашия успех? С шампанско? — предложи Казимир.

— Добра идея! — усмихна се Сигизмунд. — Да пием за сватбата им!

— И за внуците, които ще развеселят старините ни! — добави Фредерик.

Тримата заговорници излязоха от църквата.

— Ами ако решат да почакаат няколко години, преди да започнат със семейството? — замръзна неочаквано Сигизмунд.

— Невъзможно! — отвърна Фредерик и продължи по-тихо: — Но в такъв случай имам идея...

— Не! — прекъсна го Казимир. — Нека спрем дотук! Да ви кажа право, това, което видях, не може да ви даде никакви основания за притеснение! Те са луди един за друг!

— Да! — въздъхна щастливо Фредерик. — Така е, нали? Наистина направихме страхотен удар! Знаете ли, може би е добре да разширим дейността си?

— Да я разширим ли? — попита Сигизмунд и спря едно такси.

— Да, имам племенница, която много иска да се омъжи... — Той последва другите двама в таксито и тръшна вратата след себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.